MARTORUL

un roman de Josh McDowell

Credea că ştie adevărul. Şi atunci, de ce fugea?

EDITURA SCRIPTUM®

MARTORUL

De acelaşi autor
la Editura Scriptum a mai apărut:

Codul lui DaVinci. În căutarea adevărului
Generaţia înstrăinată
În căutarea certitudinii
Mai mult decât un simplu tâmplar
Relaţie prin Cuvânt
Sunt un tată bun?

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McDOWELL, JOSH
Martorul / Josh McDowell. - Oradea: Scriptum, 2008
ISBN 978-973-1813-12-7

281.95(498)

MARTORUL

un roman de **Josh McDowell**

Editura Scriptum®
Oradea

Translated in Romanian language with permission from
Josh McDowell Ministry
P.O. Box 131000
Dallas, TX 75313-1000
USA

Campus Crusade for Christ in Romania:
Aleea Lacul Morii nr. 3 sector 6, Bucureşti
Tel.: 031-405.76.04, 031-405.76.05; Fax: 031-405.76.06

Ediţia în limba română, publicată sub titlul
Martorul
de Josh McDowell

str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Cu excepţia situaţiilor când se specifică altfel,
toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

ISBN 978-973-1813-12-7

Tiparul executat în U.E.

Introducere

Timp de două săptămâni am trăit senzaţia că sunt pe o altă planetă, pe măsură ce parcurgeam paginile acestui roman plin de suspans care m-a purtat chiar şi pe străzile Beirutului de la începutul anilor '60.

Odată ajuns la pagina pe care stă scris cuvântul *Sfârşit*, m-a cuprins tristeţea. Mi-am luat rămas-bun de la eroii cărţii şi m-am întrebat când îmi va fi dat din nou să întâlnesc un roman atât de captivant şi antrenant.

Povestea se desfăşoară nu într-un oraş, ci în mai multe oraşe şi ţări înşirate pe malul Oceanului Atlantic până la Golful Persic, în locuri pe care le-am vizitat cu ocazia unor călătorii de afaceri, în vacanţe sau întâlniri cu prietenii apropiaţi.

Am visat un roman care să-mi stârnească emoţii puternice şi să-mi facă inima să bată cu putere în timp ce urmăresc iureşul evenimentelor în care sunt implicaţi eroii săi. Am visat o aventură care să înceapă în sudul Europei, să traverseze în urmăriri violente şi aventuri eroice ţinutul mediteranean, de la o ţară din nordul Africii la alta, şi să-şi găsească deznodământul în inima Orientului Mijlociu. Am visat un roman care să mă facă să

uit cine sunt şi unde mă aflu, să-mi aprindă imaginaţia, să trăiesc momente hotărâtoare alături de personajele sale, prin pericole şi temeri de tot felul, să petrec momente plăcute şi amuzante în compania prietenilor şi iubiţilor şi să mă bucur de dragostea care pune stăpânire pe inimile, minţile şi emoţiile eroinei şi eroului cărţii.

Dragoste?! Da, de ce nu?

Oare nu după dragoste tânjeşte orice om, fie tânăr sau bătrân?

Dragostea înseamnă putere... dragostea este dăruire şi sacrificiu... putem vedea dragostea, o putem auzi în fiecare bătaie de inimă a oricărui îndrăgostit... în dragoste aflăm odihna şi pacea care, sperăm noi, vor umple vieţile şi căminele noastre. Mă întreb unde putem găsi această dragoste pe care o căutăm.

Am visat un roman care să mă prindă şi să mă poarte până în punctul cel mai îndepărtat în care m-ar fi putut duce imaginaţia, inteligenţa, priceperea şi creativitatea autorului. Ajuns acolo, să uit unde mă aflu şi să mă pierd printre rândurile şi paginile sale. Am visat un roman care să fie altfel decât toate celelalte, original, unul care să nu fie doar înţesat de aventuri eroice palpitante şi pline de neprevăzut, ci care să ofere şi răspunsuri la cele mai importante întrebări care ne ies în cale şi care ne urmăresc din copilărie până la vârsta perilor albi – acele răspunsuri la întrebările profunde care i-ar convinge pe cei mai de seamă gânditori, genii şi filozofi ai tuturor vremurilor.

Dincolo de orice roman se află unul sau mai mulţi scriitori, care sunt plini de imaginaţie, care au înzestrări şi talente speciale în domeniul cercetării, ştiinţei şi literaturii, capabili de expresii inovatoare şi creativitate în naraţiune. Astfel, am descoperit că îi am în jurul meu pe unii dintre cei mai talentaţi scriitori ai generaţiei noastre, care sunt înzestraţi, devotaţi şi capabili să colaboreze pentru a produce un asemenea roman, care satisface atât dorinţele tinerilor, cât şi aşteptările adulţilor din societatea noastră răsăriteană, un roman care reflectă entuziasmul şi exaltarea din inimile lor şi oferă soluţii la tainele şi problemele vieţii.

Nu este o coincidenţă faptul că acest roman a fost scris şi

publicat în acelaşi an în care l-am pierdut pe unul dintre cei mai importanţi romancieri ai acestei generaţii. Era scriitorul favorit al eroinei acestui roman, *Martorul*... un magistrat, unul dintre cei mai buni autori de povestiri şi romane, câştigător al premiului Nobel, Naghib Mahfuz. A fost autorul care a primit cea mai înaltă distincţie acordată de Republica Arabă Egipt ca recunoaştere a faptului că era cel mai bun scriitor egiptean şi recunoscut în lumea întreagă.

Vino, prietene, alături de mine să te bucuri de câteva ore minunate petrecute într-o călătorie în care vom vizita cele mai frumoase şi mai vechi locuri istorice de la Răsărit şi de la Apus şi cea mai mare civilizaţie a acestor locuri. Să trăim împreună cu eroii cărţii momente de dragoste, aventură şi eroism şi să descoperim alături de ei răspunsurile pe care le-au găsit ei la întrebările referitoare la viaţă şi veşnicie.

Henri Aoun

PARTEA

I

Capitolul 1

Fiica sa era moartă. Soţia îi dispăruse. Iar acum, Rafic Ramsey se temea că îşi va pierde şi el viaţa.

– Mai avem doar două zile, spuse bătrânul, în timp ce străbătea nervos sufrageria somptuoasă a apartamentului său impozant de pe o plajă din Monte Carlo şi fuma ţigară după ţigară, ca unul care prefera să moară de cancer la plămâni decât de o bombă pusă în maşină sau de glonţul unui asasin.

– Am primit încă un bilet, chiar înainte să ajungeţi. Dacă nu le transfer mai mulţi bani până vineri, spun că o vor ucide pe Claudette şi vor veni după mine. Aşa că, vă rog, domnule Accad, vă implor, spuneţi-mi că aveţi veşti bune, fiindcă nu cred că mai rezist mult.

– Cât cer de data asta?

– Douăzeci şi cinci de milioane, spuse Ramsey. Pe lângă cele unsprezece milioane de euro pe care i-am plătit deja.

Era o sumă enormă pentru orice muritor de rând. Dar Ramsey, om la 79 de ani, nu era în niciun caz un muritor de rând. Cu şase luni în urmă îşi vânduse firma – Blue Nile Holdings, fondată împreună cu răposatul său frate în 1963 – unei

companii multinaţionale franceze pentru frumoasa sumă de 563 de milioane de euro. În prezent era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Egipt şi o legendă vie printre cei care formau elita oamenilor de afaceri din Africa de Nord şi Orientul Mijlociu.

Maruan Accad şedea la câţiva metri distanţă de el pe o canapea lungă din piele italiană de cea mai bună calitate, şi savura momentul. Din foarte multe puncte de vedere, Ramsey era clientul perfect: bătrân, bogat şi îngrozit. Pentru astfel de oameni îşi lansase Accad afacerea, o firmă de protecţie şi pază pentru persoane aflate în funcţii de conducere.

Dar cazul acesta îi lăsase un gust foarte amar. Lăcomie. Corupţie. Şantaj. Crimă. Oriîncotro ar fi privit, orice aspect ar fi analizat, se trezea de fiecare dată faţă în faţă cu depravarea sufletelor umane. Cu siguranţă nu avea niciun cuvânt de alinare pentru acest bătrân demn de compătimire, care rămăsese acum fără cele două femei pe care le iubea cel mai mult în această lume, şi se întreba dacă nu cumva sosise momentul să renunţe definitiv la această afacere.

Accad îşi termină cafeaua espresso şi privi afară spre apele scânteietoare ale Mediteranei, la felul în care se reflecta soarele care asfinţea în ferestrele celorlalte apartamente de lux din apropiere. Se întreba ce ar fi gândit părinţii săi despre viaţa pe care o trăia în prezent: elicoptere, maşini de teren Humvee, costume Armani, veste antiglonţ din Kevlar. Cu cât erau mai multe riscurile pe care şi le asuma, cu atât mai mari erau şi sumele pe care le încasa. Nu era asta o afacere bună?

Ştia ce ar fi spus mama lui. Îl implorase să plece din Beirut după încheierea serviciului militar şi să devină doctor sau inginer, să se mute la Paris, s-o găsească pe Rania şi să se aşeze la casa lui. Ea dorea foarte mult ca fiul ei să trăiască o viaţă sigură şi liniştită, să aibă fii pe care să-i crească învăţându-i să fie oameni ai păcii, oameni de ştiinţă, oameni cu realizări. Dar, ca un prost, nu o ascultase. Oare îl putea vedea acum? Ştia ea oare cât timp petrecea ajutându-i pe cei bogaţi să-şi răscumpere nevestele trofeu din mâinile şantajiştilor şi ai baronilor drogurilor? Putea ea să vadă cât timp aloca transportării cu avionul a clienţilor săi între Bagdad, Mosul şi Fallujah? Oare şi cei morţi plâng până adorm?

– Am într-adevăr veşti, spuse într-un târziu Maruan Accad. Dar mă tem că nu sunt prea bune.

– Despre Claudette? întrebă Ramsey. I-au făcut ceva animalele alea? Îi omor! Vă jur, domnule Accad, nu-mi voi găsi odihna până nu-i prind şi-i fac să sufere.

Accad dădu din cap în semn că nu.

– Sunt despre Claudette, dar nu ce credeţi dumneavoastră. Vă rog să vă aşezaţi.

– Spuneţi-mi, vă rog, ce ştiţi.

– Vă spun, domnule Ramsey. Dar vă rog să staţi jos şi o să vă spun tot.

Ramsey era un bărbat corpolent a cărui sănătate se deteriorase rapid în ultimele două săptămâni. Se lăsă să cadă într-un scaun tapiţat şi îşi aprinse nervos încă o ţigară. Avea ochii roşii, umezi, şi îl privea cu îngrijorare. Se aplecă în faţă şi spuse:

– Vă rog, domnule Accad, nu vă jucaţi cu mine. Insist să-mi spuneţi.

Accad aprobă dând din cap şi apoi întrebă:

– Domnule Ramsey, ce înseamnă Sao Paolo pentru dumneavoastră?

Bătrânul părea nedumerit.

– Vă referiţi la oraşul din Brazilia?

– Da.

– Ramsey ridică din umeri.

– Nimic. De ce?

– Nimic? insistă Accad.

– Nu. Ar trebui să însemne ceva? întrebă Ramsey.

– Compania Blue Nile a avut birouri sau fabrici acolo?

– Nu.

– Era vreunul dintre cei din conducere din Sao Paolo?

– Nu.

– Era vreunul dintre angajaţi de acolo?

– Nu cred.

– Aţi fost vreodată la Sao Paolo cu afaceri?

– Nu, sigur că nu.

– Aţi fost vreodată în vacanţă acolo, cu soţia?

– Cine a avut timp de vacanţă? pufni Ramsey. Sunt un om puternic, un om important.

– Doamna Ramsey a fost vreodată la Sao Paolo singură, cu vreun alt scop?

– Nu, sigur că nu.

– Sunteţi absolut sigur?

– Nu înţeleg ce încercaţi să...

– Sunteţi sigur, domnule Ramsey? insistă Accad. Gândiţi-vă!

Rafic Ramsey se ridică de pe scaun şi începu din nou să străbată camera în lung şi-n lat, trăgând cu putere din ţigară.

– Acum, dacă stau să mă gândesc bine, poate că a fost, spuse după un moment.

– Povestiţi-mi!

– Nu sunt multe de povestit, spuse Ramsey. O verişoară de-a doua de-a lui Claudette s-a căsătorit la un moment dat cu un brazilian. Totul a durat doar şase luni, după care au divorţat.

– Aţi fost la nuntă? întrebă Accad.

– Nu. Dar Claudette s-a dus. Nu i-a plăcut deloc, vreau să spun oraşul Sao Paolo. Prea aglomerat. Prea zgomotos. Un fel de New York dar fără farmec, după cum spunea ea.

– Şi când a fost nunta?

– Nu ştiu, acum trei sau patru ani poate, spuse Ramsey, preparându-şi o băutură la barul din dreptul ferestrei. De ce? Unde vreţi să ajungeţi cu toate astea?

Accad se aplecă, îşi deschise servieta, scoase un plic mare, de culoare maro şi i-l întinse lui Ramsey.

– Ce-i asta? întrebă bătrânul în timp ce sorbea din paharul său cu martini.

– Deschideţi-l şi o să vedeţi, spuse Accad.

Ramsey îl privi atent pe Accad preţ de o clipă, apoi lăsă deoparte băutura, veni spre el, apucă plicul şi-l deschise încet. În timp ce scotea o fotografie alb-negru de 16 pe 24, chipul îi pălea, iar în priviri îi apăru o expresie de nedumerire profundă. Ramsey ţinea în mână o fotografie cu soţia sa, care fusese făcută cu mai puţin de 48 de ore în urmă. Spre deosebire de celelalte fotografii care însoţiseră cererile de răscumpărare, în cea de faţă femeia nu era legată. Nu avea căluş în gură. În schimb, părea să

se afle într-un birou, în faţa unui ghişeu, stând de vorbă cu un funcţionar sau un fel de director, ceva de genul acesta.

– Nu... nu înţeleg, reuşi să spună Ramsey după ceva vreme, deşi vocea îi slăbise şi mâinile îi tremurau. Ce e asta? Unde a fost făcută?

– A fost făcută de o cameră de supraveghere dintr-o bancă din Sao Paolo, explică Accad. Soţia dumneavoastră a retras fonduri din banii pe care i-aţi transferat pentru răscumpărarea ei.

Era clar că lui Ramsey îi era greu să proceseze imaginea din mâna sa.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule Accad? întrebă, în cele din urmă, bătrânul. Că soţia mea... credeţi că a pus la cale toată chestia asta? Vreţi să spuneţi că asta este dovada că m-a trădat?

Accad nu răspunse. Aştepta ca adevărul dureros să pătrundă deplin în mintea clientului său înainte de a-i prezenta un plan de acţiune. Dar nu a mai apucat. Se auziră brusc două împuşcături. Geamurile de la ferestre se făcură ţăndări în jurul lor. Bătrânul se prăbuşi pe podea. Din gură îi curgea un firicel de sânge. Rafic Ramsey era mort şi Maruan Accad se temea că el va fi următoarea victimă.

Capitolul 2

Maruan se trânti sub o masă de stejar masiv în încercarea de a se feri de gloanţele care continuau să umple apartamentul, spulberând vase şi rame de tablouri şi aruncând în toate direcţiile cioburi de sticlă.

Două dintre gărzile de corp ale lui Ramsey năvăliră în cameră cu armele scoase, dar căzură cu trupurile ciuruite de gloanţe înainte să apuce să-l identifice pe trăgător, darămite să tragă.

Maruan apucă telefonul, dar văzu că firul îi fusese tăiat. Vru să-şi scoată arma, dar îşi aminti brusc că îi fusese reţinută de ofiţerul de pază de la recepţie. O colecţie de vase antice se făcu ţăndări deasupra capului său. Tirurile repetate scrijeleau mobila din jurul său.

Nu putea rămâne acolo. Oricine ar fi fost persoana care îl ucisese pe Ramsey, era evident că folosea o armă cu lunetă. Cei de afară ştiau că se afla în cameră, mai mult, ştiau şi unde.

Maruan se rostogoli pe partea stângă şi se târî până la gărzile de corp ucise. Focurile de armă se intensificară. Smulse armele pe care aceştia le aveau la şold, apucă rapid fotografia cu soţia lui Ramsey şi se năpusti pe uşa deschisă în holul principal.

Alţi doi agenţi de pază tocmai ieşeau din lift.

– *La pământ! La pământ!* strigă Maruan în timp ce holul răsună de focurile de armă.

Primul agent se lăsă la podea instantaneu. Al doilea nu a fost la fel norocos. Încasă două focuri în spate şi se chirci de durere.

– *Repede, domnule Accad, luaţi-o pe scări,* urlă primul agent, încercând cu disperare să-şi ajute colegul, deşi părea să fie în zadar.

Maruan îi urmă sfatul şi se îndreptă rapid spre casa scărilor, cu arma pregătită, pentru cazul în care l-ar fi aşteptat cineva acolo. Nu era nimeni. Coborî în fugă cele zece etaje, în timp ce mintea îi vuia.

Năvăli în hol după câteva momente, întrebând-se dacă exista vreo speranţă ca şoferul lui să fie încă acolo. Scană cu privirea mulţimea prezentă dar nu desluşi niciun chip cunoscut. Auzea deja sirenele în depărtate. Se declanşase o alarmă de incendiu. Oamenii ţipau. Era un haos total. Dar focurile încetaseră, cel puţin pentru moment.

– *Domnule Accad?* strigă cineva prin mulţime.

Ofiţeri de pază particulari şi agenţi în civil dădeau buzna din toate direcţiile. Locatarii clădirii se revărsau din lifturi cu panica întipărită pe chipuri. Nu vedea nicio figură cunoscută, dar auzi din nou glasul acela.

– *Domnule Accad,* aici!

Se întoarse şi se uită din nou. De data aceasta îl zări pe şoferul său, un om scund, cu o înfăţişare binevoitoare, care alerga spre el.

– *Vă rog, domnule Accad,* spuse omul încercând din greu să-şi recapete suflarea, *trebuie să vă scoatem de aici. Aşteptaţi aici şi eu mă duc să trag maşina în faţă.*

– Vin cu tine, spuse Maruan.

– Nu, nu, domnule, insistă şoferul. Mă întorc imediat.

Omul se îndrepta deja spre uşă, încercând să-şi facă loc prin marea aceea de oameni care încercau să fugă din Sovereign Place şi Seaside Place, care se afla în imediata apropiere, acestea fiind două dintre cele mai luxoase şi mai râvnite complexe de apartamente din Monaco.

Maruan nu avea niciun interes să-l contrazică. Avea în minte prea multe lucruri la care trebuia să se gândească. Oare Claudette Ramsey şi complicii ei ştiau că Maruan aflase de transferurile de bani? Ştiau că le dăduse de urmă în Sao Paolo? De asta îl omorâseră pe Rafic Ramsey astăzi, ca să nu acţioneze pe baza acestor indicii noi? Cum ar fi fost posibil? Abia apucase să-i dea veştile lui Ramsey, cu doar câteva momente înainte ca acesta să moară.

Firma Accad & Asociaţii lucra pentru Ramsey doar de zece zile. Ramsey avea o firmă de pază şi protecţie cu sediul la Paris care lucrase pentru el ani de zile. Compania lui Accad fusese implicată abia după moartea fiicei lui Ramsey şi dispariţia soţiei sale, şi doar pentru a investiga aceste infracţiuni, nimic altceva. Maruan se oferise să suplimenteze sau chiar să-i înlocuiască pe bodyguarzii francezi cu oamenii săi, dar Ramsey refuzase. Nu voise să facă schimbări evidente care i-ar fi putut deranja pe cei care-l şantajau şi i-ar fi putut determina să-i facă rău soţiei sale. Aceasta se dovedise a fi o greşeală fatală.

Maruan privea la maşinile de poliţie şi la celelalte vehicule de urgenţă care se adunau din toate direcţiile şi îşi dădu seama că nici presa nu putea fi prea departe. Era ultimul lucru de care avea nevoie: chipul său în toate ziarele din Europa şi Orientul Mijlociu. Nu era tocmai genul de publicitate pe care să şi-l dorească şeful unei companii prospere de pază şi siguranţă.

Se uită la ceas şi urmări cu privirea mulţimea de afară. În sfârşit îl văzu pe şofer traversând strada, urcând în maşina Range Rover strălucitor de nouă şi pornind motorul.

Maruan înaintă spre uşa din faţă. Voia să plece de acolo cât mai repede cu putinţă. Dar abia apucă să iasă din clădire şi să încerce să traverseze piaţa, când maşina îi fu spulberată de o explozie extraordinară, a cărei forţă îl trânti pe Maruan la pământ. Aerul se umplu de flăcări şi fum. Din cer începu să plouă cu bucăţi de sticlă şi de metal în flăcări. În acel moment înfricoşător, Maruan îşi dădu seama că şi el era vizat.

Capitolul 3

Trupurile zăceau împrăştiate peste tot, pe trotuare şi pe terenurile din jur. Răniţii strigau după ajutor. Alţii umblau şchiopătând, în tăcere, în stare de şoc, căutându-şi prietenii şi pe cei dragi sau întrebându-se ce se întâmplase şi de ce.

Maruan se ridică, se scutură de praf şi îşi curăţă sângele de pe faţă. Scoase încărcătorul dintr-unul din pistoalele luate de la un agent de pază, şterse amprentele de pe armă şi o aruncă într-un coş de gunoi din apropiere. Apoi îl îndesă pe celălalt în cureaua de la brâu, o acoperi cu jacheta şi începu să alerge spre nord, spre cartierul care găzduia centrul de afaceri şi care se afla la o distanţă de doar câteva străzi.

Trebuia să se întoarcă la hotel. Trebuia să-şi strângă lucrurile şi să plece din oraş. Nu îl opri nimeni. Toţi păreau înnebuniţi sau prea şocaţi de explozie ca să le mai pese de el, de cine era şi de ce se grăbea atât de tare.

Făcu semn unui taxi care era în trecere.

– Le Meridien, îi spuse Maruan şoferului şi într-o clipă, cei doi se urniră din loc.

Soarele aluneca uşor în jos pe după munţi. Se aprindeau

luminile oraşului. Cazinourile şi cafenelele erau deschise. Monte Carlo, terenul de joacă al celor bogaţi şi faimoşi, se trezea la viaţă, deşi veştile despre atacuri aveau să se răspândească în curând.

Maruan privea siluetele vagi ale iahturilor din port pe lângă care treceau în viteză, în timp ce îşi făcea o listă în minte. Trebuia să-l sune pe fratele său. Avea nevoie de mai mulţi bani lichizi. Îi trebuia o rezervare, bilete de avion. Dar încotro? Şi de unde să ia avionul? Să se ducă în Italia sau în Franţa?

Fuga îl va face să pară vinovat, ştia asta. Dar având în vedere cele întâmplate, nu credea că are altă opţiune. Să rămână însemna să-şi semneze condamnarea la moarte. Ar fi fost interogat îndelung de poliţie, desigur. *Cine i-a făcut cunoştinţă cu Rafic Ramsey? De ce a venit la Monte Carlo, când ştia foarte bine că Ramsey avea deja o firmă franceză de pază care lucra pentru el? Cum putea explica faptul că prima sa întâlnire cu Ramsey se încheiase cu moartea acestuia? De ce luase armele agenţilor de pază? De ce nu îşi luase pistolul de la recepţie?* Ar fi putut continua la nesfârşit, şi acestea erau doar întrebările mai puţin incomode. Ceea ce îl preocupa într-adevăr era ceea ce-i spusese Ramsey când se întâlniseră pentru prima dată.

Taxiul trase în faţa hotelului. Maruan plăti şi-i ceru şoferului să-l aştepte. Nu avea să întârzie mult. Apoi intră repede în hotel şi luă liftul până la etajul cinci.

O tânără atrăgătoare de douăzeci şi ceva de ani luă acelaşi lift. Îi amintea vag de Rania. Păr negru, lung. Ochi căprui, sentimentali. Bluză albă de mătase. Fustă neagră, ciorapi negri. Colier de perle. Unghiile vopsite în roşu. Ruj de buze roşu. Un pic prea mult fard de pleoape. Fata zâmbi timid. În mod normal, Maruan ar fi zâmbit la rândul lui şi ar fi început o conversaţie. Dar nu în seara aceasta.

Îşi plecă privirile spre picioarele sale şi încercă să-şi recapete concentrarea. Încerca să refacă dialogul avut cu Ramsey în urmă cu o săptămână şi jumătate, când vorbiseră la telefon pentru prima dată. Liniile generale erau clare. Ramsey îi povestise evenimentele care duseseră la răpirea simultană a soţiei şi a fiicei sale: una a fost luată din salonul de înfrumuseţare, iar cealaltă de pe drumul dintre şcoală şi casă; prima răpire avusese ca urmare

şantajul, iar a doua, crima. Maruan se tot gândea la numele suspecţilor. Ramsey sugerase nu mai puţin de doisprezece foşti angajaţi şi rivali în afaceri despre care credea el că ar fi avut un motiv, mijloacele şi ocazia de a-i ataca familia. Dar exista un scenariu care îl preocupa mai mult decât toate celelalte.

Se auzi soneria liftului. Uşa se deschise la etajul al treilea. Femeia de lângă el îşi scoase telefonul mobil şi începu să formeze un număr în timp ce ieşea. Avea acelaşi mers ca Rania, plin de prestanţă şi încredere şi, totuşi, fără vreo intenţie evidentă de a flirta.

Uşile se închiseră din nou.

Gândurile lui Maruan reveniră asupra conversaţiei cu Ramsey. Bătrânul îi spusese că, în urmă cu câţiva ani, doi agenţi francezi de informaţii încercaseră să-l şantajeze, susţinând că, dacă nu le va plăti suma de 250.000 de euro, îi vor pune pe colegii lor de la departamentul fiscal să înceapă o investigaţie la firma Blue Nile Holdings pe motiv de evaziune fiscală şi neregularităţi în contabilitate. Îl ameninţaseră că vor da ziarelor informaţii care urmau să-l pună atât pe el, cât şi firma sa, în situaţii stânjenitoare.

La momentul acela, Ramsey încerca să-şi vândă afacerea unei companii multinaţionale cu sediul central la Paris. Nu voia ca tranzacţia să fie zădărnicită din cauza unei investigaţii guvernamentale publice, de durată, chiar dacă acuzaţiile erau false. Îi spusese lui Maruan că plătise, trecând suma la „cheltuieli de consultanţă". Dar când au cerut mai mult, de data aceasta un milion de euro, Ramsey contactase Interpolul care iniţiase o operaţiune capcană. Agenţii fuseseră prinşi rapid, riscând o pedeapsă de la 25 de ani de închisoare până la închisoarea pe viaţă. Dar după încheierea bruscă a unei înţelegeri cu procuratura, cu promisiunea că vor oferi numele unor complici la conspiraţie, fuseseră găsiţi morţi în celulele lor. Crimele nu fuseseră rezolvate şi cazul se răcise.

Guvernul francez îi ceruse scuze lui Ramsey, deşi el nu învinuise niciodată autorităţile. Se străduiseră mai mult decât era nevoie să-i asigure pe Ramsey şi pe soţia lui că cei răspunzători de această faptă erau agenţi solitari care acţionaseră pe cont propriu şi care nu reprezentau în niciun fel serviciile de informaţii sau guvernul de la Paris.

Totuşi, Ramsey îi mărturisise lui Maruan părerea lui că exista cel puţin un agent solitar în structurile mai înalte ale serviciilor de informaţie franceze, care plănuise încă de la început operaţiunea de şantaj. Mai mult, acest agent aranjase uciderea celor doi complici ai săi din închisoare, pentru a-i împiedica să vorbească, iar acum încerca din nou să-l doboare.

Acesta era motivul pentru care îl contactase pe Maruan, îi spusese Ramsey, pentru că nu era sigur în cine ar mai putea avea încredere. Dacă cineva bine situat în cadrul serviciilor secrete franceze era pe urmele sale (chiar dacă acţiona pe cont propriu), cum ar fi putut avea încredere într-un detectiv oarecare de la brigada de omucideri a poliţiei din Paris şi în faptul că acesta avea să soluţioneze cazul şi să-l aducă pe vinovat sau pe vinovaţi în faţa justiţiei?

Soneria liftului se auzi din nou.

Uşa se deschise la etajul cinci. Dar Maruan, pierdut în gânduri, nu ieşi din lift. Ar fi putut avea Ramsey dreptate? Sau chiar mai mult, să fi lucrat oare soţia lui Ramsey de la început cu acest agent francez necunoscut? De ce? Ce motiv ar fi avut? După toate aparenţele, Rafic şi Claudette Ramsey formau un cuplu fericit: erau bogaţi, îndrăgostiţi, pe cale să se bucure de mult întârziata lui pensionare. Ce nu mersese bine?

Uşa liftului dădu să se închidă.

Maruan reveni brusc la realitate. Va avea timp să lămurească toate acestea mai târziu. Acum însă trebuia să-şi adune toate lucrurile şi să plece din oraş. Dacă poliţia voia să-l interogheze, ştia unde să-l găsească. Dar nu avea de gând să rămână pentru a fi prins de un lunetist sau să devină victima unui alt atentat cu o bombă pusă în maşină.

Întinse mâna şi depărtă uşile. Apoi ieşi din lift, o luă la dreapta şi porni de-a lungul holului, care, după cum observă, părea cam slab luminat, ca şi cum unele lumini ar fi fost stinse sau becurile ar fi fost înlăturate.

La capătul holului, o siluetă se mişcă brusc în umbră. Maruan auzi clinchetul clar al piedicii unui pistol care tocmai fusese trasă... Înţelese imediat că fusese găsit.

Capitolul 4

Maruan ţâşni spre stânga, ferindu-se de focul de armă a cărui detunătură răsună în tot hotelul. Împuşcătura făcu o gaură în zidul de lângă el, împroşcând cu moloz şi bucăţi de cărămidă în jur. El scoase repede arma luată de la unul dintre agenţii lui Ramsey şi ripostă cu focuri de armă. În timpul acesta, uşa de ieşire de la celălalt capăt al holului se deschise larg. Maruan se întoarse la timp pentru a vedea o altă siluetă făcându-şi apariţia din umbră: *femeia din lift*.

El se aruncă la pământ, în timp ce alte două împuşcături explodară în zidul de deasupra capului său. Îşi fixă ca ţintă capul femeii. Trase cu greu două împuşcături, apoi se întoarse şi trase încă două focuri spre bărbatul din umbră care era undeva, în faţa lui. Niciunul dintre focuri nu-şi atinse ţinta, dar în felul acesta reuşi să câştige câteva secunde preţioase.

În faţa lui, la doar câţiva metri, se afla un hol lateral îngust, aproape un vestibul, care dădea spre dreapta, într-un apartament foarte mare. Nu-i oferea cine ştie ce protecţie, dar era tot ce putea găsi pentru moment. Trase din nou, de două ori în fiecare direcţie, apoi se avântă spre holul lateral, întorcându-se după colţ imediat

ce începu riposta celorlalţi. Pentru moment, niciunul dintre cei doi urmăritori nu-l vedea clar. Dar asta nu avea să dureze mult.

În hol răsunară alte împuşcături. Începeau să se apropie deja. Metru cu metru. Uşă după uşă. Avea doar câteva secunde la dispoziţie pentru a-şi pune planul în aplicare.

Maruan mai trase de două ori spre stânga, de alte două ori spre dreapta, apoi se rostogoli şi trase de două ori în semnul „Nu deranjaţi" agăţat de clanţa uşii din spatele lui. Lovi uşa cu ambele picioare şi o smulse practic din balamale. Se aruncă în cameră în timp ce în spatele lui se dezlănţuiau alte focuri de armă.

În apartament se afla un cuplu de tineri căsătoriţi care stăteau pitiţi într-un colţ, ascunşi în spatele căruciorului pe care le venise mâncarea, şi tremurau de spaimă.

– Lăsaţi-vă în jos, le ordonă Maruan cu glas scăzut. Sub pat, repede!

Nu avea timp să le explice că nu el era personajul negativ în coşmarul acela. Tot ce-şi dorea era să-i păstreze în siguranţă pentru cât mai mult timp posibil. Cei doi îndrăgostiţi se târâră pe covor şi se strecurară sub patul larg, cu baldachin, holbându-se la el în timp ce scotea încărcătorul gol din pistol şi-l înlocuia cu altul. Apoi se deplasă spre uşa glisantă de sticlă şi ieşi pe balcon.

În acel moment auzi arma descărcându-se. Concomitent simţi glonţul sfâşiindu-i umărul drept.

Impactul îl făcu să se clatine. Căzu grămadă peste măsuţa de sticlă de pe balcon, care se prăbuşi sub el. Totuşi, avu prezenţa de spirit să se rostogolească şi să tragă din nou în direcţia camerei cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi acoperea faţa.

Uşa glisantă explodă în mii de fragmente de sticlă, dar împuşcăturile îşi atinseră ţinta. Femeia cu perle încasă două gloanţe în piept. Ţipă de durere şi se prăbuşi la pământ.

Doborâse un urmăritor, dar mai rămăsese unul.

Maruan se mişcă surprinzător de rapid, în ciuda durerii. Scuturând cioburile de pe el şi ridicându-se anevoie în picioare, se întoarse şchiopătând în camera de hotel, cu arma aţintită spre uşa care ducea spre hol, aşteptând ca partenerul femeii să-şi facă apariţia. În dreapta sa, tânăra mireasă abia dacă mai putea să

respire. Bărbatul care devenise soţul ei doar de câteva ore încerca în zadar s-o liniştească, ea nu voia să accepte niciun ajutor.

Maruan era plin de o furie ucigătoare. Se aplecă să verifice pulsul femeii cu perle. Era pe moarte. Pulsul îi era slab şi neregulat. Îi lovi arma cu piciorul pentru a o îndepărta de ea, o întoarse cu faţa în sus şi descoperi că bluza i se înroşise.

Trase înspre uşa care dădea în hol ca să mai câştige câteva secunde. Apoi împunse cu pistolul în gâtul femeii.

– Cine te-a trimis? O întrebă Maruan scrâşnind din dinţi.

Femeia, care era aproape inconştientă, zâmbi vag dar nu spuse nimic.

– Claudette Ramsey? Te-a trimis de la Sao Paolo? întrebă el.

Pe chipul femeii se citi brusc o teamă reală... şi surpriză. Era clar că numele acesta îi era cunoscut. Cunoştea şi oraşul. Îi apăsă mai tare gâtul cu pistolul, dar ea tot nu voia să vorbească. Dintr-odată, dădu ochii peste cap şi încetă să mai respire.

Inima lui Maruan bătea în continuare cu putere. Prin vene îi curgea o combinaţie aproape toxică de adrenalină şi dorinţă de răzbunare. Luă pistolul femeii, verifică încărcătorul şi ieşi în forţă din cameră trăgând în acelaşi timp cu ambele arme. Omul din umbră nu avu nicio şansă. Maruan aruncă ambele arme peste corpul prăbuşit, apoi o smulse pe cea din mâna stângă a bărbatului şi cutia încărcătorului de rezervă din buzunarul de la haină.

Bărbatul nu avea niciun act de identitate asupra lui, nici portofel, nici paşaport, nimic. Maruan se întoarse în apartamentul nupţial. Nici femeia cu perle nu avea acte de identitate. Oamenii aceştia erau profesionişti, antrenaţi pentru a fi invizibili, anonimi; pregătiţi să-şi pândească prada din umbră şi să lovească fără avertisment. Dar dacă Ramsey avusese dreptate? Dacă erau de la serviciul francez de informaţii?

Deocamdată, un lucru era sigur: îşi aleseseră prost lupta.

În acel moment, Maruan simţi o durere arzătoare în umărul drept şi deveni conştient de sângele care i se scurgea pe obraji din multele tăieturi de la cap provocate de cioburi.

Apoi auzi sirenele.

Capitolul 5

Să stea sau să fugă? Avea doar câteva secunde la dispoziţie pentru a se decide. Poliţia urma să ajungă în orice moment. Gândul acesta ar fi trebuit să-l liniştească, dar de fapt nu făcea altceva decât să-i mărească anxietatea.

Da, avea un caz solid de autoapărare. Dar va conta oare? Era urmărit. Şi părea că urmăritorii săi, oricine ar fi fost aceştia, îi cunoşteau fiecare mişcare. Ştiuseră că se afla în Monaco. Ştiuseră că era cazat la hotelul Le Meridien, în ciuda faptului că se înregistrase cu un alt nume. Ştiuseră că urma să se întâlnească aici cu Ramsey. Cunoscuseră şi momentul, şi locul. Ştiuseră în ce maşină va urca, ce lift va lua. *Cum era posibil aşa ceva? De unde ar fi putut afla?*

Desigur, era posibil ca urmăritorii săi să nu aibă nicio legătură cu poliţia sau cu vreun serviciu secret din Europa sau din Orientul Mijlociu. Dar şansele scădeau simţitor. Cine altcineva îi putea lua urma atât de rapid? Doar câţiva oameni ştiuseră de această călătorie care fusese pusă la cale cu mai puţin de 48 de ore în urmă.

Maruan decise că va încerca să găsească taxiul care-l adusese

la hotel. Dacă mai era în faţa hotelului – dacă şoferul nu fusese alungat de toată agitaţia aceea, dacă nu fusese obligat de poliţie să plece sau dacă nu se săturase să-l tot aştepte – atunci Maruan avea să considere că acesta este un semn de la Dumnezeu care-i arăta că trebuie să fugă. Ar urma să plece la Milano, apoi la Roma şi să se întoarcă la fratele său, în Beirut, cât mai curând posibil.

Dar dacă taxiul nu mai era acolo, dacă nu mai avea nicio cale de scăpare, atunci Maruan va accepta acest lucru ca pe un semn că trebuie să rămână, că soarta îi era pecetluită, că trebuie să se ducă la poliţie şi să-şi încerce norocul.

Poate că dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi pus la cale un plan mai inteligent. Dar mai avea doar câteva secunde.

Îşi înghesui pistolul în buzunarul de la haină şi se duse repede la baie. Se spălă cu apă pe faţă şi pe mâini. Spălă cât putu de bine sângele din păr, apoi folosi un prosop ud ca să cureţe rana chinuitor de dureroasă din umăr. Haina de piele preluase o parte din impactul glonţului, dar tot avea nevoie de câteva copci, şi fără o îngrijire medicală adecvată, exista riscul serios al unei infecţii.

Dar pentru moment nu putea face altceva decât să înghită un pumn de pastile împotriva durerii, ceea ce şi făcu, luându-le dintr-un flacon de plastic pe care-l găsi pe marginea chiuvetei. După aceea, îndesă un prosop uscat pe sub haină, ca un fel de bandaj pentru rana din umăr, şi aruncă în cadă celelalte prosoape murdare de sânge. Apoi înhăţă una din genţile perechii de căsătoriţi, din dulapul de lângă baie, şi ieşi în fugă pe uşă, îndreptându-se spre ieşirea de urgenţă.

Coborî în grabă scările şi privi afară pe furiş din spatele uşii laterale a hotelului. Prima maşină de poliţie ajunsese deja la hotel. Văzu doi ofiţeri de poliţie sărind din maşină şi intrând în holul hotelului. Văzu şi taxiul său care încă îl aştepta, la o depărtare de doar câţiva metri. Se îndreptă spre el şi se urcă în spate.

– La aeroport, spuse în franceză.

Dar omul nu se mişcă.

Maruan repetă în engleză, dar tot nu se produse nicio mişcare.

Se aplecă înainte ca să-l trezească şi atunci văzu sângele. Şoferul era mort: împuşcat în tâmpla stângă.

Maruan se întoarse şi scoase din nou pistolul. Analiză cu privirea parcarea, drumul, intrarea din faţă. Nu văzu pe nimeni. Dar auzi şi mai multe sirene care se apropiau.

Ce fel de semn a fost ăsta? se întrebă. Avea maşină, dar fără şofer.

Apoi puse stăpânire pe el un gând teribil. Amprentele sale erau acum peste tot, în interiorul maşinii şi pe uşă. Dacă fugea acum, ar fi fost suspect de crimă. S-ar emite un mandat pentru arestarea lui. Cariera lui s-ar încheia. Compania sa ar fi ruinată. Oamenii bogaţi nu-i angajează pe cei căutaţi pentru crimă ca să îi păzească, indiferent cât de tare ar insista aceştia că sunt nevinovaţi.

Dar fuga îi oferea un avantaj pe care dacă rămânea pe loc l-ar pierde: şansa de a rămâne în viaţă.

După toate cele întâmplate, Maruan era convins că dacă nu pleca din Monte Carlo, era condamnat la moarte. Oamenii care îl urmăreau ştiau prea multe despre el şi erau în avantaj. Fuga, cel puţin, îi oferea speranţa de a putea pleca din Monaco, din Europa, ca să scape din plasa care îl înconjura, până când va putea să-şi dea seama cine era pe urmele sale şi de ce, iar apoi să-şi plănuiască următoarea mişcare.

În acel moment luă decizia să fugă.

Maruan aruncă câte o privire în toate direcţiile. Deocamdată nu era nimeni prin preajmă. Se întinse spre bărbatul mort şi găsi un mâner de care trase pentru a culca la orizontală spătarul scaunului şoferului. După aceea îl trase pe şofer pe bancheta din spate. Apoi ieşi, înconjură maşina, deschise uşa din faţă şi apăsă pe butonul care deschidea portbagajul.

În el găsi o pătură şi câteva hărţi. Întinse rapid pătura peste corpul şoferului şi aruncă hărţile pe scaunul pasagerului. Apoi deschise torpedoul. Pe lângă manualul maşinii, talonul şi asigurarea ei, mai erau câteva pachete de chitanţe în alb, un teanc de şerveţele şi câteva pliculeţe de ketchup. Trebuia să se mulţumească cu şerveţelele acelea. Maruan se uita din nou în jur, apoi curăţă interiorul maşinii cât de bine şi de repede putu.

Din fericire, cel puţin pentru Maruan, geamul din partea şoferului era deschis când omul fusese împuşcat. Aşa că era intact. Maruan urcă în maşină, închise geamul, porni motorul şi verifică oglinda retrovizoare. Îl durea umărul, dar acum nu avea timp să se gândească la asta.

Luminile maşinilor de poliţie se apropiau cu viteză mare.

Directorul hotelului ieşi alergând pe uşa din faţă şi făcu semn poliţiei să intre. Apoi strigă ceva în direcţia lui. Maruan nu putea să audă ce se strigă, dar înţelese că era ceva de genul „mişcă".

Se conformă, ieşind cu atenţie de pe aleea din faţa hotelului, şi se îndreptă spre vest.

Italia a fost o greşeală, decise el. Franţa era un loc mult mai bun. Avea ceva bani gheaţă, haine şi vreo şase paşapoarte false ascunse în Marsilia, aşa cum avea şi în alte câteva oraşe din Europa şi din Orientul Mijlociu, o măsură de precauţie necesară în meseria lui. În funcţie de trafic, putea ajunge la Marsilia în numai două ore. Acolo putea scăpa de maşină şi de cadavru pentru ca apoi să ia un avion spre Casablanca.

Aproape că nu cunoştea pe nimeni în Maroc. Nu mai fusese acolo de ani buni. De fapt, jurase să nu se mai întoarcă niciodată. Dar pentru moment nu putea să se gândească la nicio altă destinaţie în afară de locul în care se afla femeia care îi frânsese inima.

Capitolul 6

Inspectorul Jean-Claude Goddard se strecură cu vechiul său automobil Renault cu două uşi prin labirintul format din vehiculele serviciilor de urgenţă şi ale posturilor de televiziune (care transmiteau deja senzaţionala ştire pentru milioane de telespectatori) şi găsi un loc de parcare lângă blocul lui Ramsey. Îşi luă arma şi insigna din torpedou şi coborî din maşină în aerul rece de noiembrie.

Era detectiv în Monaco de aproape douăzeci de ani. În ultimii cinci ani fusese şeful detectivilor. Dar niciodată, în toţi aceşti ani, nu văzuse un măcel ca acesta.

Având o populaţie de numai 32.000 de locuitori, principatul este pe locul doi, după Vatican, în topul celor mai mici state suverane din lume. Situat între Italia şi Franţa, Monte Carlo se întinde de-a lungul a mai puţin de doi kilometri pătraţi de munţi abrupţi ale căror pante coboară până la proprietăţile splendide şi extrem de scumpe de la malul mării. Sigur că a avut mereu parte de infracţiuni mărunte, furturi şi alte probleme de felul acesta. Şi având mai mulţi milionari pe cap de locuitor decât orice alt loc din Europa, era de aşteptat să devină ţinta firească a celor mânaţi

de invidie şi lăcomie. Dar bombe care să explodeze în maşini? Asasinate? Mai multe crime în locaţii diferite şi toate în aceeaşi zi? Niciodată. Nu se mai pomenise aşa ceva. Până acum.

Trecu pe lângă resturile carbonizate ale Range Rover-ului care încă mai fumega în stradă şi intră în holul clădirii lui Ramsey. Luă liftul până la etajul la care se afla locul crimei şi se trezi că trebuia să treacă de trupuri moarte şi gloanţe imediat ce intră pe uşa principală. Asistenta lui, Colette DuVall, o femeie brunetă de douăzeci şi opt de ani, îl întâmpină în living-room, în timp ce echipa mică, dar profesionistă, de specialişti aduna indicii din tot apartamentul.

– Ţineţi-vă bine, şefu', spuse DuVall. E destul de rău.

– Ce ştim până acum? replică Goddard încercând să-şi păstreze calmul în timp ce cuprindea cu privirea măcelul care avusese loc în cel mai frumos apartament în care călcase vreodată.

– Aţi primit informaţiile generale de la comandant, nu-i aşa? întrebă DuVall.

– Da.

– Atunci, să începem de aici.

DuVall îl conduse spre conturul trasat cu cretă albă din centrul camerei şi privi în jos spre bărbatul solid din interiorul lui.

– Faceţi cunoştinţă cu răposatul Rafic Ramsey Suleiman.

– *Acel* Rafic Ramsey? întrebă Goddard. Milionarul egiptean?

– Mă tem că da, spuse DuVall. De ce? Îl cunoaşteţi?

– I-am cunoscut pe el şi pe soţia lui la circuitul Grand Prix, acum câţiva ani, îşi aminti Goddard. Am stat puţin de vorbă. Un om fascinant, într-adevăr. El şi fratele lui au fost săraci lipiţi în copilărie. Au crescut în Assuan sau Luxor, pe acolo, pe undeva, şi au ajuns mai bogaţi decât faraonii. S-au ocupat de minerit la început: zăcăminte de fier, oţel, aur, fosfaţi, chestii de genul ăsta. După moartea fratelui său a făcut afaceri cu gaz natural, mai ales în Delta Nilului. A făcut o avere. Părea un tip amabil, de fapt: fermecător, modest, cu picioarele pe pământ. Soţia lui, pe de altă parte, era o adevărată...

Goddard îşi coborî brusc vocea şi întrebă:

– E aici?

DuVall clătină din cap:

– Nu tocmai.
– Cum adică nu tocmai?
– A fost răpită acum două luni la Paris.
– Oh, exclamă Goddard, simţindu-se cuprins brusc de vinovăţie.
– E şi mai rău, spuse DuVall.
– De ce?
– Fiica lui Ramsey, singura lui fiică din prima căsătorie, a fost ucisă în aceeaşi zi în care a dispărut mama ei vitregă.

Goddard făcu o grimasă. *Cum era posibil aşa ceva? Tatăl era mort. Fiica era moartă. Iar mama era răpită. Ce blestem căzuse asupra acestei biete familii?*

– Câţi ani avea?
– Patruzeci şi doi.
– Nu mama, spuse Goddard. Fiica.
– A, scuze, zise DuVall în timp ce-şi verifica notiţele. Brigitte avea numai doisprezece ani.

Goddard clătină din cap. Fiica lui mai avea puţin şi împlinea zece ani.

– Avem suspecţi? întrebă el, jurând în inima sa să-i găsească pe cei care înfăptuiseră acele crime oribile şi să-i aducă în faţa justiţiei.
– Nu, nu încă, spuse DuVall.
– Există vreun martor?
– S-ar putea să fie unul.
– Cine?
– Un bărbat pe nume Maruan Accad, spuse DuVall.
– Găsiţi-l, ordonă Goddard. Şi aduceţi-l la mine.

Capitolul 7

Maruan era pe drum de aproape o oră. Vedea totul ca prin ceaţă. Era ca şi cum prin vene i-ar fi curs un amestec de teamă, oboseală şi durere chinuitoare care îi slăbea puterile, îi înceţoşa gândurile şi-i amorţea simţurile.

De fiecare dată când plăti taxa de autostradă se aşteptă să fie oprit. De fiecare dată când văzu o maşină de poliţie se aştepta să fie tras pe dreapta. Dar până acum fusese linişte. Prea multă linişte.

Timpul trecea. Autorităţile din Monaco *trebuie* să fi început deja să-l caute. Ceea ce însemna că francezii şi italienii îl căutau. Ceea ce însemna că şi dacă ar fi vrut să se ascundă în Europa, nu ar fi putut. *Trebuia* să ajungă în Africa de Nord. Dar nu putea să ia feribotul. Ar fi durat prea mult. Trebuia să zboare. Dar nu putea să călătorească sub numele său real. Asta presupunea să ajungă la paşapoartele false pe care le ascunsese tocmai pentru momente ca acesta. Aşa că singura lui şansă de scăpare depindea de prinderea ultimului zbor din Marsilia.

Dacă îşi amintea bine, compania Royal Air Maroc avea un zbor care pleca la zece şi care îl lăsa în Casablanca undeva în

jurul miezului nopţii. Sigur că îşi forţa norocul. Exista riscul să fie arestat la oricare dintre cele două aeroporturi, dar nu întrezărea altă soluţie. Trebuia să încerce.

Trecu în viteză pe lângă un indicator. Mai avea o sută de kilometri de parcurs. Înjură în gând şi apăsă pe acceleraţie.

În timp ce înainta cu viteză pe autostrada A8, Maruan ştia prea bine că era periculos de expus pe o rută principală, cum era aceasta. Dar nu avea timp să o ia pe şoseaua de pe coastă, pe nişte drumuri laterale sau să apeleze la scurtături. Era deja în întârzâiere, şi chiar dacă ar fi ajuns la aeroport la timp, ce era de făcut cu o maşină în care se afla un cadavru? Şi cum să se urce în avion? Nu avea nici rezervare, nici bilet.

Formă pe telefon un număr din Beirut. De la celălalt capăt îi răspunse un glas cunoscut.

– Alo?

– Rami, sunt Maruan.

– Dumnezeule! Frate, tu eşti? Eşti bine? Tocmai am auzit o ştire la radio că s-a întâmplat ceva groaznic în Monte Carlo: focuri de armă, o bombă, dar nu au dat prea multe detalii.

– Sunt bine, spuse Maruan. Doar puţin zdruncinat.

În realitate, rana din umăr era aproape de nesuportat, dar nu avea niciun rost să-l îngrijoreze pe fratele său. Oricum, nu în legătură cu asta. Erau multe altele de spus.

– Eşti singur? întrebă.

– Fireşte, spuse Rami. Toţi au plecat acasă.

– Bine, am nevoie de ajutorul tău.

– Orice, Maruan. Spune-mi doar ce s-a întâmplat.

– Imediat, îi răspunse Maruan. Dar mai întâi am nevoie să-mi faci o rezervare pentru un bilet de avion.

– Când?

– În seara asta.

– În ce direcţie?

– De la Marsilia la Casa.

– Marsilia? întrebă Rami. Credeam că eşti în…

– Rami, te rog, îţi explic imediat. Marsilia – Casablanca. La ce oră pleacă ultimul zbor în seara asta?

– Opt şi jumătate, dar nu…

– Nu, nu, protestă el, ştiam că ultimul zbor pleacă la zece sau ceva de genul acesta.

Maruan văzu brusc o maşină care părea să fie o patrulă a poliţiei venind dinspre stânga. Ridică uşor piciorul de pe acceleraţie în timp ce Rami îl corecta.

– Crede-mă, Maruan. L-am luat de o sută de ori. Zborul numărul 256. Royal Air Maroc. În colaborare cu Air-France. Decolarea este la opt şi jumătate. Aterizează în Casablanca la zece.

Maşina poliţiei aprinse girofarul. Acum Maruan înjură cu glas tare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rami.

– Nimic, insistă Maruan. Nu mai există altceva?

Să oprească? se întreba Maruan. *Şi ce să facă? Cum să explice cadavrul de pe bancheta din spate?* Îl auzea pe fratele său tastând cu înfrigurare pe laptopul său. Şi-l putea imagina încercând toate motoarele de căutare pentru călătorii.

– Îmi pare rău, Maruan, spuse Rami în cele din urmă. Dacă vrei să ajungi la Casa în seara asta, zborul 256 este singura ta şansă. Nu poţi să rămâi peste noapte şi să iei un avion în zori?

Maruan începea să se panicheze. Încetini şi trase pe banda din margine.

– Nu, îi spuse fratelui său. Trebuie să plec în seara asta.

– Atunci trebuie să te punem în zborul de opt şi jumătate. Unde eşti?

Maşina de poliţie se apropia cu repeziciune.

– Rezervă un loc, ordonă Maruan.

– Dus?

Maruan opri şi aprinse luminile de avarie.

– Nu, dus-întors.

– Data întoarcerii?

– Numai Dumnezeu ştie.

– Bine, spuse Rami, găsesc eu ceva. Mai ai cutia aceea de bagaje la aeroport?

Maruan nu răspunse. Avea privirile aţintite asupra maşinii de poliţie care se tot apropia.

– Maruan, întrebă Rami din nou, cutia de bagaje din Marsilia? O mai ai?

– Sigur că da, se răsti brusc Maruan. Altfel de ce m-aş duce la Marsilia.

– Hei, hei, linişteşte-te, spuse Rami. Încerc doar să te ajut.

Maruan aruncă o privire spre pistolul de pe scaunul de lângă el. Fratele lui glumea. Să se liniştească? Acum?

– Zic şi eu, continuă Rami. Cine vei fi în seara asta?

– Cardell, spuse Maruan.

– Jack Cardell?

– Exact.

– Bine, zise Rami. La margine sau la fereastră?

Dar Maruan îşi ţinea respiraţia.

– Maruan – la margine sau la fereastră?

Maruan nu răspundea. Cu mâna dreaptă lăsă telefonul încetişor în jos şi începu să caute pistolul. Încă îl mai auzea pe fratele său strigând din receptor; simţi atingerea rece a metalului şi strânse în mână patul pistolului.

– Maruan? Eşti acolo?

Mâinile îi transpiraseră. Inima îi bătea cu putere.

– Maruan?

Brusc, maşina de poliţie trecu în viteză pe lângă el.

Nu pe el îl urmăreau. Opriseră o altă maşină, un Porsche turbo roşu, la o jumătate de kilometru mai în faţă. Trupul lui Maruan fu scuturat de un fior. Dar nu era de uşurare. Era repulsie. Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva. Sau fusese cât pe ce să facă. Nu *se gândise* doar să omoare cu sânge rece un ofiţer de poliţie nevinovat. Chiar se pregătise să apese pe trăgaci. *Ce era în neregulă cu el? În ce se transforma?*

Pentru o fracţiune de secundă, Maruan privi în adâncul sufletului său şi descoperi că era mai întunecat decât noaptea pe care o străbătea cu maşina.

– Maruan? strigă Rami din nou. Ce se întâmplă acolo?

Maruan lăsă pistolul din mână, îşi şterse mâinile de pantaloni şi încercă să respire. Apoi ridică telefonul şi spuse.

– Da, Rami. Sunt aici, îmi pare rău.

– Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

– Nu, răspunse Maruan. De fapt, nu mă simt bine.

Acceleră puternic şi începu să gonească spre Marsilia. Dar în

momentul acela se rupse un zăgaz în inima lui Maruan. Începu să-i povestească fratelui său tot ce se întâmplase. Conversaţia cu Ramsey. Asasinarea acestuia. Bomba din maşină. Împuşcăturile din hotelul Le Meridien. Şoferul de taxi, care încă zăcea pe bancheta din spate şi al cărui telefon mobil îl folosea în acel moment. Şi cât de aproape fusese de a comite o crimă.

Era o confesiune născută din anxietate şi vinovăţie. Dar, în acelaşi timp, erau informaţii pe care Rami trebuia să le cunoască. La urma urmei, el era numărul doi în conducerea companiei lui Maruan şi tot ce se întâmplase avea să afecteze compania într-un mod dramatic. Poate că lucrul cel mai important pe moment era să poată beneficia de pe urma gândirii limpezi a fratelui său şi de distanţa emoţională dintre acesta şi evenimentele petrecute în ultimele ore, lucruri de care el nu dispunea.

– Crezi că am făcut o greşeală? întrebă Maruan când îşi încheie povestirea.

– Ce anume? Faptul că ai plecat din Monte Carlo după toate astea? întrebă Rami.

– Da.

– În niciun caz, răspunse Rami fără nicio ezitare. Şi eu aş fi făcut la fel.

– Serios?

– Absolut, susţinu Rami. Nu aveai de ales.

– Şi dacă te-ar fi oprit patrula de poliţie? insistă Maruan. Atunci ce-ai fi făcut?

– Mulţumeşte-I lui Dumnezeu că nu s-a ajuns la asta, răspunse Rami.

Adevărul era că Maruan nu avea niciun chef să-I mulţumească lui Dumnezeu. Era supărat pe Dumnezeu de ani de zile. I se părea că rugăciunile lui nu contaseră deloc. Păreau să se evapore în fiecare zi, ca roua dimineţii. Avea întrebări care nu-şi primiseră niciodată răspunsul. Avea răni care nu se vindecaseră niciodată. Pierduse toate persoanele pe care le iubise vreodată, cu excepţia lui Rami. Şi acum, toată munca lui de-o viaţă părea să se ducă şi ea pe apa sâmbetei.

– Chestia asta poate să ne termine, Rami, spuse Maruan după o pauză.

– Sau să ne omoare, observă fratele său.

Maruan simţi un nod în stomac. Rami avea dreptate şi Maruan se simţea groaznic din cauză că-l punea într-o asemenea situaţie. El fusese mereu protectorul lui Rami. Acum amândoi erau expuşi unui pericol imens din cauza lui.

– Îmi pare atât de rău, spuse Maruan. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate acestea.

Dar Rami nici nu voia să audă de aşa ceva.

– Hei, nu-ţi face griji în privinţa mea, spuse el.

– Dar îmi fac griji pentru tine, replică Maruan.

– Serios, Maruan, o să fiu bine, insistă Rami. Şi tu la fel. Am trecut prin situaţii şi mai grele, nu-i aşa?

– Nu sunt aşa de sigur, frăţioare, oftă Maruan. Nu sunt aşa de sigur.

Capitolul 8

Elicopterele poliţiei survolau oraşul. Fuseseră instalate puncte de control pe toate drumurile care ieşeau sau intrau în Monte Carlo. Erau verificate maşinile, taxiurile, autobuzele şi trenurile, precum şi spitalele şi hotelurile. Portul fusese închis, la fel şi heliporturile private. Oficialii de la aeroportul din Nisa, cel mai apropiat aeroport care deservea Monaco, fuseseră avertizaţi şi erau în alertă.

Dar nici urmă, până în acel moment, de Maruan Accad, singurul martor la o crimă care zguduise micul oraş de coastă, ca să nu mai vorbim de vreun indiciu serios cu privire la cel care apăsase pe trăgaci şi îl omorâse pe Rafic Ramsey. Inspectorul Jean-Claude Goddard clătină din cap şi ieşi pe balcon. Inspiră aerul rece al nopţii şi privi afară, spre valurile care se loveau de digurile de ciment, aşteptând ca ulcerul să înceapă să acţioneze în stomacul său.

– Aceasta este fotografia pe care aţi cerut-o, spuse Colette DuVall, şi-i întinse lui Goddard o poză lucioasă de 20/26, abia scoasă din imprimantă.

– Este făcută de camera de supraveghere? întrebă Goddard.

– Da, domnule, spuse DuVall. Caseta este pregătită şi vă aşteaptă.

– Într-o clipă, răspunse Goddard.

Pentru moment, examina cu atenţie chipul lui Maruan Accad din mâna sa. Era un tânăr cu o înfăţişare plăcută, dar nu ieşea cu nimic în evidenţă, nu era genul fotomodel sau stea de cinema. Avea pielea uşor măslinie, păr negru tuns scurt şi, cel puţin în această imagine, era proaspăt ras. Fără mustaţă. Fără barbă. Fără perciuni. Nici urmă de ţepi pe faţă. Avea nasul mic şi bărbia puternică şi părea să fie într-o formă fizică excelentă, dar pe cât îşi dădea Goddard seama, nu avea nicio trăsătură distinctivă. Nicio cicatrice. Nici pete. Nimic care să-l scoată în evidenţă în mulţime. Un bodyguard perfect.

Însă Goddard fu impresionat cu adevărat de ochii lui Maruan. Erau mari şi căprui, şi oarecum mai blânzi decât se aştepta el, lăsând să se întrevadă, în acelaşi timp, o minte sclipitoare, ambiţie, dar şi un simţ al decenţei, al onoarei. Şi mai era ceva. Goddard nu putea să spună exact ce, pe moment, dar era ceva ce-l intriga privind ochii aceia, ceva ce-l făcea curios. O urmă de tristeţe, poate?

– Trimite poza tuturor oamenilor noştri de pe teren, ordonă Goddard. Trimite-o şi la posturile de televiziune şi spuneţi că este căutat pentru investigaţii.

– Da, domnule.

– Şi stabiliţi o recompensă.

– Cât să fie? întrebă DuVall.

– Cât a mai rămas în cont?

– O sută, cred.

– Bine, foloseşte-i pe toţi, spuse Goddard. O sută de mii de euro recompensă pentru informaţii care conduc la arestarea şi condamnarea celor responsabili de această crimă groaznică. Şi ai grijă să transmiţi Interpolului tot ce avem. Vezi ce pot să-ţi trimită ei despre Maruan.

– Imediat, domnule.

– Şi lărgiţi aria de căutare, adăugă Goddard din ce în ce mai îngrijorat.

– Credeţi că Maruan se află încă în Monte Carlo?

– Nu ştiu, admise Goddard. Dar trimiteţi buletine informative prin fax la aeroporturile din Cannes, St. Raphael-Fréjus şi Hyères, dar şi la Albenga şi Genova, în Italia.

– Atât de departe? întrebă DuVall.

Goddard încuviinţă.

– Nu ne putem permite să riscăm, Colette. Nu ştim cine este criminalul sau cine sunt criminalii. Nu ştim pe cine să căutăm. Singurul indiciu pe care-l avem pentru moment este Maruan. Probabil că este încă aici, dar noi nu l-am găsit. Şi dacă ne înşelăm?

– Da, domnule.

– Contactaţi şi gările, şi serviciile de feribot din oraşele mai mici. Şi raportează-mi la fiecare treizeci de minute. Vreau să fiu informat constant.

– Şi chestiunea cealaltă? întrebă DuVall. L-aţi sunat deja?

Goddard nu răspunse nimic. Doar clătină din cap în semn că nu.

– Dar nu trebuie să-l sunaţi? insistă DuVall cu blândeţe.

Goddard oftă.

– Cred că ai dreptate.

– Vreţi să mă ocup eu în locul dumneavoastră?

Şi-ar fi dorit Goddard. Dar în calitate de şef al detectivilor, oricât ar fi fost de neplăcută sarcina aceasta, era de datoria lui s-o îndeplinească şi nu mai putea amâna.

– Nu, spuse într-un târziu. O să vorbesc eu. Fă-mi legătura prin telefon. Spune-i că este urgent. Pe urmă, adu-mi telefonul!

– Da, domnule, se conformă DuVall. Imediat, domnule.

Goddard se retrase într-un birou mic de lângă dormitorul principal, unde un alt detectiv îi arătă imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. Îl surprinse îngrijorarea din privirea lui Ramsey, vizibilă pe toată durata conversaţiei, şi cât de relaxat părea Maruan.

– Stai, opreşte banda, porunci Goddard brusc, aplecându-se în faţă în scaun. Acolo, aşa, pune din nou partea asta.

Maruan îi întindea un plic lui Ramsey. Expresia de pe chipul lui Ramsey a fost mai întâi una care trăda faptul că a suferit un şoc, apoi... ce a urmat? Mânie? Indignare?

– Ce e asta? îl întrebă Goddard pe detectiv. Ce a scos din plic?

– Nu pot să-mi dau seama, răspunse acesta. Unghiul este blocat parţial de domnul Accad.

– Ai imaginea şi din alt unghi? întrebă Goddard.

– Nu, domnule. Mi-e teamă că asta este tot ce avem.

– E o fotografie cumva?

– S-ar putea.

– Poţi să măreşti şi să clarifici imaginea puţin?

– Nu aici, domnule, spuse detectivul. Dar aş putea s-o măresc digital la noi, la sediu.

– Măreşte-o, ordonă Goddard. Şi raportează-mi imediat cum afli ceva.

Capitolul 9

Adevărul era că pur şi simplu nu-l putea înghiţi pe Marcel Lemieux.

Nu avea cum să exprime acest lucru în alt mod. Ideea că trebuia să vorbească din nou cu el, şi mai ales să lucreze din nou cu el, îi întorcea stomacul pe dos lui Goddard. Dar ce putea face? Lemieux conducea investigaţiile legate de răpirea Claudettei Ramsey şi de uciderea Brigittei Ramsey. Trebuia să i se spună. Va dori să vadă scena crimei şi casetele video de la camerele de supraveghere din apartamentul lui Ramsey. Trebuia să afle mai multe despre acest tip, Accad, care s-ar putea dovedi cel mai bun martor posibil, numai de l-ar găsi.

Mai mult, printre poliţiştii din Europa, Lemieux era un fel de legendă vie. Rezolvase unele dintre cele mai grele cazuri de pe continent: crime, răpiri, jafuri bancare, genul acela de cazuri în care erau implicaţi oameni bogaţi cu prieteni influenţi în cercuri foarte înalte.

Dar Goddard tot nu-l putea suferi. Lucraseră împreună la două cazuri şi ambele experienţe îi lăsaseră lui Goddard un gust amar.

Primul a fost în primăvara lui 2000, când un diplomat francez venit în vacanţă în Monte Carlo a dispărut pentru trei zile. Soţia lui a primit un bilet cu o cerere de răscumpărare, dar fusese avertizată să nu plătească. După o săptămână, Goddard şi oamenii săi au găsit trupul diplomatului adus de valuri pe plajă. Peste câteva ore, în aceeaşi zi, fusese găsită moartă o chelneriţă de la unul dintre cazinouri: o aparentă sinucidere. Exista vreo legătură? Goddard începu să-i intervieveze pe toţi prietenii şi toate rudele femeii. În decurs de 48 de ore, el a adunat probe indirecte care arătau că exista o legătură între cele două cazuri, ba chiar a alcătuit şi o listă destul de convingătoare cu trei suspecţi care nu aveau alibiuri temeinice pentru ziua în cauză.

Dar după aceea interveni Lemieux şi îi suflă cazul. Nu pentru a-l rezolva mai rapid, după cum comenta Goddard ulterior în faţa colegilor săi. Într-adevăr, cazul nu a fost soluţionat niciodată. În schimb, indiciile s-au pierdut. Suspecţii au dispărut. Probe importante au fost gestionate prost sau au dispărut. Iar Lemieux fusese excesiv de încrezut şi de nepoliticos pe toată durata „investigaţiei", dacă i se putea spune aşa. Cu timpul, Lemieux a declarat cazul ca fiind „virtual imposibil de rezolvat" şi s-a întors la Paris, lăsând în urmă resentimente şi ostilitate.

A doua rundă de întâlniri dintre Goddard şi Lemieux avusese loc la sfârşitul verii lui 2003, când un magnat francez din lumea transporturilor navale dispăruse împreună cu fiii săi, după ce părăsiseră portul Monte Carlo la bordul noului său iaht de douăzeci şi cinci de milioane de dolari, cu care avea de gând să facă o scurtă croazieră pe Mediterană. Goddard îşi aducea aminte perfect de toate amănuntele, parcă totul s-ar fi întâmplat abia ieri.

Apelul telefonic de urgenţă de la secţie, imediat după ora şase dimineaţa. Soţia isterică. Presa care alimenta toată frenezia. Titlurile senzaţionale.

Nu se întâmpla în fiecare zi ca un personaj de o asemenea importanţă, bun amic al prim-ministrului francez, să dispară în neant. Dar nici el, nici fiii săi nu puteau fi găsiţi. Nu au găsit trupurile. Nici sânge. Niciun indiciu de vreun fel. Cu toate acestea, toţi voiau răspunsuri imediate. Zile la rând, presa

pariziană a atacat autorităţile din Monte Carlo, acuzându-le că tărăgănează investigaţia. Goddard era supus unei presiuni imense în goana lui după rezultate: o amprentă, un martor, orice ar fi putut demonstra că ancheta avansa. Nu mânca. Abia dacă dormea. Îşi extenuase complet oamenii şi aproape că fusese nevoie să fie internat el însuşi din cauza epuizării.

Şi atunci a venit. Şansa pe care o căutaseră, pentru care se rugaseră. Goddard descoperise că fiii magnatului îi datorau bani unui bărbat despre care ei credeau că ar fi un bancher rus, dar în realitate lucra pentru mafia rusească. Apoi Goddard a descoperit că rusul deţinea un apartament în Monte Carlo şi fusese văzut în oraş cu doar câteva zile în urmă. Mai mult, doi dintre asociaţii rusului fuseseră văzuţi umblând prin port în dimineaţa dispariţiei bărbaţilor, întrebând de unde ar putea închiria o barcă cu motor.

Investigaţia intrase pe făgaşul cel bun. Acum, Goddard avea un suspect şi un motiv. Le-a cerut superiorilor săi permisiunea de a pleca la Moscova cu avionul pentru a urmări pista. Dar spre marea sa uimire, cererea i-a fost respinsă.

Trei sferturi de oră mai târziu a apărut Lemieux în biroul său, susţinând că are jurisdicţie asupra cazului şi cerându-i copii ale dosarelor cazului. Goddard a protestat dar superiorii săi au decis altfel.

A doua zi, Lemieux a fost cel care a plecat la Moscova, nu Goddard şi, încă o dată, cazul a ajuns să fie îngropat destul de rapid. Asociaţii „bancherului" au dispărut în chip misterios. „Bancherul" însuşi le-a oferit un alibi jalnic. Dar Lemieux abia dacă insista. În schimb, i-a disculpat repede pe ruşi şi s-a întors la Paris cu promisiunea că va menţine cazul deschis, dar fără să ofere prea multă speranţă că va fi rezolvat vreodată. Mai rău, „bancherul" rus a primit chiar scuze oficiale din partea mai multor guverne, inclusiv cel al lui Goddard, iar Goddard fusese suspendat o săptămână fără plată pentru „lezarea neîndreptăţită a reputaţiei unui valoros prieten al principatului Monaco".

Şi acum se întorcea: Marcel Maurice Lemieux, cel mai arogant detectiv din Europa.

DuVall veni alături de el pe balcon şi-i întinse telefonul.

– El este, şopti ea.

Goddard se frecă la ochi şi luă telefonul.

– Inspectore Lemieux, ce plăcere să vorbesc din nou cu dumneavoastră, minţi el.

– Mi-ai întrerupt ziua liberă, replică Lemieux.

– Îmi pare foarte rău, domnule, dar nu am avut încotro. Mă tem că am veşti foarte rele.

– Şi eu, care credeam că e suficient de rău că te aud pe tine, oftă Lemieux.

Goddard îşi muşcă limba. Omul era insuportabil.

– Îmi pare rău că trebuie să vă informez că domnul Ramsey a fost ucis.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

– Rafic Ramsey? întrebă Lemieux în cele din urmă.

– Mă tem că da, domnule, confirmă Goddard şi apoi îi explică pe scurt circumstanţele morţii, atât cât le cunoştea şi el.

– Vreun suspect? întrebă Lemieux.

– Încă nu, spuse Goddard. Dar abia am început investigaţia şi m-am gândit că aţi putea să ne ajutaţi în această privinţă.

– Martori? întrebă Lemieux.

– Încă cercetăm zona ca să-i găsim, dar există un bărbat, Maruan Accad, spuse Goddard. Este preşedintele unei companii de pază şi securitate. Era împreună cu Ramsey în momentul atacului. E posibil ca Ramsey să fi încercat să-l angajeze. Sperăm ca Ramsey să-i fi spus ceva ce ne-ar putea ajuta să lămurim cine l-a ucis şi de ce.

– Cum adică *sperăm*? vru să ştie Lemieux. Nu l-aţi *întrebat* încă?

– Păi, nu, răspunse Goddard, nu chiar.

– Bine, spuse Lemieux dezgustat. O să-l întreb eu însumi. Pornesc chiar acum spre aeroport. Trimiteţi pe cineva să mă aştepte la terminalul pentru elicoptere peste douăzeci de minute.

– Douăzeci de minute? întrebă Goddard luat prin surprindere. Nu sunteţi la Paris?

– Nu, sunt la Nisa.

Lemieux o spuse ca şi când Goddard ar fi trebuit să ştie. Şi probabil că ar fi trebuit. De ce nu-l avertizase DuVall? Ştia doar că lui

Goddard nu-i plăceau surprizele. Avea să-i ia capul pentru asta, dar mai târziu. Acum Goddard avea o problemă mult mai urgentă.

– Desigur domnule Lemieux, zise el, voi trimite pe unul dintre oamenii mei ca să vă întâmpine şi să vă aducă la apartamentul lui Ramsey. Dar mă tem că nu pot să vă pun încă faţă în faţă cu Maruan Accad.

– De ce nu? se răsti Lemieux.

– Se pare că Maruan a dispărut.

– A dispărut?

Goddard trase adânc aer în piept. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l recunoască, mai ales faţă de Lemieux.

– Da, mă tem că da. S-a strecurat în tot haosul acela, în toată agitaţia. Dar am închis oraşul. Îl vom găsi în curând şi îl vom aduce pentru interogatoriu. S-ar putea să fie cel mai bun martor pe care-l avem. Mai mult, s-ar putea să fie singurul nostru martor.

– Nu, domnule Goddard, ripostă Lemieux. Aici, mă tem că greşiţi. Maruan Accad nu este martor. Tocmai a devenit suspectul meu principal.

– Suspect? întrebă Goddard. Încă nu ştim nimic despre el, cine este cu adevărat, de ce se afla aici, nimic.

– *Atunci, aflaţi!* insistă Lemieux. Emiteţi un mandat de arestare pe numele lui Maruan şi alertaţi autorităţile de la Milano la Marsilia. Nu vreau să ne scape tipul ăsta. Sau vă promit, domnule Goddard, că vor începe să cadă capete, începând cu al dumneavoastră.

Capitolul 10

Începuse să plouă. Maruan porni ştergătoarele de parbriz şi se rugă lui Dumnezeu, în care nu credea, să nu derapeze brusc de pe autostradă. Telefonul mobil sună pe neaşteptate, spulberând tăcerea şi zdruncinându-i nervii.

– Alo?

– Maruan, sunt eu, Rami. Ai ajuns?

– Nu, nu încă.

Maruan se uită la ceas, apoi la hartă şi simţi cum i se strânge nodul din stomac. Era aproape şapte şi jumătate şi abia acum se apropia de împrejurimile Marsiliei.

– Rami, spuse el, nu cred că ajung.

– Maruan, trebuie să ajungi, insistă Rami. Nu ai de ales. Pot să te scot din Africa de Nord, dar nu pot să te scot dintr-o închisoare franceză. Cât mai ai?

– Cinci kilometri, poate zece, dar uite cât e ceasul!

– Ştiu, ştiu, spuse Rami. Dar uite ce e, trebuie să lămurim nişte lucruri înainte să ajungi la aeroport.

– Cum ar fi?

– Telefonul, pentru început. Ai spus că este al şoferului.

– Da, aşa este.

– Dar ai sunat prin sistemul nostru de bruiaj din Praga, da?

– Da.

– Atunci probabil că poliţiştii n-o să poată să ajungă la mine, spuse Rami. Dar vor încerca, aşa că nu poţi să-l păstrezi şi nu poţi să-l mai foloseşti. Imediat ce închizi, după ce terminăm de vorbit, îl arunci. Ai înţeles?

– Am înţeles.

– Când ajungi în Casablanca, să cumperi un telefon mobil, continuă Rami. Foloseşte bani gheaţă. Şi nu te uita la preţ. Cumpără unul bun. Pe care nimeni să nu-l poată urmări sau intercepta.

– Bine.

– Dar foloseşte-l numai pentru a mă suna pe mine. Să nu mai suni pe nimeni altcineva.

– Bine, pe nimeni altcineva.

– Maruan, nu glumesc, insistă Rami. Eşti obosit. Eşti încă în stare de şoc. Nu eşti tu însuţi în seara asta. Trebuie să fii extrem de atent. Nu-ţi poţi permite să faci nici cea mai mică greşeală. Până nu-i dăm de capăt acestei situaţii trebuie să rămâi în umbră, complet în umbră. Fără prieteni. Fără vechi tovarăşi. Nimic familiar.

– Asta ar trebui să fie uşor, minţi Accad. Nu cunosc pe nimeni în Maroc.

– Bine, spuse Rami. Aşa să rămână.

Rami nu ştia că Rania plecase de la Paris şi venise la Casablanca, iar Maruan n-avea chef să-i spună acum.

– Fii atent, continuă fratele său. Un lucru pare să fie sigur. Intuiţia ta în privinţa Claudettei Ramsey a fost corectă. Trăieşte, este în Sao Paolo. Face transferuri de bani. Ceea ce înseamnă că este creierul acestei operaţiuni. Asta este vestea bună, că ştim deja acest lucru.

– Şi vestea rea? întrebă Maruan, în timp ce ploaia se înteţea deasupra Marsiliei şi durerea pulsatilă din umăr se intensifica de la o clipă la alta.

– Ea şi cei cu care lucrează ştiu că eşti pe urmele lor.

– Dar tot nu are sens, spuse Maruan. Eu sunt singura persoană care ştia asta, în afară de sursele mele din Zurich şi Sao Paolo.

– E posibil să te fi înşelat?

– Nu văd cum, spuse Maruan. Îi cunosc pe tipii ăştia de cel puţin cincisprezece ani.

– Dar dacă telefonul din camera lui Ramsey era pus sub urmărire? întrebă Rami.

– Cel din Monte Carlo?

– Nu, cel din Paris, spuse Rami.

– E posibil, răspunse Maruan. Dar de către cine? Compania de securitate?

– Sau poliţia, spuse Rami. N-ai spus tu că bănuia că cineva din serviciile secrete franceze era pe urmele sale?

– Aşa e.

– Ei bine?

Maruan se gândi preţ de câteva momente. Poate că Rami avea dreptate.

– Ce i-ai spus când l-ai sunat pe Ramsey zilele trecute? întrebă fratele său. I-ai spus ceva despre fotografie? Ai pomenit de Sao Paolo?

– Nu, nu, sigur că nu, insistă Maruan. I-am spus doar că am veşti urgente şi că nu pot aştepta. I-am spus că trebuie să-l văd în persoană, dar nu la Paris.

– Tu ai sugerat Monte Carlo?

– Nu, el a făcut-o.

– Şi ţi-a dat toate detaliile privitoare la locul şi ora întâlnirii atunci, la telefon?

– Exact.

– Atunci asta trebuie să fie, nu-i aşa? întrebă Rami. Telefonul acela era ascultat.

– Oricine ar fi ascultat, nu avea de unde să ştie ce aveam, gândi Maruan cu voce tare. Ştiau doar că aveam ceva important şi orice ar fi fost, nu putea fi bine pentru ei. Claudette şi oamenii ei au intrat în panică. Trebuie să fi decis sistarea întregii operaţiuni.

– Exact, spuse Rami. Ceea ce însemna, pe lângă înlăturarea lui Ramsey, şi înlăturarea ta.

– Atunci trebuie să ştie că sunt încă în viaţă, spuse Maruan, că toate atacurile lor din Monte Carlo au eşuat.

– Înseamnă că trebuie să fie speriaţi, adăugă Rami. Nu vor renunţa până nu te vor găsi şi nu te vor ucide.

– Atunci, mai bine să-i găsim noi pe ei înainte să ne găsească ei pe noi.

– Cum? întrebă Rami.

– Mai întâi, trimite o echipă cu primul avion spre Sao Paolo, spuse Maruan. Trebuie s-o găsim pe Claudette înainte să fugă. Dacă o găsim, ea ne va conduce la ceilalţi.

– Bine, spuse Rami. Mă ocup de asta.

– În al doilea rând, află cine conduce investigaţiile la Monte Carlo, adăugă Maruan. Află dacă face parte din conspiraţie sau dacă este cineva în care putem avea încredere.

– Am înţeles, spuse Rami. Altceva?

– Pe cine cunoşti la Paris?

– Am un prieten bun în serviciile de informaţii franceze, zise Rami. L-am cunoscut când m-ai trimis să deschid biroul de la Paris, înainte să te muţi aici. Are o funcţie destul de înaltă. Cunoaşte pe toată lumea. Şi îmi este dator.

– Bine, vezi dacă a auzit ceva, ordonă Maruan. Dar fii atent, Rami. Încă nu ştim exact cu ce avem de-a face.

– Nu te îngrijora! Prietenul meu va fi discret.

– Ar fi bine să fie, spuse Maruan.

Ploaia se înteţea şi mai mult, iar temperatura scădea rapid. Dar văzu un indicator spre aeroport. Era chiar în faţa lui.

– Trebuie să închid. Aproape că am ajuns.

– Bine, consimţi Rami. Stai la adăpost şi sună-mă peste trei zile.

– În ordine, peste trei zile, confirmă Maruan, apoi spuse: Rami?

– Da, Maruan.

– Mulţumesc.

– Pentru asta sunt fraţii mai mici.

Capitolul 11

Maruan trase maşina în parcarea aeroportului. Era ora opt fix. Găsi un cotlon mic şi părăsit, în capăt, şi opri motorul. Apoi şterse taxiul de amprente, luă geanta de pânză de pe bancheta din spate şi aruncă pistolul, cheile şi telefonul mobil în cutii diferite de gunoi în timp ce alerga să prindă avionul.

La ora 8:12 se afla în interiorul terminalului principal. Mergând cât putea de repede fără să atragă atenţia, ajunse la cutia de bagaje pe care o închiriase. O descuie, scoase un teanc subţire de paşapoarte false, douăsprezece cărţi de credit (câte două pentru fiecare identitate falsă) şi câteva teancuri de euro, în bancnote mici. Mai luă un schimb de haine, o pereche de lentile de contact care îi transformau ochii din căprui în verzi, precum şi un rucsac mic. Apoi trânti uşa, o încuie, aruncă într-un tomberon fotografia Claudettei Ramsey şi se grăbi spre cea mai apropiată toaletă pentru bărbaţi.

La ora 8:21 se apropie de ghişeul de la Royal Air Maroc, plăti biletul şi primi tichetul de îmbarcare.

– Ar fi bine să vă grăbiţi, domnule Cardell, spuse blonda de la ghişeu. A început deja îmbarcarea.

Maruan porni rapid spre controlul bagajelor şi al paşapoartelor. Mai erau câţiva pasageri în faţa lui. Dar locul era înţesat de poliţie şi agenţi în civil. Maruan se aşeză la coadă şi încercă să se poarte firesc, dar inima îi bătea cu putere. Trebuia să-şi abată gândurile de la perspectiva unei iminente arestări şi a interogatoriului. Trebuia să se calmeze şi să devină cel a cărui identitate şi-o asumase.

Se strădui, cu disperare, să se gândească la Rania. Încercă să-şi amintească atingerea mâinii ei pe faţa lui, căldura răsuflării sale pe gâtul lui, mirosul dulce al parfumului ei. Ce va spune când va deschide uşa? Ce va spune el? Îl va invita să intre? Avea pe altcineva?

Ar fi vrut să se gândească numai la Rania, dar pe măsură ce coada avansa, alte întrebări mai urgente îşi făcură loc cu forţa în gândurile sale. Cum îl prezenta anunţul prin care era dat în urmărire generală? Ca martor sau ca persoană căutată pentru o dublă omucidere? Sau triplă? Fuseseră alertate toate aeroporturile, porturile, gările şi hotelurile din Franţa şi Italia sau doar cele aflate pe o rază de aproximativ o 100 de kilometri de Monte Carlo? Mai exact, scăpase din laţ sau abia acum i se strângea în jurul gâtului?

Îşi surprinse, în treacăt, imaginea reflectată într-o fereastră. Ghetele din piele de şarpe îl făceau mai înalt cu aproape cinci centimetri. Mai erau, desigur, blugii jerpeliţi, tricoul negru, geaca de blugi spălăcită care avea cusut pe spate logoul imens al celor de la „Grateful Dead". Aceste lucruri şi ochelarii negri de soare, rucsacul, iPod-ul din care urlau ultimele hituri ale formaţiei „Grateful Dead" îl făceau să arate mai degrabă ca un student care străbate Europa făcând autostopul decât ca un bodyguard al unor foşti preşedinţi şi prim-miniştri. Abia dacă se recunoştea. Şi tocmai asta era şi ideea.

Nu mai puţin de opt poliţişti francezi verificau paşapoarte, chipuri şi bagaje cu detectoarele de metal. Avea impresia că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Trecuse ceva vreme de când se strecurase ultima oară printre agenţii de securitate din Europa. Mai ştia oare cum să procedeze?

Îi veni, în sfârşit, rândul. Îşi trânti rucsacul şi geanta de pânză,

aceea pe care o furase din apartamentul tinerilor însurăţei din Monte Carlo, pe banda rulantă pentru a fi examinate de aparatul cu raze X. Apoi le întinse paşaportul american fals, biletul de avion şi tichetul de îmbarcare.

Jandarmul care conducea operaţiunea era un tip scund, îndesat ca un buldog, tuns scurt, îmbrăcat într-o uniformă strâmtă a poliţiei franceze de frontieră şi cu o expresie severă pe chip. Examină documentele îndeaproape. Prea de aproape.

Pulsul lui Maruan se înteţi.

Bărbatul îl întrebă ceva în franceză.

– Poftim? întrebă Maruan, scoţându-şi căştile de la iPod şi privind total nedumerit.

Omul o dădu pe engleză.

– Domnule Cardell, unde călătoriţi în seara asta?

– Casablanca, bătrâne, spuse Maruan cu un accent californian aproape impecabil. De fapt, la Rabat, dacă găsesc o maşină.

Era bucuros că nu era conectat la un detector de minciuni.

– Singur? întrebă jandarmul.

– Din nefericire.

– Afaceri sau plăcere?

– Pură plăcere, bătrâne, cel puţin aşa sper, râse Maruan, sperând să trezească un pic de căldură sufletească, ceva, orice lucru de care s-ar fi putut folosi pentru a-l face pe tipul acesta să se relaxeze un pic şi să-l lase să treacă.

Nu obţinu nimic. În schimb, ochii bărbatului se concentrară şi mai mult asupra ochilor lui.

– Aveţi arme asupra dumneavoastră?

– Nu, spuse el, deşi aproape că-şi dorea să fi avut.

– Droguri?

Asta era uşor. Nu folosise niciodată. Dar trebuia să-şi joace rolul până la capăt.

– Astăzi, nu, chicoti el.

Jandarmul nu părea deloc amuzat.

– Călătoriţi cu mai mult de zece mii de euro?

Maruan făcu un calcul rapid. După câte îşi amintea, avea ceva mai puţin de două mii de euro. Râse din nou.

– Bătrâne, glumeşti, nu-i aşa?

Văzu cum bărbatul din faţa sa ridica din sprâncene.

– A trebuit să-mi vând motocicleta Harley ca să ajung aici, continuă Maruan. Am spulberat deja aproape tot mălaiul! De unde să ştiu că Franţa e aşa de scumpă?

– Unde staţi în Rabat?

Maruan se opri pentru un moment. Nu-şi amintea să i se mai fi pus vreodată astfel de întrebări la *plecarea* din Franţa. Oare erau pe urmele lui? De ce nu-l înhăţau pur şi simplu? Simţi că i se usucă gura.

– La prietena mea, spuse în cele din urmă.

Încă o minciună. N-o mai văzuse pe Rania de cel puţin şase luni. Nu ştia nici măcar dacă îl va lăsa să treacă de uşa de la intrare. Nu era sigur nici că va găsi uşa de la intrare. Dar era epuizat. Rana din umăr începea să supureze. Nu avea rezervare la hotel, nu avea prieteni în Maroc, niciun alt motiv legitim pentru a fi acolo şi, pe moment, nu-şi putea imagina ce altceva ar putea spune.

– Deci, nu aveţi droguri? întrebă din nou jandarmul.

– Hei, bătrâne, oi fi eu fraier, dar nu sunt prost.

– Pot să mă uit în bagajul dumneavoastră? întrebă omul. Era clar că nu era convins.

Maruan spuse da, însă abia rostise cuvântul că îşi dădu seama că în graba sa nu apucase să verifice ce era în geanta de pânză pe care o luase din apartamentul pentru tineri căsătoriţi din Monte Carlo. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era a mirelui sau a miresei. Şi avea să descopere acest lucru în văzul a opt bărbaţi bine înarmaţi.

Jandarmul începu cu rucsacul.

Alţi blugi. Câteva tricouri vechi, care aveau nevoie disperată să fie spălate. Câteva perechi de chiloţi murdari. Şi câţiva curaţi. Baterii pentru iPod. O ediţie de buzunar, uzată, a romanului lui John Grisham, *Firma*. O pungă de M&M pe jumătate consumată. O trusă mică de ras. O periuţă de dinţi folosită. Un tub de pastă de dinţi Crest pe jumătate gol. Un deodorant. Şi o cutiuţă de catifea cu un inel mic de aur.

Maruan se holbă la el şi imediat începură să-l bântuie amintirile pe care i le trezea. Uitase că se află acolo. Nu se mai

gândise la el de luni de zile. Era inelul pe care i-l dăduse Raniei. Cel pe care ea i-l înapoiase. Mii de emoţii ameninţau să-l asalteze în văzul tuturor, când, cu totul pe neaşteptate, lui Maruan i se păru că detectează o sclipire de înţelegere în ochii jandarmului.

– Vă logodiţi? întrebă acesta.

– Dacă o să mă vrea, bătrâne, spuse Maruan încercând să-şi revină cât mai rapid. Altfel de ce să fi vândut Harley-ul?

Jandarmul schiţă un zâmbet abia perceptibil şi clătină din cap. Apoi puse la loc totul în rucsac şi se întoarse spre geanta de pânză. Şi în acel moment, inima lui Maruan aproape că încetă să mai bată.

Spre groaza lui, geanta era plină cu haine de femeie şi cosmetice. Rochii. Topuri cu bretele. Blugi strâmţi. Pantofi cu tocuri înalte şi fără toc. Şi lenjerie care lăsa puţin loc pentru imaginaţie. Toate erau noi (unele articole mai aveau etichetele care atârnau de ele). Toate erau scumpe. Şi toate cereau o explicaţie pe care Maruan Accad, alias Jack Cardell, nu o avea.

Maruan se întrebă dacă arăta tot atât de surprins pe cât se simţea.

– Poate că ar trebui să vă spun *Jacqueline* Cardell, în loc de Jacques, *non*? întrebă jandarmul.

Atunci omul începu să râdă şi la fel şi colegii săi, cei mai mulţi dintre ei fiind deja intrigaţi de acest „Cap de Mort" din Denver.

– Îmi cer scuze, spuse jandarmul într-un târziu. Presupun că toate astea sunt pentru luna de miere.

În mod neaşteptat, îi făcu lui Maruan cu ochiul.

Încercând să alunge şocul resimţit, Maruan îi răspunse făcând şi el cu ochiul.

– Hei, eşti mai deştept decât pari, bătrâne.

Capitolul 12

– A venit Scheletul.

Aşa îl porecliseră Goddard şi DuVall pe Lemieux. Era „un trup de oase fără inimă", spuneau ei, şi urma să sosească în orice moment.

Goddard privea din balconul apartamentului lui Ramsey în timp ce elicopterul lui Lemieux ateriza pe heliportul public de dedesubt, iar din el cobora un tip mai degrabă înalt şi uscăţiv. Acesta se urcă în maşina închisă la culoare, nemarcată, pe care i-o trimisese Goddard şi parcurse drumul scurt până la uşa din faţă a imobilului. Heliportul era, până la urmă, la mai puţin de o sută de metri de Sovereign Place, luxosul complex de apartamente pe care familia Ramsey (precum şi una dintre prinţesele de Monaco) îl numea ocazional căminul ei.

Familia Ramsey mai avea alte patru case, după cum aflase Goddard de când ajunsese acolo. Una era în Alexandria, pe ţărmurile sudice ale Mediteranei, unde copilărise Rafic. Alta era o reşedinţă urbană, o casă somptuoasă din Maadi, o suburbie exclusivistă a oraşului Cairo, nu departe de birourile companiei Blue Nile Holdings. Alta era o cabană scumpă de schi din Davos,

Elveţia, pe care Rafic le-o închiria adesea clienţilor, având în vedere că trecuse de vârsta la care putea schia în siguranţă. Şi mai era, desigur, proprietatea extravagantă, de 20 de hectare, situată în apropierea Parisului, oraşul în care se născuse Claudette, unde îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului în ultima vreme.

Cumpărarea apartamentului din Monte Carlo fusese ideea Claudettei, după cum înţelesese Goddard din spusele bucătarului lor, care se aflase într-una din camerele de oaspeţi când au început impuşcăturile. Claudette era o persoană mondenă prin excelenţă, spunea el, şi îşi dorea cu disperare un loc în care să poată să-i primească la cină pe prietenii ei bogaţi, un loc unde să vadă şi să fie văzută de către VIP-urile care veneau aici în fiecare vară la cazinouri.

Telefonul sună. Goddard răspunse imediat, apoi închise şi anunţă:

– Vine. Toată lumea afară!

Echipa lui Goddard n-avea nevoie să i se spună de două ori. Nimeni nu dorea să fie de faţă la sosirea Scheletului. Toţi lucraseră cu el. Aşa că, fotografii, detectivii care căutau amprente, ofiţerii care făceau măsurători, cei care găseau şi marcau carcasele gloanţelor, toţi îşi terminară lucrul, îşi strânseră echipamentul şi ieşiră din apartament cât de repede posibil şi fără zgomot. De fapt, oricum terminaseră. Corpurile fuseseră luate de acolo. Acum mai lămureau doar nişte detalii. Dacă urma să fie nevoie de ei din nou, sigur că aveau să se întoarcă. Pentru moment, erau mai mult decât fericiţi să plece. Inclusiv Colette DuVall.

La câteva minute după plecarea lor, se deschise uşa liftului şi Lemieux păşi înăuntru.

– Bine aţi venit, inspectore, spuse Goddard.

Lemieux nu răspunse la salut. Nu vorbi. Nu zâmbi. Nici măcar nu strânse mâna întinsă a lui Goddard. În schimb, începu imediat să se mişte prin camera de zi, încet şi metodic, oprindu-se din când în când pentru a se apleca şi a examina anumite semne făcute cu creta sau pete de sânge. Părea interesat în mod special de unghiurile din care se trăsese.

– După ce terminaţi, vă pot arăta apartamentul de vizavi,

cel folosit de asasin sau mai degrabă, asasini, se oferi Goddard. Oamenii mei au recuperat puşca şi o lunetă.

Dar Lemieux rămase tăcut. Număra tuburi de cartuşe goale. Trecea de la unul la altul – de la cele împrăştiate pe podea, la cele înfipte în pereţi şi în rafturi de cărţi, la cele care ciuruiseră biroul, scaunele şi canapelele – privind mereu în spate la clădirea din care se părea că se trăsese.

– Nu am găsit amprente pe tuburile goale de cartuşe, îmi pare rău, continuă Goddard.

Dar Lemieux nu spuse nimic nici de data asta. Tăcerea era asurzitoare.

Goddard îl studia în timp ce lucrau şi cercetau încăperea. Era înalt de doi metri şi înfricoşător de slab. Purta o haină de ploaie lungă şi neagră care îi atârna pe umerii osoşi de parcă ar fi fost un giulgiu sau un veşmânt funerar. Avea faţa trasă şi uscăţivă. La 62 de ani, era aproape de aceeaşi vârstă cu tatăl lui Goddard, avea două smocuri de păr grizonat care se iţeau de deasupra urechilor şi o mustaţă albită sub nasul mândru şi ascuţit.

Dar pe Goddard cel mai mult îl deranjau ochii lui Lemieux. Erau mici, de un căprui închis şi, deşi lăsau să se întrevadă în mod evident inteligenţa sa extraordinară şi memoria sa fotografică legendară, din ei nu răzbătea nici cea mai vagă urmă de căldură sau compasiune, nici pentru victime sau familiile lor, nici pentru oamenii care munceau din greu pentru a-i descoperi pe făptaşi şi a-i aduce în faţa justiţiei.

Cum e posibil ca un om atât de rece să aibă o astfel de reputaţie excelentă pe tot cuprinsul Europei? se întreba Goddard în sinea lui. Într-adevăr, cazurile pe care le rezolvase erau studiate de criminologi din toată lumea. Dar ce se putea spune despre celelalte cazuri pe care le instrumentase, cele care muriseră încet şi dureros din cauza inaniţiei şi a neglijenţei? Pe acestea nu le lua nimeni în considerare când era menţionat numele lui Marcel Lemieux?

– Nici nu pot să vă descriu cât mult îmi plac aspectul, senzaţia şi mirosul locului în care s-a petrecut recent o crimă, spuse Lemieux în cele din urmă, în timp ce străbătea toată încăperea. Este ca un tablou frumos, unul pictat de un maestru ca Monet

sau Manet. Este poantilism, domnule Goddard. De aproape, niciun indiciu, niciun punct şi nicio pată de culoare nu par să aibă sens în sine. Dar dacă te îndepărtezi, dacă închizi ochii şi absorbi totul, dacă te opreşti să vezi perspectiva de ansamblu, atunci indiciile încep să-ţi spună o poveste, o poveste însufleţită, violentă şi fascinantă. Asta au făcut toţi marii detectivi. Au închis ochii, au făcut linişte în sufletele lor şi au lăsat naraţiunea să-i ghideze.

Goddard nu spuse nimic. Totul îi crea repulsie când era vorba de omul acesta. Acum putea adăuga pe lista lui grandomania şi înclinaţia de a-şi da aere.

Curând Scheletul examină camerele de supraveghere minuscule pe care compania pariziană de securitate a lui Rafic Ramsey le instalase, cu şase luni în urmă, în apartamentul acestuia şi pe holurile exterioare.

– Avem toate casetele camerelor de supraveghere derulate şi pregătite pentru vizionare, spuse Goddard înainte de a fi întrebat. Toate sunt digitale. Toate au înregistrată data. Şi au surprins totul. Ramsey şi Maruan stând de vorbă o vreme. Apoi împuşcarea lui Ramsey. Moartea gărzilor de corp. Maruan care le ia armele. Totul este înregistrat. De fapt, tocmai am primit raportul balistic. Cel puţin două victime găsite la Le Meridien au fost ucise cu una dintre aceste arme, de către Maruan, fără îndoială.

Lemieux se opri din ceea ce făcea şi privi în sus.

Surprins de interesul manifestat de acesta, Goddard adăugă:

– Singura problemă este că, deşi camerele de supraveghere ne arată *ce* s-a întâmplat, nu ne spun şi *de ce*. Nu au sunet. Nimeni, în afară de Maruan Accad, nu poate şti ce a spus domnul Ramsey în ultimele minute de viaţă. Dar aşa cum am spus la telefon, sper, aşa cum cred că speraţi şi dumneavoastră, ca el să facă lumină în privinţa acestei crime groaznice.

– Deci l-aţi găsit, domnule Goddard? întrebă Lemieux, cunoscând prea bine răspunsul.

– Nu, nu încă, recunoscu Goddard. Dar avem un indiciu nou.

– Ce anume?

– O companie de taxi tocmai a raportat dispariţia uneia dintre maşinile ei, spuse Goddard. Şoferul a comunicat cu ei ultima dată din faţa hotelului Le Meridien. Nimeni nu-l găseşte şi nu răspunde la apelul făcut prin staţie. Directorul de la Le Meridien susţine că l-a văzut plecând din faţa hotelului şi luând-o spre vest, spre ieşirea din oraş.

– Spre Franţa? întrebă Lemieux.

– Aşa s-ar părea, spuse Goddard. Le-am cerut oamenilor mei să verifice camerele de supraveghere a traficului să vedem dacă putem identifica maşina şi direcţia în care a luat-o.

Acesta era unul din avantajele vieţuirii într-o epocă supertehnologizată, se gândi Goddard, şi într-un oraş-stat destul de bogat pentru a-şi putea permite tehnologie de ultimă oră pentru aplicarea legii. Camerele de supraveghere înţesau tot Monte Carlo. Nu puteai face aproape nicio mişcare fără să fii fotografiat. Nu se putea împiedica mereu comiterea unei infracţiuni, dar ea putea fi reconstituită şi se putea porni pe urmele celor vinovaţi.

– Când a văzut directorul de la Le Meridien taxiul plecând? întrebă Lemieux.

– Acum aproape două ore.

– Şi Maruan nu a fost zărit deloc în oraş?

– Nu.

– Şi nimeni nu l-a văzut la aeroportul din Nisa?

– Nu.

– Cannes?

– Nu.

– Hyères?

– Nu.

Lemieux străbătu de câteva ori camera în lung şi-n lat când, deodată, se opri şi se întoarse rapid.

– Trebuie să se fi dus la Marsilia, spuse. Fă-mi legătura cu şeful securităţii de pe aeroportul din Marsilia. *Acum*!

Capitolul 13

Zborul 256 al companiei Royal Air Maroc se avântă de pe pistă în întunericul înţesat de ploaie cu 140 de pasageri somnoroşi la bord, iar Maruan Accad, alias Jack Cardell, se număra printre ei.

În timp ce avionul viră spre sud şi începu să zboare deasupra Mediteranei, la o altitudine de 8.250 de metri şi cu o viteză de aproximativ 800 de kilometri pe oră, stewardesele serviră ceva de băut, după care pilotul stinse luminile din interior şi cei mai mulţi dintre pasageri începură să aţipească. Dar Maruan nu putea să adoarmă. Rana din umăr devenea aproape insuportabilă. Transpira, avea temperatură şi îi era greaţă. Ceru un analgezic de la o stewardesă şi îl luă cu puţină cola. Apoi se duse la toaletă să se spele pe mâini şi pe faţă.

Odată intrat, încuie uşa şi se privi în oglindă. Arăta la fel de rău precum se simţea. Faţa îi era palidă. Ochii înroşiţi îi lăcrimau. Îşi scoase geaca de blugi şi văzu că tricoul era plin de sânge la umăr. Sângele trecuse prin şervetele de hârtie pe care le pusese peste rană în aeroportul din Marsilia, când îşi schimbase hainele.

Maruan îşi atârnă scurta de mânerul de pe uşă, se spălă pe

mâini cu săpun şi apă caldă, apoi stropi cu apă uşor şervetele de hârtie de pe umăr, până când putu să le dezlipească. Era un proces dureros şi îi luă mai mult decât se aştepta. Nu trecu mult şi o stewardesă bătu la uşă.

– Este totul în regulă, domnule? întrebă aceasta.

– Da, mulţumesc, răspunse Maruan.

– Sunteţi sigur? insistă ea.

– Da, sunt bine. Ies imediat.

– Vă rog, domnule. O să aterizăm în curând. Trebuie să vă întoarceţi la locul dumneavoastră şi să vă puneţi centura de siguranţă.

– Da, da, spuse el. Vin imediat.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Maruan era să provoace o scenă sau să atragă atenţia asupra lui. Se simţea groaznic, dar se grăbi să spele rana, schimonosindu-se de durere, şi s-o acopere din nou cu alte şervete de hârtie umezite uşor. Apoi se stropi cu apă pe faţă, se uscă, şterse chiuveta şi marginea acesteia şi îndesă toate prosoapele de hârtie folosite în coşul de gunoi. Îşi puse din nou geaca, se uită bine să se asigure că nu avea urme de sânge şi ieşi din toaletă.

– Sunteţi sigur că vă simţiţi bine? întrebă femeia când îl văzu ieşind.

– Mi-a fost un pic rău de avion, spuse el sperând ca ei să i se pară că sună destul de firesc şi să-l lase în pace.

– Nu arătaţi deloc bine, spuse ea. Vreţi să aranjez să vă aştepte un doctor la aterizare?

– Nu e nevoie, spuse el transpirând din nou. Prietena mea o să aibă grijă de mine când ajung. Dar sunteţi foarte amabilă. Mulţumesc.

Îl lăsă în pace pentru moment. Dar după ce se întoarse la locul său şi închise ochii, în timp ce se apropiau de Casablanca, temerile lui Maruan se înteţiră. Da, plecase din Marsilia, din Europa. Dar atrăgea prea multă atenţie asupra sa. Femeia aceasta avea să-şi amintească faţa, ochii, purtarea lui. Cât va dura până să fie interogată?

Acum avea pe urmele sale forţele de poliţie din trei ţări, cărora li se adăugau Claudette Ramsey şi gangsterii ei. Cât de aproape

erau, cât mai aveau până să-l prindă? Lăsase prea multe indicii la aeroport, ştia asta. Odată ce vor fi găsite, se va şti că se ducea în Maroc. Va avea noroc dacă va reuşi să supravieţuiască alte două zile.

Avionul ateriză în sfârşit în Maroc. Maruan trecu fără probleme de controlul paşapoartelor, apoi închirie o maşină şi intră în Casablanca. Ploaia rece de noiembrie cădea destul de tare, iar Maruan nu putea să facă ştergătoarele să funcţioneze cum trebuie, aşa că îi era greu să citească indicatoarele într-un oraş în care mai fusese doar de câteva ori şi făcând parte de fiecare dată dintr-o coloană oficială.

Mai rău era că îi creştea febra. Se simţea slăbit şi dezorientat. Îşi dădu seama de două ori că era pe cale să aţipească şi trebui să tragă brusc de volan pentru a evita maşinile care veneau din sens invers. Ştia ce i se întâmpla şi nu avea altă soluţie decât să meargă mai departe. Pierduse prea mult sânge. Rana începea să i se infecteze. Nu dormise. Nu mâncase. Trupul său era în pericolul de a ceda în urma şocului.

Era aproape de miezul nopţii când ajunse, în cele din urmă, la o adresă pe care o mâzgălise pe o bucată de hârtie pe care o ţinea în portofel. Blocul înalt, cenuşiu, de beton, aflat nu foarte departe de marea moschee, nu era cu nimic deosebit de alte mii de clădiri din Maroc. Dar se distingea printr-un lucru foarte important. La etajul al şaptelea al acestui bloc locuia fata pe care o iubea încă de când era în clasa a treia.

Blocul era cufundat în linişte, iar portarul, adormit. Maruan trecu tiptil pe lângă el şi o luă pe scări, ca nu cumva zgomotul făcut de soneria şi de uşile liftului să-l trezească pe bătrânelul amabil din somnul său.

În momentul în care ajunse la etajul şapte, Maruan abia mai putea respira, iar durerea era din ce în ce mai mare. Îşi şterse fruntea de transpiraţie şi scoase din nou adresa. Holul era prost luminat şi vederea i se împăienjenea. I se uscase gura. Încercă să verifice numărul încă o dată: 701 scria? Era chiar în faţa lui.

Inima lui Maruan începu să bată cu putere, plină de nerăbdare, dar în acelaşi timp temându-se de ce va urma. Nu avea idee la ce să se aştepte şi ştia cât de rău arăta în acel moment. Dar

unde altundeva să se fi dus? Privi în susul şi în josul holului slab luminat. Totul era cufundat în tăcere, se auzea doar sunetul înfundat al televizorului de undeva de la capătul holului. Aşa că bătu la uşă. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. Tot nimic.

Se simţi cuprins de un val de panică. Nu era acasă. Unde putea fi la ora asta? Măcar se afla în locul potrivit? Capul îi plesnea de durere. Se simţi dintr-odată învăluit de frig şi de umezeală. Să găsească un hotel şi să revină dimineaţa? Ce hotel? Nu avea rezervare nicăieri. Nici măcar nu ştia unde se afla vreun hotel. Nu putea să dea telefoane pentru că nu avea telefon. Privirea i se înceţoşă din nou. Holul începu să se învârtă cu el. Genunchii i se înmuiară de parcă ar fi fost de cauciuc.

Apoi auzi lanţul de la uşă şi o încuietoare deschizându-se. Uşa din faţa lui se întredeschise. O fâşie îngustă de lumină îl izbi în faţă iar el se crispă de durere şi întoarse capul. Apoi se auzi un glas ca de înger şoptind:

– Maruan, tu eşti?

Totul se întunecă brusc şi Maruan se prăbuşi la pământ.

PARTEA
a II-a

Capitolul 14

Claudette Ramsey stătea întinsă, în costum de baie, pe marginea piscinei unei vile mari de la munte, sorbea din pina colada şi absorbea razele soarelui arzător din Sao Paolo.

Dar chiar în timp ce îşi juca rolul de femeie care se bucură de libertatea ei proaspăt regăsită, în timp ce unul dintre maseurii de la piscină îi frământa umerii şi spatele cu ulei de nucă de cocos, stomacul i se strângea de îngrijorare în aşteptarea veştilor despre ultima operaţiune. Nu mai trebuia să trăiască alături de acel tiran nesuferit, „Faraonul", cum îl numea ea pe la spate. De-acum trebuia să fie mort deja. Dar ce se întâmplase cu detectivul acela particular? Murise şi el? Şi chiar dacă era mort, cine altcineva mai ştia? Cu cine mai vorbise?

Îi sună telefonul mobil. Se ridică şi îl alungă pe tânărul maseur cu un gest repezit. Apoi, după ce se asigură că era singură, deschise telefonul şi întrebă:

– Este o linie sigură?

– Sigur că da, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Credeţi că sunt prost?

– Nu-mi pot permite niciun fel de riscuri. Ştii câte sunt în joc!

– Nu sunteţi singura care-şi asumă riscuri.
– Deci s-a rezolvat?
– Nu chiar.
– Ce înseamnă asta? întrebă ea.
– L-au rezolvat pe soţul dumneavoastră, dar Maruan Accad a scăpat.
– Cum e posibil? Am plătit pentru *trei* echipe.
– Este foarte bun.
– Am crezut că tu eşti mai bun decât el.
– Îl vom găsi, o linişti vocea. Şi îl vom ucide. Dar va fi nevoie de mai mult timp şi de mai mulţi bani.
– În niciun caz, mârâi femeia printre dinţii încleştaţi. Nu-ţi mai plătesc niciun ban în plus. Ai spus că-i vei prinde pe amândoi. Pentru asta am plătit. Restul este problema ta.
– Uitaţi un lucru, doamnă Ramsey.
– Nu-mi spune aşa, zise ea apăsat. Ştii că urăsc numele ăsta.
– Cu toate acestea, spuse vocea, ştiu unde vă aflaţi şi ştiu ce aţi făcut, şi am toate dovezile necesare pentru a vă trimite la închisoare pentru tot restul vieţii.
– Orice dovadă care mă implică pe mine, te implică şi pe tine, ripostă ea.
– Oare? Mai vedem cum stau lucrurile în privinţa asta, nu-i aşa?
De-acum Claudette era în picioare, înconjurând nervoasă piscina, cu faţa aprinsă de mânie.
– Cum îndrăzneşti să mă ameninţi? Eu sunt cea care...
Dar vocea de la capătul celălalt o întrerupse spunând:
– Linişte! Să nu credeţi că sunteţi primul „client" care a încercat să scape de obligaţiile sale în plină desfăşurare a unei operaţiuni. Avem anumite metode de a lucra cu astfel de oameni, metode pe care vă sugerez să nu încercaţi să le experimentaţi pe pielea dumneavoastră.
– Nu încerc să dau înapoi, spuse ea. Pur şi simplu nu vreau să plătesc mai mult decât am convenit.
– Veţi plăti atât cât costă sau veţi plăti cu viaţa. Aţi înţeles?
Claudette îngheţă şi se opri în loc. Ştia că bărbatul era serios şi mai ştia şi că era în stare de tot ce spunea. Nu voia să moară.

Voia doar să fie liberă şi bogată, aşa cum meritase dintotdeauna. Moartea Brigittei fusese groaznică, dar nici nu se aşteptase la ea, nici nu plătise pentru asta. Simţea brusc că ar putea împărtăşi aceeaşi soartă.

– În regulă, spuse oftând. De câţi bani mai aveţi nevoie ca să terminaţi treaba?

Capitolul 15

Rania Fauaz îşi acoperi rapid gura cu mâna ca să nu ţipe. Un fior de teamă îi străbătea tot corpul. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu-l mai văzuse pe Maruan Accad de cel puţin şase luni. Plecase din Paris şi îşi luase o slujbă în Casablanca pentru a şterge trecutul cu buretele şi a începe o viaţă nouă, departe de el. *Cum o găsise? De ce se afla aici? Şi ce era în neregulă cu el?*

Cu o mână Rania îşi strânse halatul roz de baie în jurul gâtului. Pe cealaltă o întinse spre Maruan pentru a-i verifica pulsul şi a-i pipăi fruntea. Era în stare de inconştienţă, dar trăia şi avea febră. Observând petele de sânge de pe cămaşă, deschise încetişor şi cu grijă jacheta şi descoperi toată mizeria aceea urâtă.

– *Leila,* şopti ea cât putu de încet pentru a nu trezi vecinii. *Leila, vino repede.*

Colega ei de cameră, care nu era tocmai fericită să fie trezită în toiul nopţii, se dădu cu greu jos din pat şi veni împleticindu-se spre living. Atunci îl zări pe bărbatul care zăcea ghemuit în faţa uşii lor.

– Cine este? întrebă Leila.

– Maruan Accad, răspunse Rania, întorcându-l cu grijă pe spate.

Leila scoase un icnet.

– *Ăsta* e Maruan? Dar credeam că... ce caută aici?

– Numai Dumnezeu ştie, spuse Rania. Dar, uite, a fost împuşcat.

– *Împuşcat?*

Pe chipul Leilei apăru o expresie de groază şi oroare.

– Ajută-mă să-l duc înăuntru, spuse Rania.

– Eşti nebună? întrebă Leila. Ar trebui să chemăm poliţia.

– Nu, protestă Rania imediat şi puţin cam prea răspicat.

– De ce nu? întrebă Leila.

– Îţi explic mai târziu.

– Nu, spune-mi acum, insistă Leila.

– *Vorbeşte mai încet,* şopti Rania.

– *Spune-mi acum,* îi ceru Leila din nou.

– Nu pot, spuse Rania. Nu aici. Nu pe hol.

– Ei bine, în niciun caz nu te ajut să-l aduci în apartamentul *meu*.

– Apartamentul *nostru,* o corectă Rania. Plătesc jumătate din chirie, sau ai uitat cumva?

– Pe contractul de închiriere este numele *meu,* ripostă Leila, şi nu vreau să fiu dată afară, şi cu atât mai puţin arestată, doar ca să ajut un tip de care a trebuit să scapi fugind din Franţa.

Rania se ridică în picioare şi o privi în ochi pe colega sa de cameră. Amândouă erau asistente medicale. Lucrau în acelaşi spital, la aceeaşi secţie. Rania nu era convinsă că vreuna din ele era suficient de calificată sau că aveau cele necesare pentru a-i acorda lui Maruan îngrijirea de care avea nevoie, dar trebuia să încerce.

– Este pe moarte, Leila. Nu putem să-l lăsăm să zacă aici.

– Exact, spuse Leila sfidător. Putem să chemăm poliţia şi să-i lăsăm pe ei să se ocupe de el.

Se întoarse în apartament ca să ia telefonul, dar Rania o apucă de braţ.

– Te rog acest lucru ca prietenă, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

– Dă-mi drumul!

– Mă ajuţi? întrebă Rania, trăgând-o pe Leila aproape de faţa sa.

– Am spus să-mi dai drumul, îi ceru Leila.

– Bine, nu mă ajuta, spuse Rania, dar dimineaţă mă duc direct la doctorul Hamid şi îi spun că, de fapt, nu ai fost bolnavă săptămâna trecută.

Leila o privi cu ochii îngustaţi.

– N-ai face asta.

– De ce nu? întrebă Rania. Am minţit pentru tine. I-am spus că eşti acasă bolnavă de gripă pentru că am crezut că eşti prietena mea. Ce crezi că va face doctorul Ramirez când o să-i spun că, de fapt, erai în Tenerife, unde ai făcut surf toată săptămâna cu prietenul tău spaniol?

– O să te concedieze şi pe tine, spuse Leila, fiindcă ai minţit.

– Poate, spuse Rania răsucindu-i braţul. Dar ce va face tatăl tău când îi voi spune despre Raoul? Ştie că aţi continuat să vă întâlniţi pe ascuns, chiar şi după ce el v-a interzis să faceţi asta? Ştie că aţi stat în aceeaşi cameră de hotel?

Leila îşi smulse braţul şi se îndepărtă de Rania.

– Bine, te ajut, spuse ea. Dar ţine-ţi gura în privinţa lui Raoul. Dacă află tata…

Se auzi pe neaşteptate un întrerupător în apartamentul din faţa lor şi văzură lumina strecurându-se pe sub uşă până în hol. Puteau auzi cum doamna Badavi începe să se agite. Era persoana cea mai curioasă dintre toţi vecinii de pe palier şi cea mai mare bârfitoare. Dacă apuca să-l zărească măcar o secundă pe Maruan, fără îndoială că ar chema poliţia şi toată clădirea ar şti, foarte curând, ce se întâmplase.

– Grăbeşte-te, spuse Rania în şoaptă.

Rania şi Leila erau persoane suple şi minione, având mai puţin de un metru şi şaizeci de centimetri înălţime fiecare. Îl apucară pe Maruan de braţe şi de picioare şi se chinuiră să-l ducă înăuntru. După aceea închiseră şi încuiară uşa în urma lor. După ce reuşiră să-şi recapete suflul, îl ridicară şi îl aşezară pe canapeaua din camera de zi şi-l înveliră cu pături.

Rania se duse în fugă să-şi ia trusa medicală, în timp ce

Leila se grăbea să aducă prosoape curate. Apoi cele două femei reveniră lângă Maruan, iar Rania dădu păturile la o parte, îi scoase jacheta de blugi şi îi tăie tricoul. Amândouă se încruntară când văzură priveliştea.

– S-a infectat deja, spuse Leila.

Rania aprobă dând din cap în timp ce îi lua temperatura.

– Are temperatură: 40 de grade.

Rania încerca să înăbuşe puternicele emoţii contradictorii care se zbăteau în ea gata să iasă la suprafaţă, în timp ce se străduia să se concentreze asupra problemei presante care-i stătea înainte. Scoase un bisturiu mic, steril şi nişte tifon şi începu să cureţe rana. Apoi tamponă cu puţin antiseptic. Probabil că ustura îngrozitor, dar Maruan nu se mişcă, nici măcar nu tresări.

– Rania, trebuie să-l ducem la doctor, spuse Leila privind-o pe Rania cum lucra febril pentru a salva un bărbat pe care spunea că nu-l iubeşte. Dacă nu-l ducem, va muri şi noi o să răspundem pentru asta.

– Nu putem, spuse Rania.

– De ce nu putem? insistă Leila.

– Nu crezi că s-ar fi dus la un spital sau la poliţie, dacă ar fi putut? întrebă Rania reţinându-şi lacrimile. Trebuie să fie în pericol. Altfel de ce ar fi venit aici, la mine? Nu există alt motiv.

– Crezi că îl urmăreşte cineva?

– Nu ştiu.

– Dar cum de te-a găsit? întrebă Leila. Credeam că...

– Nu ştiu, spuse Rania, încercând să se gândească la câteva variante. Totdeauna a fost inventiv.

– Dar dacă şi cei care i-au făcut asta sunt la fel de „inventivi"? întrebă Leila. Dacă vin după el până aici ca să-l omoare? Nu înţelegi? Ne vor omorî şi pe noi.

Rania era pe punctul de-a începe să plângă. Leila avea dreptate. Maruan era pe moarte şi, dacă-l ajutau, îşi puneau şi ele viaţa în pericol. Dar nu putea să se poarte ca şi când nu i-ar fi păsat de el, indiferent de motivul care dusese la despărţirea lor.

Se duse în fugă spre dormitor.

– Unde te duci? zise Leila.

Rania îşi scoase la repezeală halatul de baie şi cămaşa de

noapte şi îşi puse uniforma şi pantofii de spital. Apoi îşi luă legitimaţia de spital şi portofelul şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

– Unde crezi că te duci? întrebă Leila pe un ton poruncitor.

– La spital, spuse Rania.

– Ai înnebunit?

– Trebuie să iau câteva lucruri.

– Despre ce vorbeşti? Ce lucruri?

– Antibiotice, plasmă, analgezice, ştii tu.

– E trecut de miezul nopţii.

– Ştiu, spuse Rania. Mă întorc în douăzeci de minute.

– S-ar putea să nu mai reziste douăzeci de minute.

– Atunci mai bine mă grăbesc.

– Dar nu eşti autorizată să scoţi din spital nimic din toate astea, spuse Leila.

Rania îşi smulse haina din cuier şi se îmbrăcă.

– Nu am de ales.

– Dar dacă o să fii prinsă?

– O să fiu atentă.

– Nu, e prea periculos.

– Atunci, ce sugerezi? întrebă Rania.

– Lasă-mă să-l sun pe Raoul, spuse Leila. El e deja acolo.

– Poftim?

– E în tura de noapte săptămâna aceasta.

– Nu, protestă Rania. Nu trebuie să mai afle nimeni despre Maruan, în afară de noi.

– Nu va spune nimic.

– Îţi mulţumesc, Leila, apreciez ce vrei să faci. Cu adevărat. Dar trebuie să fac eu însămi acest lucru.

– De ce? întrebă Leila. Eşti pe cale să-ţi rişti slujba, viaţa, tot ce ai, pentru ce? Pentru Maruan Accad? Pentru un bărbat cu care nu vrei să te căsătoreşti? E o nebunie. I-ai refuzat cererea în căsătorie. I-ai dat înapoi inelul. Ai spus că nu vrei să-l mai vezi niciodată. Tu însăţi mi-ai spus asta.

– Ştiu că e aşa, zise Rania, în timp ce îşi scotea cheile din geantă.

Apoi se întoarse spre Leila şi o sărută repede pe obraz.

– Dar nu ţi-am spus niciodată de ce. Dacă ai şti, ai înţelege. Promite-mi doar că vei spune o rugăciune pentru mine, ca să nu fiu prinsă.

– Îţi promit, spuse Leila cu blândeţe.

Rania dispăru brusc.

Capitolul 16

Rania găsi destul de repede un loc de parcare aproape de intrarea din spate a spitalului şi încercă mai multe uşi. Toate erau încuiate. Încercă şi uşile de pe părţile laterale ale clădirii spitalului, dar şi acelea erau încuiate în timpul nopţii. Singura cale de acces era pe la camera de gardă, şi asta însemna să treacă prin punctul de control. Însemna că va fi văzută, poate chiar va vorbi cineva cu ea. Va fi consemnată prezenţa sa acolo, în ciuda faptului că nu avea niciun motiv întemeiat să se afle în spital. Se uită la ceas. Nu avea de ales.

– Măi să fie, nu sunt obişnuit să vă văd pe aici atât de târziu în noapte, domnişoară Fauaz, spuse gardianul în timp ce îi verifica legitimaţia.

– M-a sunat acasă doctorul Ramirez, minţi ea. Mi-a cerut să-i aduc câteva lucruri.

– E totul în regulă? întrebă gardianul.

– Sunt sigură că da, spuse ea, în timp ce inima îi bătea cu putere. Trebuie să viziteze câţiva pacienţi mâine şi şi-a dat seama că nu are toate medicamentele lor. O să dureze foarte puţin.

– Aveţi nevoie de ajutor?

– Nu, nu, o să mă descurc, spuse Rania, extrem de stânjenită din cauză că înşela un coleg şi îşi risca slujba. Mă întorc imediat.

– Foarte bine, spuse gardianul. Trebuie doar să semnaţi aici.

Împinse registrul vizitatorilor spre ea şi îi arată unde trebuia să semneze. Pentru o clipă, ea privi atent pixul şi foaia pe care trebuia să semneze, temându-se deja de consecinţe.

– Vreo problemă, domnişoară Fauaz? întrebă gardianul observând momentul de ezitare.

Tânăra clipi des şi simulă un căscat.

– Nu, nu, sunt doar un pic mai obosită decât credeam, spuse ea.

Apoi luă pixul şi încercă să-şi scrie numele, dar acesta nu mai avea pastă.

– Nu scrie, spuse ea.

– Sunteţi sigură? Scuturaţi-l un pic.

Îl scutură şi încercă din nou. Nimic.

– Hm, ce chestie! spuse el. Folosiţi-l pe al meu.

Gardianul întinse mâna să apuce pixul care, de obicei, îi era prins de buzunarul de la piept, dar nu era acolo.

– Ce ciudat! exclamă el, căutând peste tot pe birou şi apoi chiar şi sub el. Acum câteva minute îl aveam.

Rania se uită din nou la ceas.

– Chiar mă grăbesc, spuse ea. N-aş putea să mă reped pe scări şi să iau materialele de care are nevoie doctorul Ramirez?

Gardianul era aplecat şi îşi căuta pixul pe jos.

– Nu înţeleg... murmura el, cu atenţia distrasă şi vag iritat. Şi era pixul meu favorit.

Rania îşi dădu seama că nu avea să primească prea curând un răspuns, şi trebuia să se întoarcă la Maruan şi la Leila, înainte ca aceasta să se răzgândească şi să-i denunţe pe toţi. Privi spre ascensor dar se hotărî să nu-l folosească. I-ar fi luat prea mult. Aşa că o luă pe scări şi alergă până la cabinetul asistentelor, unde lucra şi ea, la etajul trei, lăsându-l pe gardian să-şi caute pixul.

Se uită pe furiş prin sticla uşii care dădea spre scări. Era linişte pe hol. O văzu pe una dintre asistente la postul ei, în timp ce alta îşi făcea rondul. Trebuia să acţioneze rapid. Căută prin mănunchiul de chei, o găsi pe cea potrivită şi ţâşni. Trase de uşă,

o deschise şi se avântă spre magazie, descuie uşa şi se strecură înăuntru. Găsi lucrurile de care avea nevoie şi înghesui totul în geantă, când auzi paşi apropiindu-se. Stinse în grabă lumina şi se ghemui în spatele unui raft cu medicamente.

Uşa se deschise. Se aprinse din nou lumina şi intră cineva fluierând. Inima Raniei aproape că încetă să mai bată. Era iubitul Leilei, Raoul. *Ce căuta acolo? Îl sunase Leila? Îl pusese în temă?* Tensiunea devenea insuportabilă pentru Rania. Nu avea nicio explicaţie plauzibilă pentru prezenţa ei acolo la ora aceea târzie, ascunsă în magazie. Dacă o denunţa…

Era un gând prea îngrozitor. Încercă să-l alunge cu forţa din minte. Îşi ţinea răsuflarea, văzându-i picioarele şi auzindu-l fluierând în timp ce aranja materialele pe rafturi. Nu părea să-i fi remarcat prezenţa. Nu părea s-o caute. Apoi, brusc, stinse lumina şi ieşi.

Rania răsuflă uşurată. Tremura toată. Aşteptă câteva minute, străduindu-se să audă dacă mai venea cineva. Dar totul era cufundat în linişte. Se ridică în picioare în întuneric, uşurel, cu mare atenţie şi se îndreptă cu paşi mici spre întrerupător, temându-se ca nu cumva să dărâme ceva. Avea ce-i trebuia. Era momentul să iasă de acolo înainte să se mai întâmple ceva rău. Scoase capul şi privi din nou pe furiş. Drumul era liber. Îşi strânse geanta la piept şi o luă la fugă pe scări, coborând toate cele trei etaje într-o suflare. Odată ajunsă la parter, încetini pasul, încercă să-şi recapete suflul normal şi înaintă repede şi hotărât spre ieşire, având grijă să nu iniţieze un contact vizual cu gardianul care urmărea ceva la un televizor mic, portabil.

Aproape că ajunse până la uşa din faţă când auzi brusc:

– Domnişoară Fauaz, staţi puţin!

Rania încremeni.

Era gardianul. O prinsese. Dar cum aflase? Era îngrozită şi începu să gâfâie şi să se simtă ameţită. Ştia că era în pericolul de a rămâne fără aer, dar ce putea face? Nu putea să o ia la fugă. Ar fi prins-o. Dacă avea noroc, aveau s-o deporteze, dar dacă… nu, nu putea să se gândească la asta.

Se întoarse încetişor, încercând să pară calmă, dar îi pierise orice speranţă. Se simţea deznădăjduită şi speriată. Acum trebuia

să se resemneze cu soarta ei, a lui Maruan şi a Leilei. Toţi trei încălcaseră legea şi trebuiau să plătească pentru asta. Cum se ajunsese aici?

Gardianul stătea în picioare şi se uita ţintă la ea, dar nu era mânios. Zâmbea.

– Domnişoară Fauaz, uitaţi, mi-am găsit pixul! Spuse el, spre marea ei surpriză. Veniţi, trebuie să semnaţi de intrare... acum şi de ieşire.

În timp ce el râdea, Rania se chinuia să-şi reţină lacrimile. Dar peste zece minute era înapoi în apartament.

– Ce ţi-a luat atât? o chestionă Leila.

– N-am avut încotro, spuse Rania. Au apărut complicaţii.

– Ce fel de complicaţii?

– Nicio problemă, m-am descurcat. Totul e în ordine.

– Nu, Rania, nu este, spuse Leila.

– Ce vrei să spui?

– Temperatura lui Maruan a depăşit 40 de grade.

Capitolul 17

Un muncitor de la întreţinerea aeroportului descoperi cadavrul şoferului de taxi imediat după ce soarele răsări deasupra Marsiliei. Peste 15 minute zona era înconjurată de poliţie, iar la 7:30, telefonul mobil al inspectorului Jean-Claude Goddard suna în Monte Carlo.

– Da, da, ce e? Întrebă acesta, trezit brusc din puiul de somn tras în biroul său unde rămăsese peste noapte. Glumeşti... unde?... Aţi asigurat zona?... Nu, nu, o să luăm un elicopter... să fie totul gata până ajungem noi... bine lucrat.

O sună pe Colette DuVall să facă pregătirile necesare, apoi îi telefonă lui Lemieux şi-i dădu vestea. Aveau un indiciu.

Goddard îşi dădu cu apă caldă pe faţă, se spălă pe dinţi şi pe cap, scoase o cămaşă curată dintr-un sertar al biroului şi o puse pe el. Apoi îşi luă insigna, arma, portofelul şi cheile şi se întâlni cu DuVall la intrare. Ea conduse maşina până la heliport unde urmau să se întâlnească cu Lemieux.

– Arătaţi groaznic, spuse DuVall în timp ce conducea cu viteză pe străzile aproape goale.

– Mă simt şi mai groaznic, spuse Goddard.

– Nu v-aţi dus acasă aseară?

– Cum aş fi putut? spuse el răsfoindu-şi notiţele. Ai mai aflat ceva despre Maruan?

– E-mailul pe care vi l-am trimis la ora patru conţine tot ce am aflat până acum, spuse DuVall. Dar am programat o conferinţă telefonică la zece cu Beirutul şi Parisul. Vă sun imediat ce aflu mai multe.

DuVall trase maşina în zona de parcare. Elicopterul era deja pe poziţie, pregătit să decoleze. Goddard coborî din maşină şi îşi luă servieta.

– Eşti sigură că nu vrei să te duci în locul meu? strigă el la ea încercând să acopere zgomotul elicelor.

– O zi întreagă în compania Scheletului? îi ripostă ea strigând la fel de tare. Tentant, dar mă abţin.

– Foarte amuzant, răspunse Goddard. Află cât mai multe despre Maruan... cât se poate de repede.

– Am înţeles.

Peste câteva minute, sosi şi inspectorul Lemieux şi decolară imediat.

– Bine, domnule Goddard, zise Lemieux la câteva minute de la decolare, ce ştiţi despre tipul ăsta, Maruan?

Venise momentul să intre în acţiune.

– Numele lui complet este Maruan Adib Musa Accad, începu Goddard în timp ce zburau pe deasupra zonei rurale a Franţei. S-a născut în Sidon, Liban, pe data de 14 februarie 1978. Tatăl său, pe nume Adib, era bancher. Mama lui, Sarah, era învăţătoare. Familia s-a mutat la Beirut în 1973. După aceea lucrurile sunt neclare. Ştim că singurul frate al lui Maruan, Rami, s-a născut în 1982. Ştim că Maruan s-a înrolat în 1996 şi că s-a descurcat bine, a fost remarcat, promovat şi a servit în câteva unităţi de elită. Apoi a fost transferat la serviciile secrete şi a fost garda de corp a ministrului apărării în 1998, iar după aceea a făcut parte din detaşamentul de pază şi protecţie al prim-ministrului, din 1999 până în 2001.

Goddard scană materialul tipărit, primit prin e-mail de la DuVall.

– Maruan a părăsit guvernul în 2003, continuă el. A înfiinţat

firma Accad & Asociaţii, o companie care asigură servicii de pază şi protecţie pentru personal de conducere. Asta s-a întâmplat cam în acelaşi timp în care Rami a părăsit armata. După câte ne putem da seama, cea mai mare parte a activităţii lor constă în asigurarea protecţiei directorilor unor companii petroliere occidentale şi a personalului lor care lucrează acum în Irak şi în ajutorul oferit în vederea găsirii victimelor răpirilor. Mai recent au început să asigure şi protecţia directorilor unor companii petroliere occidentale care activează în Libia. După toate aparenţele, afacerea sa e destul de prosperă, având şi clienţi din rândul primilor 500 de oameni de afaceri din Golf şi din zonele adiacente. Nu există date biografice pe site-ul companiei, doar o listă de clienţi şi informaţii de contact pentru sediul principal din Beirut. Colega mea, Collete DuVall a sunat la biroul lor aseară. Era închis, dar va încerca din nou cam într-o oră.

– *Asta-i tot?* întrebă Lemieux.

– Până acum, da, spuse Goddard, luat pe nepregătite de tonul aprins al lui Lemieux.

– Crezi că nu ştiu deja toate astea? întrebă Scheletul cu glasul plin de nemulţumire. Am obţinut toate informaţiile astea cu un singur telefon la mine la birou. Mi-a luat doar cinci minute. Secretarea mea ştie mai multe despre Maruan decât dumneavoastră, domnule Goddard. Asta e tot ce are mai bun de oferit Monaco? *Ferească sfântul!*

Goddard era decis să-şi păstreze cumpătul. Avusese momente în care dorise să-l pocnească drept în nas pe tipul ăsta, dar nu-şi putea permite să se piardă cu firea. Nici nu voia să-i dea lui Lemieux satisfacţia de a şti că l-a enervat.

– Mi-aţi cerut să obţin toate informaţiile posibile, replică Goddard. O să avem mai multe în câteva ore.

– În câteva ore, Maruan Accad poate fi în Japonia ori în Alaska, spuse Lemieux. Nu ne permitem luxul de a pierde timp, domnule Goddard. Avem un criminal în libertate şi în momentul acesta are un avans de nouă ore.

Goddard simţi că i se înroşesc faţa şi gâtul. Îi ardeau urechile. Toţi cei din jur auziseră cum era făcut cu ou şi cu oţet şi ar fi vrut să riposteze. Dar nu era nici momentul, nici locul potrivit.

– Sunt curios, domnule Goddard, continuă Lemieux, în timp ce se apropiau de Marsilia. De ce nu aţi spus nimic despre felul în care au supravieţuit Maruan şi fratele lui invadării Libanului din 1982: ascunzându-se în holurile şi baia apartamentului lor, ghemuiţi în braţele mamei lor, ferindu-se de fragmentele de sticlă şi de schije?

– Mă tem că nu...

– De ce nu aţi spus nimic despre ziua în care Maruan a văzut cum doi unchi şi două mătuşi împreună cu copiii lor au fost ucişi de o mortieră în timpul petrecerii de ziua lui Rami, când acesta împlinea un an? continuă Lemieux. Ştiaţi că Maruan şi fratele lui şi-au văzut părinţii murind într-un atentat cu bombă pe străzile Beirutului, la doar câţiva ani după aceea?

Goddard privea pe geam la copacii dezgoliţi şi fermele înconjurate de noroi după o noapte de ploaie torenţială.

– Ei bine, aţi ştiut asta? întrebă Lemieux. Data de 3 ianuarie 1993 vă spune ceva?

– Nu, zise Goddard.

Se simţea umilit. Şi ce era mai rău, Lemieux avea dreptate. Ar fi trebuit să ştie mai multe. Ar fi trebuit să fi aflat mai multe. Nu ar fi trebuit să-i aducă lui Lemieux firimituri, în locul unei mese consistente. Goddard ştia cum operează individul, aşa că numai el era de vină.

Din nefericire, Lemieux nu terminase.

– Maruan avea aproape cincisprezece ani, spuse Scheletul, fără nicio urmă de emoţie. Rami nu împlinise unsprezece ani. Aceea a fost o zi care avea să-i urmărească pentru tot restul vieţii lor, o zi despre care nu aveau să vorbească niciodată. Nu unul cu celălalt. Vreţi să rezolvaţi cazul, domnule Goddard? Atunci aţi face bine să încercaţi să-l înţelegeţi pe Maruan Accad aşa cum este el în realitate. Vreţi să ştiţi ce-l împinge pe om spre şantaj? Spre crimă? Ce-l face să terorizeze o comunitate întreagă de nevinovaţi? Atunci aţi face bine să începeţi prin a înţelege evenimentele care l-au format şi demonii care îl conduc.

Povestea începe în ziua în care au fost ucişi părinţii lui Maruan. Totul s-a schimbat în ziua aceea, nu-i aşa? Dintr-odată, Maruan a încetat să mai fie frate. S-a transformat în tată. Nu

mai era nimeni altcineva care să-l crească pe Rami. Unchii lor erau morţi. Mătuşile muriseră. Restul rudelor fugiseră din Liban în Europa sau în State. Maruan s-a trezit brusc că trebuie să-l crească singur pe fratele său mai mic. Să-i dea de mâncare. Să-l îmbrace. Să-l ferească de rele. Chiar şi în armată, Maruan a trebuit să netezească drumul pentru Rami. A făcut astfel încât Rami să fie acceptat într-o unitate de elită. A obţinut anumite însărcinări pentru Rami, ba chiar şi un post mult râvnit în corpul de pază şi protecţie al adjunctului prim-ministrului, la un pas de cercul interior al puterii.

Dar de ce? Ce urmăreau? Oare obiectivul lor era atât de nobil, voiau să-i protejeze pe conducătorii ţării lor de orice rău şi să nu le permită copiilor lor să sufere cum au suferit ei? Haideţi, domnule Goddard, nu-mi spuneţi că sunteţi atât de naiv!

Goddard nu-i răspunse. Se săturase de toate astea.

– Maruan Accad nu este însufleţit de patriotism, domnule Goddard, spuse Lemieux. Este condus de pură lăcomie. Credeţi-mă! O viaţă întreagă am urmărit astfel de oameni. Îi recunosc imediat cum îi văd. Maruan vrea să obţină ceea ce crede că i se cuvine de drept. Vrea înapoi ce i-a fost smuls din mâini: bogăţie şi sentimentul indescriptibil de invincibilitate care însoţeşte averea cu adevărat fabuloasă. Iar pentru a-şi satisface foamea aproape de nestăvilit, îşi alege victime dintre cei bogaţi şi puternici, inducându-le un fals sentiment de siguranţă înainte de a-i seca de bani. Fiţi atent la ce spun, domnule: Maruan Accad este un fiu al diavolului. Vine doar să fure, să ucidă şi să distrugă. Şi de-asta trebuie să-l găsim înainte de a lovi din nou.

Capitolul 18

În momentul în care Goddard şi Lemieux aterizară la Marsilia, autorităţile locale adunaseră deja dovezi semnificative. Se îndreptară spre biroul directorului pazei aeroportului şi începură prin a viziona casetele de la camerele de supraveghere.

În prima imagine se vedea taxiul lui Maruan care intra pe terenul din jurul aeroportului. O alta îl arăta pe Maruan însuşi intrând în aeroport peste câteva minute. Imagini luate din alte unghiuri îl arătau cum golea vestiarul, cum intra în toaleta bărbaţilor, îşi lua biletul şi tichetul de îmbarcare şi trecea prin filtrul de securitate cu identitatea lui „Jack Cardell".

– Ce a aruncat la gunoi? întrebă Goddard.

– Cine ştie? spuse Lemieux. Ar putea fi orice.

Goddard se întoarse spre director şi spuse:

– Să se ducă cineva şi să caute prin tot gunoiul adunat azi-noapte şi să vadă ce era lucrul acela.

– Dar, domnule, inspectorul are dreptate, răspunse directorul. Ar putea fi orice.

– Sau ar putea fi ceva important, insistă Goddard. Găsiţi-l!

Apoi, Lemieux îl chemă pe jandarmul care îl lăsase pe Maruan

să treacă de filtrul de securitate. Îl interogă atât de intens încât Goddard crezu că omul acela avea să sufere un colaps emoţional. I se aplică pedeapsa de suspendare fără plată.

În acelaşi timp, înregistrările din calculator arătaseră că cineva folosise un furnizor de internet libanez şi cumpărase online biletul de la Royal Air Maroc pentru Maruan.

– Trebuie să fi fost fratele lui Maruan, susţinu Lemieux.

– Nu ştim sigur, spuse Goddard prevenitor.

– Cine altcineva ar putea fi? întrebă Lemieux.

– Tot ce vreau să spun este că încercăm să construim un caz, spuse Goddard, care să se bazeze nu pe coincidenţe, ci pe fapte clare, care pot fi dovedite la proces. Dacă Maruan este cu adevărat vinovat – şi s-ar putea foarte bine să fie – avem nevoie de mult mai multe dovezi decât avem acum. Acum totul se reduce la probe indirecte.

– Am elucidat multe cazuri cu mult mai puţin, se lăudă Lemieux.

Şi câte aţi lăsat să moară cu mult mai mult? se întrebă Goddard, fără să spună însă nimic.

– Cum vreţi, zise Lemieux. Dar eu iau următorul avion spre Casablanca ca să-l găsesc pe ucigaşul nostru. Vreau să vă duceţi la Beirut. Aflaţi cine a cumpărat biletul. Dar aveţi grijă, domnule Goddard! Maruan şi Rami Accad sunt oameni periculoşi. Cu cât vă apropiaţi mai mult, cu atât vor fi mai periculoşi.

Capitolul 19

– *Maruan, Maruan, mă auzi?*

Maruan încercă să răspundă dar îşi simţea ochii ca de plumb. Îl durea tot corpul şi deşi părul şi faţa îi erau ude de transpiraţie, tremura de frig. Îşi trase păturile şi mai strâns la piept şi se ghemui sub ele.

– Maruan, eu sunt, Rania. Mă auzi?

Da, o auzea. Iubea vocea aceea şi îi fusese tare dor de ea.

Fusese prieten cu Rania încă din fragedă pruncie. Se jucaseră împreună, râseseră împreună, supravieţuiseră războiului din Liban împreună. Îşi aniversaseră împreună zilele de naştere. Stătuseră unul lângă altul la şcoală. Odată construiseră un fort pe acoperişul clădirii în care locuiau şi îl aprovizionaseră cu benzi desenate şi sucuri: de struguri, favoritul ei, şi de portocale, care era preferatul lui.

Prima fată pe care o sărutase vreodată fusese Rania. Prima fată pe care o invitase să meargă la un film american fusese Rania. Nu-şi mai amintea ce film rula atunci, dar îşi amintea cum se strecuraseră în cinematograf împreună, ascunzându-se în spate, pentru că niciunul dintre părinţii lor

nu le permitea să iasă la întâlniri. Şi îşi amintea că o ţinuse de mână.

Fusese convins că ea era fata cu care avea să se căsătorească. Dar într-o zi, pe vremea când el avea paisprezece ani, la sfârşitul şcolii, când vacanţa de vară stătea să înceapă, ea venise, bătuse la uşa lui şi îi dăduse vestea. Tatăl ei primise o slujbă nouă. Era în Franţa – la Paris, mai exact – şi aveau să zboare în noaptea aceea. Nu aveau de gând să se întoarcă. Maruan îşi aducea încă aminte cum se simţise când ea îl sărutase pe obraz, cu ochii înlăcrimaţi, în timp ce îşi lua rămas-bun de la el, pentru ca apoi să se întoarcă şi să plece în fugă. Mai simţea şi acum nodul din gât şi durerea din inimă. Îşi amintea că în momentul acela se întrebase ce făcuse atât de rău încât Dumnezeu să-l pedepsească în felul acela?

– *Maruan*, şopti ea din nou. *Poţi să deschizi ochii? Trebuie să te trezeşti.*

Simţea din nou căldura răsuflării ei pe obrazul lui, mireasma parfumului ei plutind în aer. Ochii lui înroşiţi începură să se deschidă şi o revăzu, iar în colţurile gurii i se contură un zâmbet firav.

Nu mai purta cămaşa de noapte roz. Acum era îmbrăcată cu o uniformă albă de asistentă. Părul negru, cândva lung, acum era tăiat mai scurt şi îi ajungea numai până la umeri. Nu-şi dăduse cu fard de pleoape, nu era machiată, dar arăta mai bine aşa: mai pură, mai dulce. Iar ochii, ochii aceia căprui, frumoşi, erau mai ameţitori decât i se păruseră lui vreodată. Merita să îndure toate lucrurile prin care trecuse doar ca să-i mai privească o dată. În clipa aceea se simţea ca şi cum toată durerea şi suferinţa din ultimele şase luni ar fi fost brusc şterse. Faptul că putea să se afle în casa ei, pe canapeaua ei, în grija ei, la doar câţiva centimetri de inima ei îi aducea o alinare mai mare decât orice elixir al medicilor.

– Maruan, mă auzi? şopti ea din nou, cu toată blândeţea.

– Cât e ceasul? întrebă Maruan cu vocea răguşită şi slăbită.

Deja începea să slăbească în intensitate durerea aceea de cap apăsătoare. Se simţea împăcat şi sigur, atât de calm şi de relaxat cum nu se mai simţise de luni de zile.

Rania îşi privi ceasul.

– E aproape opt.

– Dimineaţa? întrebă el, privind spre draperiile pe jumătate trase din cealaltă parte a camerei. De ce e încă întuneric afară?

– E seară, Maruan, îi explică ea. E aproape opt seara. Ai dormit fără întrerupere de când te-ai prăbuşit în hol.

– Îmi pare rău, şopti el.

Ea clătină din cap şi îi pipăi fruntea.

– E în ordine, spuse ea.

– Nu, îmi pare rău pentru tot... şopti el din nou. Ştiu că nu vrei să...

– Şşş, spuse ea, punând cu blândeţe degetul arătător pe buzele lui. Trebuie să-ţi spun ceva.

Orice, îşi spuse Maruan. Putea să-i citească anunţurile mortuare din ziar, ce scria pe dosul unei cutii de cereale, nu-l interesa. Era bucuros că făcea parte din nou din viaţa ei.

Ea făcu o pauză de-o clipă. Îl privi în ochi şi el simţi deja cum începe să se însănătoşească. Apoi trase adânc aer în piept şi spuse:

– Nu poţi să rămâi.

Lui Maruan i se opri inima în loc.

Ce-a fost asta? se întrebă el. *Ce a spus?* Mâinile i se răciră. Încercă să vorbească, dar gura i se uscase şi cuvintele refuzară să se formeze.

– Nu vorbi! şopti ea. Ascultă doar!

Dar nu putea. Nu voia să audă ce avea ea de gând să spună în continuare.

– Te iubesc, Maruan, începu Rania. Cred că te-am iubit mereu, din ziua în care m-ai sărutat pentru prima dată, probabil cu mult înainte de asta. În ziua în care am plecat cu părinţii la Paris am plâns mai mult decât în orice altă zi din viaţa mea, pentru că am crezut că nu te voi mai revedea niciodată. Am continuat să plâng săptămâni la rând. Le-am spus părinţilor mei că-i urăsc pentru că m-au luat cu ei şi că am de gând să fug de acasă şi să te găsesc.

Dar eram doar o copilă, Maruan. Eram doar o copilă. Şi am crescut, şi tu la fel. Ne-am schimbat şi am mers fiecare pe drumul său devenind persoane foarte diferite. Când ai apărut la uşa mea anul trecut, cu flori, cadouri şi o cerere în căsătorie, m-ai speriat.

Pentru că aveam o viaţă nouă, o viaţă diferită şi îmi plăcea viaţa mea. Aveam prieteni care ţineau la mine şi un băiat care era interesat de mine.

Dar ai continuat să-mi trimiţi toate scrisorile acelea frumoase, biletele şi apelurile, şi mai multe daruri şi flori, şi m-ai zăpăcit. Vreme de aproape zece ani îmi dădusem toată silinţa să te uit, să te las în urmă şi să-mi modelez o viaţă care să mi se potrivească. Ştiu că nu făceai altceva decât să încerci să-mi spui cât de mult mă iubeşti şi, într-un fel, totul era foarte drăguţ. Dar ţi-am citit scrisorile, Maruan. Poate că tu crezi că nu le-am citit, dar le-am citit. Îmi spuneai ce fel de viaţă ai şi credeai că voi fi cucerită de toate „chestiile" pe care le ai şi de „prietenii sus-puşi" pe care îi ai, dar n-a fost aşa. Cu greu puteam să-l recunosc pe prietenul meu cel mai bun în scrisorile acelea.

Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care nu este niciodată acasă, care este într-un pericol permanent, care câştigă mai mulţi bani dacă riscă mai mult. Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care venerează banii şi prestigiul mai mult decât pe Dumnezeu. Vreau un bărbat care să mă iubească, Maruan, cineva care să dorească să petreacă timp cu mine, să întemeieze o familie cu mine şi să fie serios cu lucrurile serioase, lucrurile care contează cel mai mult în viaţă. Şi tu nu eşti acest gen de bărbat, Maruan. Poate că ai fost cândva, dar nu cred că mai eşti.

– Pot să mă schimb, spuse Maruan, forţându-se să pronunţe cuvintele.

Rania îi mângâie obrazul cald cu mâinile ei răcoroase şi zâmbi.

– Poate că poţi, Maruan, spuse ea, fără nicio urmă de judecată în priviri. Dar tocmai te-ai prăbuşit în faţa uşii mele rănit de o împuşcătură. Mi-am riscat slujba ca să te fac bine. Nu e viaţa pe care mi-o doresc.

– De-asta ai fugit? întrebă Maruan.

– Nu am fugit, răspunse Rania calm. S-a eliberat un post aici şi l-am acceptat.

– Trebuia să luăm cina la Paris, spuse el cu vocea încă hârşâită şi istovită. Am stat acolo preţ de o oră până când, în cele din urmă, a venit fratele tău şi mi-a spus că ai plecat din oraş.

– Poate că fratele meu nu a abordat situaţia suficient de bine.

– Niciun bilet, nici la revedere, spuse Maruan. Pur şi simplu ai dispărut.

– M-am gândit că aşa e cel mai bine, spuse Rania. Nu păreai să pricepi situaţia în niciun alt mod.

– Poate că *tu* nu ai abordat situaţia suficient de bine, sugeră Maruan.

– Poate că nu, recunoscu ea. Dar nu am vrut să te rănesc.

– Dar ai făcut-o.

– Îmi pare rău, Maruan, cu adevărat. Dar venirea ta aici a fost o greşeală.

– Nu am ştiut la cine altcineva să apelez.

– Cât de mare e încurcătura în care te afli?

– Ai văzut rana.

– Cine ţi-a făcut asta?

– Nu ştiu. Dar am nevoie de un loc unde să stau până mă refac şi pun lucrurile cap la cap.

– Nu se poate să stai aici, spuse Rania.

– De ce nu? întrebă Maruan. Nu-ţi voi sta în drum. E doar pentru scurtă vreme.

– Nu e bine... spuse Rania clătinând din cap. Nu e sigur şi...

– Şi ce? insistă Maruan, cu toate că ştia ce avea de gând să spună.

– Nu mă face s-o spun, Maruan.

– Vreau să te aud spunând-o.

– Te rog, Maruan.

Dar Maruan insistă şi ochii Raniei se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, Maruan, spuse ea. Dar nu aşa cum vrei tu, îmi pare rău. Te rog, hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Maruan dădu uşor din cap şi o observă brusc pe Leila care stătea tăcută într-un colţ, cu ochii plini de lacrimi. Apoi, adunându-şi fiecare strop de energie rămasă, se ridică, îşi adună lucrurile, îşi croi drum până la uşă, de unde privi în urmă spre prima sa iubire.

– Sper să găseşti un bărbat aşa cum îţi doreşti, Rania, spuse el cu blândeţe. Meriţi să fii fericită. Promit să nu te mai deranjez.

Ochii Raniei erau roşii. Buza de jos îi tremura. Maruan nu voia să înrăutăţească situaţia şi aşa dificilă.

– Îţi mulţumesc că m-ai bandajat, spuse el în cele din urmă, recăpătându-şi vocea.

Urmă o tăcere scurtă, stânjenitoare, apoi deschise uşa şi dădu să iasă.

– Unde te duci, Maruan? întrebă ea brusc.

– Contează?

– Pentru mine, da, spuse ea.

– Nu prea ştiu, recunoscu el. Poate în Egipt, poate în Golf, oricum, undeva departe de aici.

Apoi ieşi pe uşă, o închise uşor în urma lui şi dispăru.

Capitolul 20

Era aproape nouă seara când Maruan Accad ieşea împleticindu-se pe uşa blocului în care se afla apartamentul Raniei şi începea să umble fără ţintă prin oraş. Unde ar fi putut să se ducă? Nu cunoştea pe nimeni altcineva în ţara aceea. Nu avea curaj să stea la hotel. Şi presupunea că cei care îl vânau îi vor lua curând urma în Maroc, dacă nu cumva erau deja acolo.

Încă se lupta cu febra (deşi scăzuse din nou la 38,3 grade). Îl durea fiecare încheietură şi acum mai avea şi inima zdrobită. Fusese o greşeală stupidă să se ducă la Rania. Cum de fusese atât de prost? Acum cunoştea cu certitudine lucrul de care în ultimele şase luni doar se temuse: faptul că viaţa pe care şi-o alesese îl costase mult – preţul era femeia pe care o iubea. Ce altceva mai conta?

Părea că îşi pierde orice speranţă şi, odată cu ea, şi voinţa de a scăpa de cei care voiau să-l prindă. În minte i se strecurau gânduri negre, gândul de a-şi lua viaţa, gândul de a termina astfel cu toată durerea şi de a se cufunda în abis. Dar apoi veniră şi gânduri legate de fratele său care se străduia atât de mult să-l aducă într-un loc sigur şi care acum era singurul său prieten pe

lume. Nu l-ar putea abandona niciodată pe Rami. Părinţii săi nu l-ar ierta niciodată şi orice s-ar întâmpla, el nu putea să le întineze memoria.

Dar ce anume ar trebui să facă? Nu avea unde să stea, nu avea la cine să se ducă, iar timpul trecea în defavoarea sa. Cineva era pe urmele sale şi o singură mişcare greşită îi putea fi fatală.

Maruan îşi aminti brusc de maşina închiriată, o găsi şi conduse până ajunse la mai mulţi kilometri distanţă de clădirea în care se afla apartamentul Raniei. Abandonă maşina pe o străduţă liniştită, lăsând cheile în portbagaj. Apoi opri un taxi până la aeroportul internaţional Rafic V, de unde îi telefonă fratelui său de la un telefon public, folosindu-se de o carte de credit pe unul din numele sale false.

– Rami, sunt eu, Maruan. Îmi pare rău că te sun acasă.

– Ce faci? întrebă Rami. Ţi-am spus să suni de pe un telefon mobil.

– Ştiu, dar n-am avut timp.

– Şi trebuia să aştepţi trei zile. N-a trecut nici măcar una.

– Trebuie să vin acasă.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– E o poveste lungă, spuse Maruan.

– Cât de lungă poate să fie? întrebă Rami. N-au trecut nici măcar douăsprezece ore de când eşti acolo.

– Uite ce e, nu pot să vorbesc acum despre asta, insistă Maruan. Doar rezervă-mi un bilet.

– Nu, spuse Rami. Beirutul nu este o idee bună. Nu încă.

– De ce?

– Nu e sigur. Nu acum.

– Ei bine, nu pot să rămân aici. Nu pot să mă întorc în Europa. Ce zici de Sao Paolo?

– Foarte amuzant, spuse Rami pe un ton obosit.

– De ce nu? întrebă Maruan. Pot să ajut la găsirea Claudettei.

– Am oameni care fac asta, dar tu nu eşti printre ei.

– Statele Unite ies din discuţie?

– N-ai obţine niciodată viza.

– Dar Cairo?

– De ce Cairo?

– De ce nu? spuse Maruan remarcând câţiva ofiţeri de poliţie marocani care se adunau la una din ieşiri. Sunt paisprezece milioane de oameni acolo. Pot să mă fac nevăzut.

– Tot nu înţeleg, spuse Rami, de ce nu poţi să rămâi în Casablanca?

– Pur şi simplu nu pot, spuse Maruan. Îţi spun mai târziu.

– Bine, îţi fac o rezervare pentru Cairo. Când vrei să pleci?

– Acum.

– Cum adică, acum? Unde eşti?

– Sunt la aeroport.

– Deja? Stai, aşteaptă o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– Televiziunea franceză difuzează o ştire de ultimă oră.

– Ce e?

– Au găsit maşina şi cadavrul şoferului de taxi din Marsilia, spuse Rami.

– Ce mai spun? întrebă Maruan. Au spus ceva despre mine sau despre Maroc?

– Nu, nu încă, zise Rami. Spun că poliţia strânge informaţii, nu sunt indicii încă.

– Mint, spuse Maruan. Sunt pe urmele mele. Trebuie să plec de-aici chiar acum.

– Ai dreptate. Ce nume să folosesc pentru plecarea ta?

– Fă rezervarea pe numele Taric Giamil.

– Gata, spuse Rami, m-am conectat deja la calculatorul lui de acasă. Altceva?

– Am nevoie de cazare când ajung acolo.

– Hotel?

– Nu, e prea riscant, pot fi găsit prea uşor.

– Atunci, ce altceva? întrebă Rami.

– Găseşte-mi un apartament.

– Un apartament? Cât ai de gând să stai?

– N-am idee, dar s-ar putea să stau o vreme.

– Nu vorbeşti serios, îl luă Rami peste picior.

– De ce nu? spuse Maruan. Ai spus-o chiar tu, Rami. Acasă nu pot să vin. Nu pot să mă duc s-o găsesc pe Claudette. Unde altundeva să mă duc?

Rami nu-i răspunse.

– Găseşte-mi ceva repede, nu contează cât costă, continuă Maruan. Pe urmă trimite-mi prin curier rapid un telefon mobil, ceva bani şi câteva cărţi de vizită.

– Cărţi de vizită?

– Ceva ce să mă facă să par autentic.

– Cum ar fi? întrebă Rami.

– Nu ştiu, spuse Maruan. Să fiu agent de vânzări în informatică, nu, mai bine consultant. Inventează un nume de companie şi un logo. Şi fă-i repede şi o pagină falsă de internet.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Hei, spuse Maruan, pentru ce sunt fraţii mai mici?

La unsprezece şi jumătate Maruan se îmbarca în cursa Egypt Air cu numărul 848 care decolă la cinci minute după douăsprezece. La şapte şi cinci dimineaţa ateriză la Cairo, deşi nu putea pricepe nici în ruptul capului cum de reuşise.

Nu-l oprise nimeni. Nu-l întrebase nimeni nimic. Nu părea să-l urmărească nimeni. De ce? Era o capcană sau vreun dar ceresc? Nu simţea că ar fi o capcană. Dar de ce să fie Dumnezeu îndurător cu el tocmai acum, când îi luase deja atât de multe: cariera, femeia pe care o iubea, chiar şi viaţa, de atâtea ori în ultimele 24 de ore? Nu avea sens, dar avea de gând să profite de orice fărâmă de noroc care i se oferea.

Întrebarea cea mai importantă nu era cum ajunsese acolo, ci acum, că era acolo, ce avea să facă? Înainte de toate, nu trebuia să uite că acum era Taric Giamil. Asta scria în paşaportul său. Asta scria şi pe bilete. Acelaşi nume urma să apară pe contractul de închiriere a apartamentului. Trebuia să înceapă să se obişnuiască să-l folosească. Trebuia să înceapă să se gândească la sine însuşi ca fiind Taric Giamil. Şi avea nevoie de o poveste convingătoare care să-i dea viaţă personajului pe care-l întruchipa.

Îşi făcu drum prin mulţimea din aeroport, plăti taxa de viză şi luă un taxi până la hotelul Sheraton de pe strada Oruba, în

Heliopolis, la câţiva kilometri depărtare de aeroport. Nu avea de gând să se cazeze. Avea nevoie doar de un cartier general pentru câteva ore, un loc de unde să poată lua legătura cu fratele lui, să mănânce ceva şi să-şi planifice următoarele mutări.

Pentru început, se îndreptă spre centrul de afaceri şi găsi un angajat.

– Bună dimineaţa, spuse angajatul imediat ce-l zări. Pot să vă ajut?

– Aş dori să închiriez un calculator.

– Desigur, domnule. Sunteţi cazat în hotel la noi?

– Nu. Mă întâlnesc cu un coleg dar mi-am uitat laptopul şi trebuie să-mi verific mesajele.

– Nicio problemă, domnule, spuse angajatul. Pentru cât timp aveţi nevoie de el?

– În jur de o oră.

– Cu plăcere, domnule. Vă rog doar să completaţi acest formular. Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

– Taric Giamil, răspunse el, fără nicio ezitare.

– Foarte bine, domnule Taric. Trebuie să cumpăraţi un card de acces la internet wireless.

– Cât costă?

– Pentru o oră costă patruzeci şi cinci de lire, domnule.

– Bine. Acceptaţi Visa?

Peste câteva minute, Taric stătea într-un colţ întunecos al holului hotelului şi sorbea dintr-un suc de portocale. Se conectă la internet şi deschise un program de messenger.

– Rami, eşti acolo?… sunt eu, Taric… Am ajuns.

Aşteptă câteva momente până apăru un răspuns pe ecranul calculatorului său.

– Slavă Domnului… eşti bine?

– Bine… totul a mers strună… ai găsit vreun apartament?

– Oarecum.

– Adică?

– Am găsit unul, dar nu a locuit nimeni în el de ceva vreme… proprietarul spune că are nevoie de reparaţii, dar a mai spus şi că poţi să te muţi de astăzi, dacă nu te deranjează.

– Cât e de lucru?

– Puţină curăţenie, ceva zugrăveală, câteva reparaţii... Cine ştie? Evident că nu l-am văzut.

– Unde este?

– La Heliopolis, aproape de aeroport.

– E perfect... eu sunt la hotelul Sheraton acum.

– Proprietarul poate să se întâlnească cu tine la faţa locului oricând vrei... Cred că pur şi simplu e fericit să scape de apartamentul ăla.

– Închiriază cu luna?

– Nu, scrise Rami. Vrea o garanţie pe cel puţin şase luni.

– Nici vorbă... spune-i că o să-i plătim prima lună cu bani gheaţă, dar nu semnăm nimic până nu face toate reparaţiile... pe urmă vedem dacă plătim pe şase luni.

– În ordine.

– Bine. Altceva?

– Am aflat cine lucrează la cazul tău în Monte Carlo.

– Cine?

– Sunt doi, de fapt... pe unul îl cheamă Jean-Claude Goddard... născut la Nisa, a crescut în Monaco... are 36 de ani... şeful detectivilor... un tip deştept, reputaţie bună, foarte respectat, căsătorit, o fiică... celălalt este Marcel Lemieux... 62 de ani... născut la Grenoble, a crescut în Normandia, acum este şeful brigăzii omucideri din Paris... considerat cel mai bun detectiv din ţară... fără îndoială unul din cei mai buni inspectori din Europa... a rezolvat câteva dintre cele mai grele cazuri din Uniunea Europeană... divorţat de două ori... fără copii.

– Care dintre ei se îndreaptă spre Maroc?

– De unde ai ştiut?

– Instinctul.

– Lemieux – ar trebui să aterizeze în câteva minute.

– Şi Goddard?

– Vine încoace, Maruan, să mă interogheze pe mine.

– Glumeşti!

– Aş vrea eu.

– Părăseşte ţara acum, nu poţi să-l laşi să te găsească, nu încă.

– Nu pot să fug, Maruan. Am o afacere de condus.

– O conduci de pe drum, ai mai făcut-o şi altădată.

– Şi unde ar trebui să mă duc?

– Nu avem o echipă în Bagdad chiar acum cu nişte directori de la Exxon-Mobil?

– Ţi-ai pierdut complet minţile? scrise Rami. Vrei să zbor până în Irak doar ca să evit să vorbesc cu un poliţist oarecare din Monte Carlo?

– Absolut, scrise Taric. Nu poţi să rămâi acolo... dacă Goddard te găseşte şi nu-i oferi ce vrea, te va aresta şi te va extrăda sub acuzaţia de obstrucţionare a justiţiei şi împiedicare a anchetei... Dumnezeu ştie ce ţi s-ar putea întâmpla atunci... în niciun caz nu poţi să laşi să se întâmple aşa ceva.

– Dar dacă Goddard vine după mine la Bagdad?

– N-o va face, scrise Taric. Ar prefera să rămână în viaţă.

Capitolul 21

Timp de două zile „Taric Giamil“ nu ieşi deloc din apartament.

Tot mai avea temperatură, dar nu avea termometru, aşa că nu ştia cât de grav era. Nu avea energie să iasă şi să găsească un doctor, darămite un supermarket. Nu avea poftă de mâncare, aşa că pur şi simplu bău sucurile şi apa plată pe care le adusese de la Sheraton, încercând cu disperare să se rehidrateze. Luă şi antibioticele şi celelalte medicamente pe care Rania le adusese de la spital şi pe care i le pusese în rucsac.

Rami nu glumise în privinţa apartamentului. Era mare, mult mai mare decât avea el nevoie, cu trei dormitoare, trei băi şi un living enorm. Dar a spune că avea nevoie doar de „câteva reparaţii“ însemna a fi prea îngăduitor. Fără îndoială că fusese un apartament frumos şi grozav cândva, prin anii '50 sau '60, dar Taric se întreba dacă mai fusese curăţat de atunci.

Totul era plin de praf, de la podea până în tavan, iar masa şi dulapurile din bucătărie erau acoperite de o peliculă de grăsime. Două dintre cele trei duşuri nu funcţionau. Două dintre cele trei toalete curgeau. Chiuveta din bucătărie nu funcţiona. Cuptorul

nu mergea. Numai unul dintre cele patru ochiuri ale aragazului putea fi aprins. Noaptea era chiar frig, dar Taric nu reuşi să pornească niciunul dintre calorifere.

Şi decoraţiunile lăsau mult de dorit. Pe pereţi erau expuse o serie de picturi, printre care se număra o Mona Lisa în miniatură şi un portret în mărime naturală pe care Taric îl intitulă „Doamnă spaniolă cu atitudine". În sufragerie atârnau două picturi identice care înfăţişau un tânăr care fuma, în timp ce pe un hol se afla o imagine tridimensională cu patru pisici, iar uneia dintre ele i se aplicase faţa băiatului din tablou. În living tronau trei statuete enorme care reprezentau un fel de oameni-dragon asiatici, iar deasupra barului atârna un tablou imens care înfăţişa nişte animale la grădina zoologică. Şi totul era acoperit de praf.

Nu că ar fi contat prea mult. Cele mai multe becuri din apartament erau arse, aşa că nici măcar în timpul zilei nu se putea vedea prea bine.

Proprietarul promisese că va curăţa şi va repara totul imediat, dar Taric avea nevoie de câteva zile de odihnă, nu de muncitori care să cureţe, să ciocănească şi să producă tot felul de alte zgomote. Îi ceruse proprietarului să nu trimită pe nimeni până luni dimineaţa. Până atunci, tot ce-şi dorea era o pătură groasă, o pernă curată şi o canapea pe care să se aşeze. Nu reuşi să găsească primele două obiecte, aşa că se mulţumi cu o canapea din camera de zi, pe care se prăbuşi istovit şi unde dormi aproape neîntrerupt.

În a treia zi, totuşi, îl trezi brusc o bătaie în uşă. În mod instinctiv, Taric întinse mâna după armă, dar îşi aduse aminte că nu o mai avea. Se uită la ceas. Era aproape de amiază, deşi cu draperiile trase şi majoritatea becurilor arse apartamentul era destul de întunecos.

Bătaia din uşă se repetă cu mai mare vigoare de data asta. Taric îşi simţi pulsul accelerându-se. Nu ştia nimeni că era în Cairo, cu atât mai puţin în Heliopolis, şi era abia joi, nu aveau de ce să vină muncitorii. Dar bătaia din uşă continua.

Taric se ridică, luă o veioză şi se îndreptă tiptil spre uşă. Oare îl găsiseră? Dacă da, de ce băteau la uşă? Mâna i se încleştă pe piciorul veiozei. Îi oferea prea puţină protecţie, în caz că venise

cineva să-l ia cu forţa. Dar refuza să se dea bătut fără luptă. Ajunse la uşă, se uită pe vizor şi respiră uşurat. Era un curier de la Fed-Ex care ţinea în braţe câteva cutii mari. Deschise uşa şi văzu expresia surprinsă a tipului.

– Sunteţi Taric Giamil? întrebă bărbatul.

– Da, sunt, spuse el, dându-şi brusc seama cât de rău trebuie să arate: neras, nespălat şi cu aceleaşi haine pe care le purtase când fusese împuşcat.

– Semnaţi aici.

Taric semnă, îi dădu un bacşiş omului şi luă pachetele. Sigur că toate veneau de la Beirut şi îl desfăcu pe primul ca un copil care îşi desface cadourile de ziua lui.

Găsi înăuntru un telefon mobil nou-nouţ, cu baterii, încărcător şi o broşură cu instrucţiuni. În acelaşi pachet mai era un plic cu zece mii de lire egiptene, suficient pentru a-l ajuta să se pună pe picioare, şi un pachet de cărţi de vizită pe care scria: Taric Giamil, Director, ICT Consulting, Bruxelles, Belgia. În plus, erau trecute un site de internet, o adresă de e-mail, un număr de cutie poştală şi un număr de telefon care avea cod de Bruxelles.

Taric puse telefonul la încărcat şi sună la numărul acela.

„Vă mulţumim că aţi sunat la ICT Consulting", rosti o voce de femeie în franceză, înregistrată pe robotul telefonic. „Nu putem prelua apelul dumneavoastră în acest moment. Dar vă rugăm să vă lăsaţi numele, numărul şi un mesaj scurt şi vă va contacta cineva cât mai curând posibil." Mesajul era repetat în engleză, apoi în germană. Rami se gândise la toate.

Taric desfăcu următoarea cutie şi găsi o servietă mare de piele. O scoase, trase fermoarul şi înăuntru descoperi un laptop Dell Latitude D800 nou-nouţ, dotat cu cele mai noi programe şi accesorii. Căută mai departe şi găsi câteva perechi de blugi, pantaloni kaki, câteva tricouri noi, şosete, lenjerie intimă, pulovere, o trusă de bărbierit şi articole de toaletă: periuţă de dinţi, pastă de dinţi, apă de gură, săpun, o unghieră şi aşa mai departe.

Dar a treia cutie îl surprinse pe Taric cel mai mult. La suprafaţă se afla un aparat portabil de recepţie digitală TV şi radio, şi acesta nou, în cutia sa originală. Presupunea că Rami îl ajuta în acest

fel să rămână la curent cu ştirile, mai ales cele despre căutările intensificate în vederea prinderii sale. Sub cutia aceasta se aflau câteva hărţi ale oraşului, o listă cu firme de consultanţă în domeniul computerelor cu sediul în Cairo şi un teanc de articole din ziare – preluate de pe internet – despre situaţia industriei de profil din Egipt, toate acestea cu scopul de a-l ajuta să-şi construiască şi să-şi menţină acoperirea.

În cele din urmă, sub toate celelalte lucruri, găsi o cutie mică, încuiată, căptuşită cu plumb, pe capacul căreia era lipită o cheie cu bandă adezivă. Introduse cheia, o răsuci, deschise capacul şi scoase la iveală un pistol de calibrul 45 şi muniţia aferentă.

Capitolul 22

Taric Giamil" se simţi dintr-odată vinovat pentru că îşi trimisese fratele mai mic la Bagdad. Era evident că Rami ştia foarte bine ce avea de făcut. Nu l-ar fi dat niciodată pe mâna lui Jean-Claude Goddard sau a altcuiva. Simţi că îl doare stomacul. Dacă Rami ar muri în Irak nu şi-ar ierta-o niciodată. Trebuia să găsească o cale de ieşire din acest coşmar, şi încă foarte repede.

Instală calculatorul, stabili legătura cu priza de telefon din living şi se conectă la internet. Odată conectat, căută rapid cele mai recente articole despre familia Ramsey. Aşa cum se aştepta, presa europeană şi egipteană abunda în relatări despre moartea lui Rafic şi a Brigittei, precum şi despre dispariţia Claudettei. Erau peste tot imagini cu „Maruan Accad", căutat pentru crimă. Poate că fusese o greşeală să vină la Cairo, dar tot credea că nu avusese de ales.

Cea mai recentă ştire era un articol de pe prima pagină din *Le Monde*. Se mândrea cu detalii „în exclusivitate" privitoare la evenimentele care sfârşiseră cu asasinatele din Monte Carlo, inclusiv cu faptul că la o zi de la dispariţia Claudettei sosise un bilet de răscumpărare, într-un pachet trimis din Berlin, prin

DHL, la reşedinţa lui Ramsey din Paris. În bilet era scris numărul unui cont dintr-o bancă elveţiană şi era cerută suma de un milion de euro viraţi în contul respectiv în 24 de ore, „dacă domnul Ramsey vrea să-şi mai vadă vreodată soţia". Conform articolului, Ramsey se conformase şi plătise.

„Peste câteva zile, continua articolul din *Le Monde,* a sosit un pachet prin DHL la adresa lui Ramsey din Bruxelles. Acesta conţinea o casetă video care o înfăţişa pe doamna Ramsey legată şi cu un căluş în gură, dar încă în viaţă, alături de un bilet în care se cereau zece milioane de euro, altfel doamna Ramsey urma să fie executată în direct pe internet. Domnul Ramsey era instruit să trimită banii în următoarele 72 de ore, după care să vină la Bruxelles şi să aştepte noi instrucţiuni."

Articolul continua relatând despre un „pachet anonim" care fusese lăsat la recepţie în hotelul domnului Ramsey, pachet care conţinea „o nouă fotografie, neclară, a soţiei sale", un bilet prin care se cereau douăzeci şi cinci de milioane de euro şi detalii privitoare la locul în care va putea fi găsită doamna Ramsey în Madrid, „peste exact o săptămână, dacă se va plăti toată suma de bani".

Totul era adevărat. Acesta era motivul pentru care îl abordase Rafic Ramsey de la bun început. Dar ce îl îngrijora cel mai mult era următorul paragraf: „Poliţia crede acum că e posibil ca Maruan Accad, şeful unei companii de securitate cu sediul în Liban, să fie creierul din spatele acestei crime şocante. Surse apropiate investigaţiei spun că au dovezi clare în favoarea implicării domnului Accad şi mai arată şi că acesta a fugit de la locul crimei şi a dispărut încă de atunci. Apelurile telefonice repetate efectuate ieri de *Le Monde* la sediul Accad & Asociaţii din Beirut au rămas fără răspuns, dar acum se desfăşoară o acţiune de urmărire pe scară largă pentru prinderea domnului Accad."

Dintr-odată auzi o altă bătaie în uşă, la început uşoară, apoi foarte tare.

Taric încremeni. Nu putea să fie tot omul de la Fed-Ex. Dar atunci cine?

Îşi încărcă rapid pistolul şi înaintă precaut spre uşă. Dar când

se uită prin vizor fu şocat de ceea ce văzu. În faţa uşii sale stăteau trei femei tinere, frumoase, care nu aveau mai mult de douăzeci şi ceva de ani fiecare. Cea din mijloc ţinea în braţe un coş cu fructe şi dulciuri.

Uluit, îşi puse pistolul în buzunarul de la spate al blugilor şi îl acoperi cu tricoul. Apoi întredeschise uşa şi spuse: „Bună dimineaţa!"

Cea din dreapta zâmbi. Cea din stânga chicoti ruşinată. Cea din mijloc începu să vorbească.

– Bună dimineaţa! Numele meu este Dalia – Dalia Nur. Ele sunt prietenele mele, Dina şi Mervat. Locuim în apartamentul de deasupra şi am auzit că abia v-aţi mutat.

Taric nu ştia ce ar trebui să spună.

– Păi, îmi pare bine de cunoştinţă, Dalia, doamnelor. Pot să vă ajut cu ceva?

– Am vrut doar să vă urăm bun-venit în clădire, spuse Dalia, şi să vă oferim acest dar modest din partea comitetului locatarilor.

Îi întinse coşul cu fructe, pe care Taric îl acceptă cu recunoştinţă, simţindu-se în acelaşi timp captivat de Dalia. Avea un chip extraordinar de blând şi ochi căprui uluitori care sclipeau în timp ce zâmbea, cum făcea acum. Era îmbrăcată cu haine europene, nu ca o localnică, şi era evident că avea destui bani. Purta un pulover roz din caşmir pufos. Blugii negri şi pantofii de firmă proveneau mai degrabă din Londra sau Paris decât din Cairo sau Alexandria. În timp ce tovarăşele ei aveau tot felul de inele, brăţări şi lănţişoare, singurele bijuterii pe care le purta Dalia erau o pereche de cercei din aur cu câte un diamant mic şi un ceas cu brăţară de aur care arăta ca un Cartier.

– Sunteţi foarte amabile, rosti Taric, incapabil să-şi desprindă privirea de cea a Daliei. Mulţumesc.

– Cu plăcere, spuse Dalia, cu o schimbare doar vag perceptibilă a expresiei sale.

Simţea şi ea aceeaşi atracţie faţă de el pe care o simţise el brusc? Sau febra îi juca feste? Îşi dădu seama că fetele se pregăteau să plece şi îşi aminti subit cât de oribil arăta.

– V-aş invita la o ceaşcă de ceai alături de aceste bunătăţi, spuse el încercând să găsească un mod de a prelungi conversaţia

alte câteva minute, dar mă tem că apartamentul arată mai rău decât arăt eu în acest moment.

Aceste cuvinte stârniră râsul Daliei şi al Dinei şi un alt chicotit din partea lui Mervat.

– E în regulă, spuse Dalia. Mă tem că nici noi nu putem sta, dar am dori să vă invităm la o mică petrecere care va avea loc diseară pe acoperiş. Începe la nouă şi nu e nevoie să veniţi cu nimic în afară de propria persoană... eventual cu o cămaşă curată.

Taric dorea să accepte. Era ceva ce-l fascina la această femeie. Dar trebuia să stea cu capul la cutie, să rămână anonim, nu să meargă la petreceri cu fetele din vecini. Totuşi, cum ar fi putut să le refuze? Refuzul de a merge la petrecere n-ar fi făcut decât să stârnească discuţii în toată clădirea despre acest străin nepoliticos şi ultimul lucru de care avea nevoie era să se bârfească despre el.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse el într-un târziu. Şi pentru voi, am să fac rost şi de o cămaşă curată.

Capitolul 23

Inspectorul Goddard nu obţinea niciun rezultat. Ajunsese la Beirut cu o noapte înainte numai pentru a descoperi că sediul companiei Accad & Asociaţii era pustiu. O recepţioneră singuratică îl informase că nu, Maruan nu venise la birou; nu, nu ştia unde se află; şi îi părea rău, dar Rami era în Bagdad pe o perioadă nedeterminată. Toţi ceilalţi angajaţi ai companiei erau răspândiţi prin tot Orientul Mijlociu în tot felul de misiuni. Goddard lăsă un număr de telefon la care putea fi găsit şi se întoarse la hotel să ia legătura cu Scheletul.

Îl sună pe Lemieux la Hilton, în Rabat, Maroc şi află, spre marea sa uşurare, că lui Lemiuex îi mersese mai bine. Camerele de supraveghere de pe aeroport arătau un anume „Jack Cardell" care sosise cu un zbor al companiei Royal Air Maroc şi închiriase imediat o maşină. Poliţia din Casablanca dăduse în urmărire maşina, dar deocamdată nu apăruse nimic.

Serviciile de informaţii marocane, pe de altă parte, spuneau că Maruan Accad fusese în Maroc doar de două ori, de fiecare dată cu prim-ministrul libanez şi nu cunoşteau nicio persoană de contact pe care să o fi avut el în ţara lor. Nici măcar nu aveau

vreun dosar pe numele Jack Cardell, nici vreo înregistrare care să ateste că o astfel de persoană, sub acoperire sau nu, intrase vreodată în ţară. Pentru moment, Lemieux ajunsese într-o fundătură.

– Maruan trebuie să fi avut un motiv anume pentru a se duce în Maroc, spuse Lemieux gândind cu voce tare. Ştia că îi vom lua urma. Ştia că nu putea folosi numele fals de Cardell pentru multă vreme. Ştim că nu avea prea mulţi bani la el. Trebuie să se fi întâlnit cu cineva.

– Nu i-a spus jandarmului din Marsilia că avea de gând să stea cu prietena lui? întrebă Goddard după un moment de chibzuinţă asupra impasului în care se aflau.

– Asta făcea parte din acoperire, spuse Lemieux.

– Poate, spuse Goddard, dar dacă vorbea serios?

– V-am spus, replică Lemieux, că nu există vreo dovadă că Maruan ar mai fi fost aici recent, darămite să vadă o prietenă.

– Dar dacă a cunoscut-o în altă parte? insistă Goddard. Dacă ea s-a mutat doar de scurtă vreme în Maroc?

Pauză.

– Continuaţi, spuse Lemieux, curios de-acum.

– A avut un inel de logodnă la el, nu-i aşa? întrebă Goddard.

– Aşa e.

– Nu pare ceva cam sofisticat pentru o acţiune sub acoperire?

Lemieux nu avea de gând să cedeze niciun pic.

– Unde să se fi întâlnit? întrebă francezul. La Beirut?

– Posibil, spuse Goddard. Dar după câte ştiu, Maruan a petrecut cea mai mare parte din ultimele şase luni lucrând la biroul din Paris al companiei, având clienţi din toată Uniunea Europeană.

– Credeţi că a cunoscut-o acolo?

– E posibil.

– Întrebaţi-l pe fratele lui, ordonă Lemieux.

Goddard îi explică de ce nu putea s-o facă.

– Vreţi să-mi spuneţi că Rami Accad a plecat spre Bagdad în ziua în care dumneavoastră aţi ajuns acolo? întrebă Lemieux.

– Chiar pare ciudat, zise Goddard. Dar recepţionera mi-a spus că oricum călătoreşte trei săptămâni din patru.

– Cu cât timp în urmă a fost planificată călătoria? întrebă Lemieux.

– Fata mi-a spus că era ceva neprevăzut.

– Cum să nu, zise Lemieux. Întoarceţi-vă la ea. Vedeţi ce ştie despre viaţa amoroasă a lui Maruan Accad. Pe urmă, contactaţi-mă cât mai curând posibil.

Capitolul 24

Taric nu-şi mai amintea când fusese ultima dată la o petrecere. Viaţa sa din ultimii ani fusese atât de acaparată de muncă – şi încă una periculoasă – încât nici măcar concedii nu-şi luase, darămite să se amestece printre oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată.

Să facă duş nu era ceva uşor de realizat. Rana de la umăr era încă deschisă. Dar era clar că antibioticele îşi făceau efectul. Se simţea ceva mai bine. Observase că îi revenea încet pofta de mâncare şi terminase deja portocalele mari şi zemoase din coşul cu fructe pe care i-l dăduse Dalia ceva mai devreme.

Dalia Nur.

Chipul ei îi reveni în minte în timp ce se uita în oglindă şi se bărbierea. Cine era? Care era povestea ei? Nu remarcase vreun inel de logodnă pe deget. Era posibil ca o fată atât de atrăgătoare să fie singură?

Taric era recunoscător pentru pachetul trimis de Rami. După ce termină cu îmbrăcatul, luă liftul până la terasa de pe acoperiş unde găsi vreo douăzeci şi mai bine de tineri, toţi sub treizeci de ani, care râdeau, dansau şi stăteau la taclale. Dintr-o combină

stereo răsuna destul de tare cel mai recent album al lui Amro Diyab. Câteva mese erau pline de aperitive, baclava şi diferite produse de patiserie, iar într-un colţ se afla un bar cu plată unde se serveau băuturi alcoolice de toate felurile.

Se linişti văzând băuturile alcoolice şi simţindu-le mirosul. Nu erau oameni religioşi, iar asta era bine, îşi spuse Taric. După ce se întâmplase cu Rania şi după toate prin câte trecuse în ultima săptămână, nu-l interesa deloc să se gândească la Dumnezeu, să citească despre Dumnezeu, să vorbească despre Dumnezeu sau să petreacă timp cu cineva care ar fi făcut asta.

Se duse înspre bar şi îşi cumpără o bere. În ultimele zile încercase să-şi alunge suferinţa prin somn. Poate că venise momentul s-o înece în băutură timp de alte câteva zile.

Apoi simţi că îl bătea cineva pe umăr.

– Frumoasă cămaşă, spuse o voce suavă în spatele lui.

Se întoarse şi o văzu pe Dalia care îl privea zâmbind.

– Te-ai aranjat frumos, spuse ea, flirtând în mod evident cu el, la fel de evident fiind şi faptul că se drogase. Trase încă o dată din ţigară şi-i oferi şi lui una numai pentru el. Pentru o clipă se întrebă ce-ar spune mama lui, dar alungă repede acest gând. În seara asta nu voia să se simtă trist sau vinovat, îşi spuse. Era momentul să uite trecutul şi să o ia de la capăt.

– Mersi, zise el, luând ţigara cu marijuana din mâinile ei mici şi delicate şi aprinzând-o. Care e ocazia?

– Este joi.

– Şi?

– Şi e timpul să ne relaxăm şi să ne bucurăm de o zi liberă.

– Faceţi chestia asta în fiecare joi?

– Unii, da.

– Dar tu?

– Uneori prefer să mă duc să dansez sau să văd un film.

– Şi în seara asta?

– Eram curioasă, voiam să văd dacă apari.

– Nu credeai că voi veni? întrebă Taric.

– Sincer? Nu, nu credeam.

– De ce nu?

– Nu ştiu, spuse Dalia. Mi se pare că eşti un tip singuratic.

Taric ridică mâinile prefăcându-se că se predă.

– Mă declar vinovat.

– Serios? râse ea în timp ce puse mâna în joacă pe pieptul lui şi se rezemă de el. De ce altceva mai eşti vinovat?

Întrebarea îi străpunse inima mai adânc decât intenţionase sau observase ea.

– De aproape totul, spuse Taric încet.

– Vino încoace, zise ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

Îl luă de mână şi îl conduse prin mulţime, după colţ, într-o grădină privată, liniştită, de unde puteau privi luminile strălucitoare din Heliopolis şi avioanele care decolau sau aterizau în depărtare.

– E frumos, spuse el.

– Nu-i aşa? replică ea şi rămaseră acolo, în picioare, câteva minute, doar ei doi, delectându-se cu peisajul acela.

– Deci, cum te cheamă, băiete? întrebă într-un târziu Dalia.

– Taric.

– Taric şi mai cum?

– Taric Giamil.

– Şi care ţi-e povestea, Taric Giamil? întrebă Dalia. Cine eşti şi ce faci aici?

Putea doar să-şi imagineze ce privire i-ar arunca ochii ei minunaţi dacă el i-ar spune adevărul.

– Sunt consultant, răspunse el, luând o înghiţitură de bere.

– Ce fel de consultant? insistă ea.

– Calculatoare.

– Sună plictisitor.

– Aşa şi este.

– Şi de unde eşti?

– De peste tot, spuse el. În ultimii cinci ani am trăit mai mult în Europa.

– Serios? întrebă ea cu ochii strălucind de entuziasm. Unde, de exemplu?

– La Madrid, Paris, Berlin, unde vrei. Dar compania mea are sediul la Bruxelles.

– Hmm, ador Parisul, mai ales primăvara, zise ea trecând peste discuţia despre afaceri, fapt pentru care îi era recunoscător.

Aerul este atât de proaspăt şi înmiresmat şi totul este înflorit şi străzile sunt pline de perechi de îndrăgostiţi.

– Ai crescut acolo? întrebă Taric între două guri de bere.

– Nu, în Iordania, îi răspunse ea. Dar sunt stewardesă la British Airways şi uneori prind câte un zbor spre Paris.

– Pare o slujbă atractivă.

– Poate fi şi aşa... spuse ea pe un ton uşor visător.

– Dar?

– Dar e greu să ai viaţa ta.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că atunci când te angajează îţi fac tot felul de promisiuni uluitoare – nu numai la British, la toate companiile aeriene – călătorii gratuite, vezi lumea oricând doreşti, ştii cum e. Dar adevărul este că lucrezi tot timpul, la ore imposibile. Eşti mereu pe drumuri, cu valiza după tine. Cu greu îţi dai seama unde eşti atunci când te trezeşti. Nu mai ştii unde este acasă pentru tine. Este greu să-ţi faci prieteni, în afară de colegii de serviciu. Şi dacă nu te îndrăgosteşti de un pilot, şi toţi sunt căsătoriţi, sau de un steward, şi toţi sunt homosexuali, atunci... în fine, cel puţin ai un venit din care să-ţi achiţi facturile.

Mai trase un fum.

– Dar Dina şi Mervat? întrebă Taric. Sunteţi prietene, nu-i aşa?

– Nu chiar, răspunse ea.

– Ce înseamnă asta?

– Nu, nu, nu mă înţelege greşit, spuse Dalia. Sunt fete drăguţe. Aş face orice pentru ele şi ele la fel. Dar de fapt nu ne cunoaştem de prea multă vreme. Locuim împreună în acelaşi apartament pentru că niciuna dintre noi nu şi-ar permite să plătească singură chiria. În plus, amândouă lucrează la Air France, aşa că abia dacă apuc să le văd. Şi tocmai au fost transferate la New York. Acum chiar că n-o să le mai văd.

– Îmi pare rău.

– Asta e viaţa, oftă Dalia. Cei răi n-au odihnă.

– De ce nu faci altceva? întrebă Taric.

– Ca de exemplu? i-o întoarse ea. Să vând calculatoare?

– E o sursă de venit.

– Îţi place?

– E OK, spuse el. Dar aşa cum spuneai, sunt un singuratic. Pentru mine nu e rău. Dar pentru cineva ca tine, nu ştiu... Ai avea nevoie de ceva mai mult.

– Ce vrea să însemne asta?

– Vreau să spun că eşti atât de drăguţă, de frumoasă, de prietenoasă, de plină de viaţă... ai nevoie de ceva mai bun.

Dalia se întoarse cu spatele spre oraş şi cu faţa spre el şi îl privi direct în ochi, cu capul aplecat într-o parte.

– Crezi că sunt frumoasă?

– Altfel de ce-aş fi la petrecerea asta?

Taric se aplecă şi o sărută uşor. Ea îi întoarse imediat sărutul cu o intensitate la care el nu se aşteptase. Cei doi se sărutau cu pasiune în timp ce un avion Boeing 747 trecu zgomotos chiar pe deasupra capetelor lor, îndreptându-se spre aeroportul internaţional din Cairo. După câteva clipe, Dalia îi făcu o ofertă pe care nu o putea refuza.

– Dina şi Mervat pleacă de la petrecere direct la aeroport, îi şopti ea languros, în timp ce îl săruta pe ureche. Sunt singură în apartament în noaptea asta.

Taric simţea că îi creşte din nou temperatura. Nu era posibil să se întâmple aşa ceva.

– Vrei să vii la mine? îngână ea cu o voce atât de seducătoare cum nu-i mai fusese dat să audă vreodată.

Nu-şi dorea nimic altceva, dar îi veniră în minte două motive ce-l făcură să ezite: Rania şi rana supurândă de la umăr. Alungă ambele gânduri. Cu Rania se terminase totul. Fusese cât se poate de clară. Venise momentul să meargă mai departe şi să se bucure şi el de ceva. Însă al doilea lucru era ceva mai serios. Trebuia să inventeze un pretext, un accident, ceva. Dar de ce să îngăduie ca aşa ceva să-l împiedice să petreacă o noapte cu această tânără atrăgătoare şi disponibilă?

– Mi-ar face mare plăcere, şopti el, iar ea îi strecură în mână o cheie de rezervă.

– Bine, spuse. Apartamentul 901. Mai stai pe-aici un pic. Ne întâlnim acolo în zece minute. Camera mea este în spate, a treia pe stânga. Las uşa de la intrare descuiată.

Capitolul 25

Firma Accad & Asociaţii avea sediul într-o clădire mică de birouri aflată în apropierea Universităţii Americane din Beirut şi amintea, în multe feluri, de fondatorul ei, se gândea Goddard revenit pentru o a doua vizită. Discretă, fără pretenţii, uşor misterioasă, la fel ca Maruan Accad.

Placa de pe uşă avea înscris doar numele companiei, nu avea niciun logo, nicio adresă de internet, niciun indiciu referitor la ce făceau angajaţii săi. Mobilierul din sala de aşteptare era elegant, chiar scump, dar nu găseai broşuri, nu existau nici tablouri pe pereţi, nimic care să trădeze ceva despre milioanele de dolari care intrau în conturile lor, în fiecare lună, de la clienţii miliardari. Numai ferestrele groase dinspre stradă, cu sticlă antiglonţ, precum şi camerele de supraveghere poziţionate deasupra intrării principale, pe coridoare şi în holul principal al companiei ofereau o idee oarecare despre importanţa pe care o dădeau măsurilor de siguranţă proprietarii firmei.

Însă cu toate măsurile de precauţie luate de Maruan şi Rami Accad, tot exista o verigă slabă: Iasmin Zeitoun.

– Bună dimineaţa, domnişoară Iasmin, zâmbi Goddard

în timp ce se apropia de biroul de primire. Mă bucur să vă revăd.

Iasmin, o tânără absolventă atrăgătoare, îi întoarse zâmbetul şi îşi fâlfâi genele spre Goddard de parcă ar fi fost primul bărbat arătos care ar fi intrat pe uşile acelea de luni, dacă nu chiar de ani de zile.

– Bine aţi revenit, domnule inspector Goddard, spuse. Ce pot face pentru dumneavoastră astăzi?

– Mă pregătesc să plec spre casă, dar voiam doar să mai verific o dată dacă domnul Accad sau vreunul dintre asociaţi au venit astăzi.

– Nu, îmi pare rău, îi răspunse fata, părând sincer dezamăgită că nu îl putea ajuta. A fost foarte multă linişte.

– Foarte bine, conchise el. Nu se poate spune că n-am încercat.

– În niciun caz, spuse ea. Plăcerea a fost de partea mea.

– Mai aveţi numărul meu?

– Da, îl am, răspunse ea, găsindu-i cartea de vizită pe birou şi arătându-i-o. Mă voi asigura că unul dintre fraţii Accad vă va suna imediat ce primesc veşti de la ei.

– Sunteţi foarte amabilă, replică el, pregătindu-se să plece. A, da, încă ceva.

– Ce anume? întrebă fata.

– Prietena lui Maruan de la Paris, spuse el. Trebuie să vorbesc cu ea, face parte din anchetă, ştiţi. Aveţi vreun număr de telefon la care aş putea s-o găsesc?

– Cred că vă referiţi la Rania, zise ea cu inocenţă. Nu cred că domnişoara Fauaz a fost vreodată, în fapt, prietena lui. Dar lui îi plăcea sigur de ea, asta e clar.

– Îi plăcea? întrebă Goddard încercând să scoată de la domnişoara Iasmin tot ce putea să-i ofere.

– Oh, da, domnule, confirmă ea în şoaptă, deşi nu mai era nimeni altcineva în birou în afară de ei doi. Umblă zvonul pe aici că a cerut-o în căsătorie în vara care a trecut, dar ea l-a refuzat şi apoi a dispărut.

– A dispărut? insistă Goddard.

– Eu asta am auzit, spuse ea, afişând brusc o mină tristă.

Trebuie să fi fost distrus. Şi acum toată povestea asta. Îmi pare rău pentru domnul Accad. Este un tip foarte drăguţ.

Peste zece minute, Goddard era înapoi la maşină, conducând cu viteză spre aeroport şi formând numărul Scheletului.

– Numele fetei este Rania Fauaz, spuse Goddard dintr-o răsuflare imediat ce Lemieux răspunse la telefon. Are 24 de ani. E asistentă medicală. A copilărit aici dar s-a mutat la Paris acum zece ani. Dar a plecat de acolo în mai şi s-a mutat în Maroc.

– Glumeşti, spuse Lemieux.

– Deloc, replică Goddard.

– E în Rabat? întrebă Lemieux.

– Am pus-o pe DuVall să se ocupe de asta chiar acum, spuse Goddard. Voi afla în curând.

– Bine lucrat, Goddard, spuse Lemieux, părând sincer bucuros pentru prima dată în ultimele zile. Până la urmă, poate că vei deveni un detectiv bun cândva.

Capitolul 26

– Taric, şi celălalt şofer a fost rănit la fel de rău?

Taric auzi întrebarea dar n-avea intenţia să răspundă. Se prefăcea că doarme încă, dar Dalia repetă întrebarea.

După câteva momente, se întoarse lent pe partea cealaltă şi deschise alene ochii în lumina de aur a dimineţii care se revărsa în cameră prin perdele. Dalia îşi cuibări trupul cald lângă al său şi aşteptă răspunsul. Era obişnuit să mintă. De obicei, asta nu-l deranja. Dar dintr-un motiv oarecare, îi era ruşine să o mintă pe fata asta în ziua asta, deşi nu-şi imagina de ce sau cum ar putea să evite minciuna.

– Mă tem că da, spuse el într-un târziu. Poliţia a spus că băuse foarte mult. Venea de la o petrecere, nu era atent şi – *bang!* – nici măcar nu l-am văzut.

Dalia se crispă.

– Puteai să mori.

Taric ezită din nou, apoi spuse:

– Nu-mi place să mă gândesc la asta. Îşi luă tricoul de pe jos şi se îmbrăcă.

– La moarte sau la accident? întrebă ea.

– Amândouă, spuse el, apoi se dădu jos din pat şi îşi trase blugii pe el.

– De-asta ai avut un coşmar azi-noapte?

– Un coşmar? întrebă el.

Ea aprobă dând din cap.

– Nu-ţi aminteşti?

– Nu, nu-mi aduc aminte, minţi el din nou.

Oare ce spusese? Cât de mult auzise ea?

– Era aproape trei dimineaţa, îşi aminti ea. Scrâşneai din dinţi, te zvârcoleai, te întorceai de pe-o parte pe alta şi la un moment dat ai început să spui ceva.

– Ce anume?

Dalia trase un cearşaf peste ea ca să se acopere.

– Spuneai ceva de genul: *Nu, opriţi-vă! N-a fost vina mea!* Dar n-am putut să aud totul. Eram şi eu pe jumătate adormită.

Slavă Domnului, gândi el. Însă cu voce tare spuse doar atât:

– Şi pe urmă?

– Pe urmă s-a terminat. Te-ai întors pe o parte şi ai adormit din nou adânc. Nu-ţi aminteşti *nimic* din toate astea?

Adevărul era că îşi amintea. Dar în niciun caz n-avea să recunoască. Singura lui şansă de supravieţuire în acest moment era să ducă o viaţă dublă. Nu-şi putea permite să mai facă greşeli.

– Îmi pare rău, nu, spuse el, apoi se aplecă spre ea, o sărută şi spuse: Acum am eu o întrebare pentru tine.

– Bine.

– Când ai următorul zbor?

– Abia luni seara, veni răspunsul. De ce?

– Deci eşti liberă tot weekendul?

– Aveam de gând să mă duc la Alexandria, să văd pe cineva.

– Un tip?

– Nu, zâmbi ea. O prietenă.

– Anulează, spuse Taric.

– De ce?

– Hai să facem ceva împreună weekendul ăsta.

– Cum ar fi?

– N-am idee, spuse el. Dar te invit să luăm micul dejun împreună şi o să găsim noi ceva, orice vrei.

– Orice? întrebă ea un pic suspicioasă.

– Orice, răspunse el, sperând cu disperare că va spune da. Ştia care erau riscurile începerii unei relaţii tocmai acum, dar era sigur că le putea face faţă, şi nu putea suporta gândul de a se întoarce singur în apartamentul său întunecos şi mizerabil. Dalia era frumoasă, amuzantă, plină de viaţă şi, după cum îşi dădea seama, fiecare moment petrecut cu ea era unul în care nu se gândea la Rania, cu atât mai puţin la Goddard şi Lemieux.

– S-a făcut, Taric Giamil, spuse Dalia, într-un târziu. Să ne jucăm de-a turiştii.

Deşi locuia în Cairo de peste un an, Dalia nu avusese niciodată timp să viziteze oraşul. Taric era nou-venit în oraş (mai fusese la Cairo de câteva ori cu prim-ministrul libanez, dar nu avusese niciodată timp la dispoziţie pentru el însuşi). Aşa că, după un duş rapid şi un mic dejun cu bufet suedez la Sheraton, cei doi luară un taxi spre bazarul Khan Al-Khalili unde îşi petrecură toată dimineaţa ca un cuplu de tineri căsătoriţi aflaţi în luna de miere. Se plimbară agale pe aleile înmiresmate, colindară magazinele pline de bijuterii şi antichităţi, alături de diverse curiozităţi orientale şi băură cafea turcească la Naghib Mahfuz Café.

– Ai citit vreunul din romanele lui Naghib Mahfuz? întrebă Dalia în timp ce se cuibăreau într-un mic separeu ai cărui pereţi erau înveliţi în fâşii de material de un roşu strălucitor, ceea ce îi făcea să se simtă ca într-un cort.

– Numai unul, îi răspunse el, ronţăind o prăjitură. *Ziua în care a murit conducătorul.*

– E un roman trist, spuse Dalia.

– Nu sunt toate triste? întrebă el.

– Nu toate, răspunse ea. Dar chiar şi aşa, eu le citesc pentru poveştile lor de dragoste. *„Iubita mea scoase cârligul din apă; era gol dar îmi străpunse degetul şi lăsă o urmă de neşters, una care mi-a rămas până în ziua de azi. Pe malurile Nilului, în faţa casei noastre, i-am spus că nu se pricepe la pescuit, dar că pe mine m-a prins în cârlig, iar eu am sângerat."*

– Sunt impresionat, spuse Taric.

– Tatăl meu a avut grijă ca şi eu să fiu „prinsă" de domnul Mahfuz, iertat fie-mi jocul de cuvinte. Când eram mică, obişnuia

să-mi citească din romanele lui în fiecare seară, înainte de culcare, cel puţin un capitol, uneori mai mult, dacă reuşeam să fiu destul de convingătoare prin rugăminţile mele. Apoi, când am mai crescut, am început să le citesc singură.

– Le-ai citit pe toate?

– Nu i-am citit toate piesele de teatru, dar i-am citit toate romanele şi majoritatea nuvelelor. Sunt pur şi simplu magice; e ca şi cum aş evada din viaţa mea şi aş pătrunde în altă lume. Multă vreme am crezut că voi deveni scriitoare când voi creşte mare, până în ziua în care domnul Mahfuz a fost atacat cu cuţitul de nebunul acela. Îmi amintesc perfect unde eram când am aflat vestea.

– Serios? întrebă Taric. A fost cu mult timp în urmă, în '95 sau '96, nu-i aşa?

– Pe 14 octombrie, 1994, spuse Dalia.

– Uau, tu chiar îţi aminteşti.

Dalia îşi privea fix cafeaua.

– Era ziua mea, împlineam treisprezece ani. Tocmai ajunsesem acasă de la şcoală când mi-a spus mama. La început, nu mi-a venit să cred, aşa că l-am sunat pe tata şi el mi-a confirmat că era adevărat. Am fugit în camera mea, am încuiat uşa, am început să plâng şi nu am mai ieşit până a doua zi de dimineaţă. Nu mai murise nimeni la care să fi ţinut. Era ca şi cum mi-aş fi pierdut bunicul sau chiar tatăl. Nici măcar nu pot să explic de ce. Dar apoi am aflat că avea să trăiască şi m-am simţit atât de fericită, am răsuflat atât de uşurată, ca şi când mi-ar fi fost luată o povară uriaşă. Şi am început să plâng din nou. Prietenii mei credeau că sunt nebună, dar nu-mi păsa. Pur şi simplu eram bucuroasă că domnul Mahfuz era încă în viaţă şi m-am rugat ca într-o zi să poată scrie din nou. Şi a scris. Ţi s-a întâmplat să simţi la fel, Taric? Ai pierdut vreodată pe cineva foarte apropiat sau ai crezut că ai pierdut pe cineva?

Instinctul îi spunea lui Taric să mintă din nou, să păstreze distanţa, să nu-i ofere nimic, să n-o lase să se apropie de el şi să-i frângă inima, cum făcuse Rania, nici să nu lase să-i scape ceva ce ar fi dus la descoperirea identităţii sale reale. Dar inima îi spunea exact contrariul. Abia dacă se cunoşteau, asta era adevărat. Se

cunoscuseră cu mai puţin de 24 de ore în urmă. Dar se auzi pe neaşteptate spunând:

– Pe părinţii mei. Au murit când eu aveam paisprezece ani. Într-un atentat cu bombă. Fratele meu, şi cu mine am văzut ce s-a întâmplat. Ne-au despărţit doar câteva secunde şi câţiva metri de o moarte sigură.

– O, suspină Dalia... N-am vrut să... N-am ştiut...

– E în ordine, spuse el cu blândeţe. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Îmi pare foarte rău.

Se lăsară câteva momente de tăcere stânjenitoare.

Apoi Dalia adăugă:

– Ai văzut de multe ori moartea, Taric, nu-i aşa?

Nu încuviinţă. Nu rosti niciun cuvânt. Voia s-o facă, dar pe moment nu putea.

Dalia întinse mâna spre a lui şi o atinse. El simţi impulsul de a şi-o retrage. Nu voia să fie compătimit. Nu dorise niciodată acest lucru. Însă nici nu voia s-o ofenseze pe fata aceasta. În plus, atingerea ei era caldă, catifelată şi liniştitoare, iar el nici nu-şi putea aduce aminte când fusese ultima dată când măcar îi păsase cuiva de ceea ce gândea sau simţea el, darămite să-l şi întrebe ceva.

– Poate că am putea să facem altceva, spuse el după un timp.

– Sigur, consimţi Dalia, mi-ar face plăcere.

Capitolul 27

O oră mai târziu, se plimbau ţinându-se de mână prin sălile imense ale Muzeului Egiptean, încercând să cuprindă patru mii de ani în aproximativ patru ore, în timp ce Dalia citea pasaje dintr-un ghid pe care îl cumpărase de la magazinul de suvenire.

– Ghici câte vestigii sunt găzduite aici, spuse ea în timp ce admirau statuile de calcar care îi înfăţişau pe prinţul Rahotep şi pe soţia sa, Nofret şi îşi făceau drum printre comorile lui Amenhotep al III-lea şi ale reginei Tiyi.

– N-am nici cea mai vagă idee, replică Taric, care nu fusese niciodată un mare amator de muzee, dar încerca să se simtă bine, de dragul Daliei, căreia în mod evident îi plăceau muzeele.

– Haide, măcar ghiceşte.

– Bine, un milion.

– Fii serios! Câte?

– Bine, jumătate de milion.

– Foarte amuzant. Sunt 120.000 de exponate şi se spune că mai sunt 150.000 în subsol.

– Asta-i tot? glumi Taric. Şi se mai zice că ăsta e muzeu? Ce vrăjeală!

– Eşti foarte haios, spuse ea, împungându-l cu cotul în coaste, în joacă. Ar fi trebuit să te faci actor de comedie.

– Da, sigur, replică el. Primul consultant IT comic din lume. Cum de nu m-am gândit la asta?

– Vino, spuse ea, ignorându-i sarcasmul, să vedem comorile regelui Tut.

Urcară pe scări până la etajul al doilea şi intrară în galeriile dedicate lui Tutankamon. Pentru început, examinară cu atenţie cele două statui vopsite în negru şi auriu, în mărime naturală, care păziseră cândva intrarea în mormântul său din Valea Regilor, de lângă Luxor. Foarte curând după aceea, priveau cu atenţie în casetele masive de sticlă care conţineau casetele mortuare din lemn poleit cu aur descoperite de renumitul arheolog britanic Howard Carter prin anii '20, intacte încă după atâtea secole.

– Este uimitor, exclamă Dalia. Uite. În această casetă mare de aur intră asta mai mică, iar în asta intră alta şi mai mică, şi tot aşa.

Peste câteva minute intrară în Sala 3, o galerie specială, întunecoasă, cu sistem de aer condiţionat, unde se afla un grup care făcea un tur al muzeului.

– Şi uite, în toate chestiile acelea intră acest sarcofag din aur masiv, continuă ea în şoaptă, apoi un sarcofag mai mic din aur şi lemn şi unul şi mai mic, şi tot aşa, până la cel în care a fost pus însuşi Tutankamon cu această mască de aur pe faţă.

Se opriră în faţa unei vitrine de sticlă care era iluminată din interior, înconjurată de paznici ai muzeului, şi care conţinea cel mai uimitor artefact pe care-l văzuse Taric vreodată.

– Asta este? şopti şi el. Este autentică?

– Absolut, replică ea. Uită-te la culori, la lucrătura meşteşugită. Este extraordinară.

Avea dreptate. Masca funerară, în mărime naturală, era făcută din aur masiv, şlefuit şi vopsit în nuanţe strălucitoare de albastru, galben şi roşu, prezentând o asemănare uluitoare cu faţa regelui adolescent care guvernase cândva poporul ce trăia pe malurile Nilului, în grija şi sub protecţia sa. Mai mult, în vitrinele de sticlă care se aflau de jur împrejur erau expuse alte obiecte din aur şi

argint de o valoare nepreţuită, precum şi nestemate şi bijuterii care fuseseră descoperite în mormântul lui Tutankamon.

– Îţi poţi imagina cum ar fi să ai atâtea bogăţii? întrebă Dalia, privind în jurul ei prin încăperea aceea la obiectele care valorau probabil sute de milioane de lire, asta dacă s-ar fi putut face vreodată o estimare exactă.

– Îţi poţi imagina cum ar fi ca toate acestea să fie îngropate cu tine şi să crezi că poţi să le iei cu tine şi să le foloseşti în viaţa de apoi? întrebă Taric.

– Ai dreptate, spuse Dalia, e cam trist.

– Dar toţi regii egipteni din vechime credeau asta, adăugă Taric. Uită-te la piramide doar. De-asta au fost construite, să depoziteze bogăţii pentru cer, bogăţii care până la urmă au fost furate de bandiţi şi de jefuitorii de morminte.

Unul dintre paznici le ceru să păstreze liniştea şi ei hotărâră să părăsească Sala 3 şi să vadă şi restul muzeului. Dar se treziră curând că străbat sală după sală, toate pline cu alte obiecte preţioase, pe care Tutankamon insistase să le ia cu el în mormânt: suliţele şi arcurile lui, jocurile cu care obişnuia să se joace, evantaie aurite pe care le-a folosit probabil pentru a se răcori în verile înăbuşitoare, până şi tronul de aur de pe care îşi guvernase cândva măreţul imperiu.

Treizeci de minute mai târziu, plătiră o mică taxă şi intrară în Camera Mumiilor. Prima mumie pe care o văzură era cea a faraonului Ramses al II-lea, iar Taric se gândi, fără să vrea, la Rafic Ramsey, al cărui cadavru zăcea încă, era sigur de asta, în morga din Monte Carlo. Se aplecară şi priviră cu atenţie chipul supt şi degetele osoase şi fâşiile de un maroniu închis care continuau să acopere, în cea mai mare parte, corpul regelui din vechime.

– Dalia, şopti el, uitându-se în jur ca să vadă dacă paznicii erau destul de aproape ca să-l audă.

– Da? replică şi ea tot în şoaptă.

– Crezi în rai?

Ea se întoarse şi îl privi cu o expresie intrigată.

– Sigur că da. Tu nu crezi?

– Bănuiesc că da.

– Bănuieşti?

– Nu, de fapt, cred... doar că... nu ştiu... nu contează.

Ea se îndreptă brusc. Expresia feţei i se schimbă şi îi şopti la ureche:

– Îmi pare rău, spuse. Nu trebuia să te aduc aici. Nu m-am gândit. Toată această celebrare a morţii...

– Nu, nu, nu e vorba de asta, protestă el. Sunt bine. Doar că...

– Doar că ce?

– Nimic.

– Nu, spune-mi ce e.

– Putem să plecăm?

– Hai, spune-mi.

– Nu e nimic, serios, hai să...

– Te gândeşti la accidentul acela de maşină, nu-i aşa? întrebă ea cu atâta tandreţe în priviri încât îl emoţionă. Te gândeşti la cât de aproape ai fost de moarte.

– Cam aşa ceva, răspunse el, dorindu-şi dintr-odată să-i poată spune totul.

– Ei bine, să-ţi spun ceva, Taric Giamil, şopti ea, strângându-i mâna în mâinile ei şi apropiindu-şi obrazul de al lui. Eşti un om bun. Şi Dumnezeu îi lasă pe oamenii buni să meargă în rai. Asta este tot ce trebuie să ştii.

Ştia că Dalia avea intenţii bune. Ea doar încerca să fie drăguţă cu el. Dar nu bănuia ce frică intrase în inima lui chiar în acel moment. Pentru că, dacă ce spunea ea era adevărat, dacă Dumnezeu îi lăsa doar pe oamenii bun în rai, atunci el era cu adevărat condamnat.

Nu era un om bun. Acesta era adevărul simplu, dar teribil. Nu era vinovat de ceea ce-l bănuiau Goddard şi Lemieux, nici nu făcuse vreun lucru pentru care să fie găsit vinovat de vreo instanţă, dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva. Dar cum rămânea cu tribunalul din cer? Nu era vinovat de minciună, de faptul că luase droguri? Nu era vinovat că se culcase cu femei cu care nu era căsătorit? Nu era oare vinovat de necinstirea memoriei părinţilor săi, mai ales a mamei sale binecuvântate, care îl implorase să apuce pe o altă cale, să trăiască o viaţă mai bună? Cu cât se gândea mai mult, cu atât găsea că lista era mai lungă şi deprimarea sa mai profundă.

Capitolul 28

Telefonul mobil suna şi inspectorul Goddard răspunse imediat după primul ţârâit.

– Colette, spune-mi, te rog, că ai un indiciu despre Rania Fauaz, zise în timp ce stătea la coadă la ghişeul de bilete de pe aeroportul din Beirut, încercând să găsească un bilet şi să ajungă la Maroc până la sfârşitul zilei. Un număr de telefon, o adresă, ceva de la care să pornesc.

– De fapt, le-am obţinut pe amândouă, spuse DuVall.

Ura! aproape că strigă Goddard.

– E în Rabat?

– Nu. În Casablanca.

– Serios? Unde?

Goddard îşi notă adresa în carneţel.

– Ai găsit şi o fotografie?

– Tocmai am primit-o.

– Trimite-mi-o imediat pe telefon prin e-mail.

– Am înţeles.

– Ai lucrat excelent, Colette. Foarte inteligent. Nu ai contactat încă poliţia marocană, nu?

– Nu. M-am gândit că vreţi să aveţi primul informaţia.

– Excelent! Şi cum ai găsit-o?

– Compania de telefoane, spuse DuVall. Partea cea mai grea a fost să găsesc directorul potrivit care să autorizeze o accesare a evidenţelor lor şi, bineînţeles, să-i conving că sunt cine spuneam că sunt. După aceea a mers foarte rapid.

– Bine lucrat, spuse din nou Goddard, nevenindu-i să creadă peste ce noroc dăduse dintr-odată. Bine, o să-l sun pe Schelet. Între timp, vreau să afli tot ce se poate afla despre această Rania. Caută fiecare persoană pe care a sunat-o în ultimele zile, unde lucrează, cine sunt vecinii ei, dacă are colege de apartament, ce maşină are – absolut tot. Şi să încercăm să ţinem deoparte poliţia marocană cât putem de mult. Nu vreau să am de-a face cu amănunte legate de jurisdicţie care să ne încetinească ritmul.

Peste zece minute, inspectorul Lemieux încheie convorbirea telefonică pe care o purtase cu Goddard şi verifică mesajele pe care tocmai le primise pe telefon. Deci „Jean-Claude" şi micuţa blondă care-i era adjunct reuşiseră totuşi ceva, până la urmă. Ca să vezi!

Nici că se putea mai bine, gândi Lemieux. Fie Maruan se ascundea în apartamentul lui Fauaz – ceea ce era foarte probabil – fie fata aceea, Fauaz, ştia unde se află şi îi putea conduce la el. În orice caz, trebuia să ajungă repede la ea. Ieşi în trombă din hotelul Hilton din Rabat, sări în maşină şi porni în viteză spre Casablanca.

Se lăsase noaptea când Lemieux ajunse în sfârşit în faţa clădirii, îl găsi pe paznic dormind şi urcă până la etajul şapte pe scări, ca să nu-şi anunţe prezenţa prin zgomotul făcut de închiderea şi deschiderea uşii de la lift.

Palierul era gol şi era linişte când ajunse el acolo, gâfâind puţin. Scoase un pistol, montă pe el un amortizor şi apoi îl ascunse la spate. După aceea găsi apartamentul 701, bătu la uşă de două ori şi auzi o voce de femeie care întreba:

– Cine e?

Era Fauaz? Oare Maruan era chiar lângă ea? Lemieux ştia că Maruan nu-i auzise niciodată vocea. Dar trebuia să presupună că se afla înăuntru, înarmat şi gata să ucidă din nou ca să nu fie arestat pentru crimă.

– Aţi sunat să vi se lege televiziunea prin cablu? întrebă el, sperând că informaţiile adunate de biroul său erau corecte şi întrebându-se de ce Goddard şi oamenii lui nu le obţinuseră.

– Da, da, îi răspunse femeia. Un moment.

Auzi cum se descuia broasca şi cum era dat la o parte lanţul de la uşă, şi dintr-odată îi apăru în faţa ochilor chipul Raniei Fauaz, care îl privea. Chipul ei era identic cu cel din fotografia pe care i-o trimisese Goddard prin e-mail.

Lemieux împinse uşa, o apucă pe Rania de braţ şi i-l răsuci la spate până când braţul lui ajunse în jurul gâtului ei şi arma îi era lipită de tâmplă.

– *Unde este Maruan Accad?* întrebă pe un ton poruncitor. Vreau să aflu în clipa asta!

– *Au*, mă doare, se plânse Rania. Îmi rupi braţul.

Dar lui Lemieux nu-i păsa.

– *Am prins-o, Maruan*, strigă. *Am prins-o. Dacă vrei s-o mai vezi în viaţă, aruncă-ţi armele şi ieşi încet, cu mâinile ridicate!*

– Nu e aici! insistă Rania cu chipul crispat de durere. Nu e aici. Maruan nu e aici.

– Nu te cred, domnişoară Fauaz. Cred că minţi ca să-ţi salvezi iubitul.

– Nu este iubitul meu. Nu a fost niciodată iubitul meu. Şi nu e aici.

Suna convingător, dar Lemieux nu voia să-şi asume niciun risc. Apăsă amortizorul pe tâmpla Raniei şi începu să străbată apartamentul, cameră după cameră, dulap după dulap, căutând sub paturi şi după perdelele de la duş, în fiecare ungher imaginabil. Numai după ce se convinse că Maruan nu îl aştepta acolo ca să-l omoare lăsă garda jos.

– Ţi-am spus că nu e aici, repetă Rania după ce încheiară căutările şi Lemieux închise şi încuie uşa de la intrare.

– Taci din gură! Strigă el şi o lovi puternic peste faţă cu patul

pistolului, aruncând-o la podea, plângând şi cu buza sângerând. Bine, nu e aici acum, dar a fost aici, nu-i aşa?

– Cine eşti? întrebă Rania, tremurând de frică. Ce cauţi aici?

– Eu pun întrebările, domnişoară Fauaz, nu tu, spuse Lemieux stând deasupra ei cu pistolul lipit de fruntea ei. Acum o să mai întreb o dată: a fost Maruan Accad de curând în casa ta?

– Da, a fost aici, admise ea în cele din urmă.

– Ce a vrut?

– A vrut să stea aici. I-am spus nu.

– De ce aici? De ce nu la un hotel?

– Era rănit. Avea nevoie de ajutor.

– Şi l-ai ajutat?

– Sunt asistentă.

– Şi el e îndrăgostit de tine.

Rania nu spuse nimic.

– Te-a cerut în căsătorie, nu-i aşa? În mai, *nu-i aşa?*

– Da, da, m-a cerut.

– Deci era îndrăgostit de tine.

– Probabil.

– Şi nu erai şi tu îndrăgostită de el?

– L-am refuzat.

– Asta nu înseamnă că nu-l iubeai. La tine a venit, în fond. Dintre toţi oamenii din lume la care ar fi putut apela, a venit la tine, nu-i aşa?

– Cred că da.

– Probabil s-a gândit că încă mai ţii la el.

– Poate.

– Şi când i-a fost cel mai greu, a venit la tine. Era împuşcat, aşa-i?

– Da, aşa părea.

– Dar l-ai dat afară, în frig.

– N-am vrut să fiu amestecată în viaţa lui.

– Viaţa unui criminal?

Rania respiră adânc.

– N-am spus asta.

– Nici nu era nevoie.

– Nu e un criminal, spuse ea. E un om bun.

– Dar nu destul de bun ca să te căsătoreşti cu el.

– Suntem prieteni din copilărie. Aş face orice pentru el.

– Atunci, de ce n-ai făcut-o?

– L-am... ajutat cât am putut de mult.

– Dar nu l-ai lăsat să stea aici.

– Păi... eu...

– I-ai dat bani?

– Nu.

– L-ai ajutat să procure bilete de avion?

– Nu.

– L-ai dus la gară?

– Nu.

– Dar ştii unde este, nu-i aşa, domnişoară Fauaz?

Rania era ghemuită pe covor, tremura incontrolabil, ochii îi erau plini de lacrimi, iar vocea îi era răguşită şi nesigură.

– Nu, spuse, nu ştiu.

– Cred că minţi.

– Nu ştiu nimic altceva.

Lemieux trase piedica de la pistol.

– Te rog, trebuie să mă crezi, nu ştiu unde s-a dus.

– O să număr până la trei, spuse Lemieux. Şi dacă nu aud ce vreau să aud, o să te omor.

– Dar nu ştiu, insistă ea. Îţi jur... Dacă aş şti, ţi-aş spune.

– Poate că nu, zise Lemieux. Poate că tot mai eşti îndrăgostită de el. Poate că eşti dispusă să te sacrifici ca să scape el.

– Nu, nu, adică îl iubesc, dar îţi spun adevărul.

– Unu...

– Te rog, trebuie să mă crezi.

– ... doi...

– Bine, bine, îţi spun tot ce ştiu, dar nu e cine ştie ce. Doar, te rog, nu-mi face rău!

Lemieux lăsă să treacă un moment lung, tensionat, de tăcere, după care spuse:

– Foarte bine, aştept.

– Maruan nu mi-a spus ceva sigur, zise ea repede, a spus că nu e sigur, şi eu îl cred.

– Care au fost cuvintele lui exacte, domnişoară Fauaz?

– A spus... a spus ceva de genul... „poate în Egipt, poate în Golf, pur şi simplu undeva departe de aici"... asta este tot... e adevărat... e tot ce ştiu.

– Eşti absolut sigură?

– Da, asta este, insistă ea. E tot ce-a spus.

– Mai ştie cineva că a fost aici?

– Nu, doar eu.

– Nici părinţii tăi?

– Nu.

– Nici vreun iubit?

– Nu.

– Nici vreo colegă de cameră sau vreun vecin?

– Nu, minţi Rania, încercând cu disperare să-l ţină pe acest om nebun departe de Leila. Numai eu. Şi n-o să spun nimic. Te rog, trebuie să mă crezi.

Lemieux se opri din nou să se gândească la veridicitatea spuselor ei.

– Foarte bine, atunci, spuse în cele din urmă. N-a fost atât de greu, ai văzut?

Rania expiră profund, vizibil uşurată.

Dar tocmai atunci se auzi zgomot la uşa de la intrare. Se auzi cum se învârte o cheie în broască. Leila intră brusc în apartament cu braţele pline de pachete cu alimente. Complet surprinsă, se uită la Lemieux, apoi la arma din mâna lui, cu o expresie plină de groază.

– Rania, ce-i asta? întrebă ea cu vocea tremurândă. Are legătură cu Maruan?

Odată cu aceste cuvinte, soarta îi fu pecetluită.

Lemieux trase două focuri, fără să se audă niciunul. Leila se prăbuşi pe podea. Apoi se întoarse spre Rania şi trase încă două.

PARTEA a III-a

Capitolul 29

Goddard ajunse, în sfârşit, în faţa clădirii în care locuia Rania Fauaz.

– De ce v-a luat atâta? pufni Lemieux în momentul în care Goddard se dădu jos din maşină.

– E cale lungă din Beirut, replică Goddard, refuzând să se lase atras în capcană. Vreo urmă de Maruan?

– Nu, a fost linişte.

– Dar fata?

– Am spus că a fost linişte.

– Dar sunteţi sigur că sunt înăuntru? insistă Goddard.

– Nu sunt sigur de nimic în acest moment, spuse Lemieux. Dar nu trebuie să mai irosim timp. Trebuie să intrăm acum şi să sperăm că-l vom lua pe Maruan prin surprindere.

Intrară în holul principal şi îl găsiră pe portar treaz de data aceasta. Lemieux îi flutură insigna prin faţa ochilor şi spuse:

– O căutăm pe Rania Fauaz. Am înţeles că locuieşte în această clădire.

– Domnişoara Fauaz? întrebă portarul. Sigur că da. Ce fată

drăguţă! Foarte amabilă. Locuieşte cu prietena ei, Leila, la etajul şapte, apartamentul 701. Vreţi să vă arăt?

– Nu e nevoie, răspunse Lemieux, apoi se întoarse spre Goddard şi spuse: Luaţi-o pe scări. Asiguraţi-vă că nu e nimeni. Ne întâlnim acolo.

Apoi îşi scoase revolverul de serviciu şi luă liftul.

Goddard îşi scoase şi el arma şi îi dădu instrucţiuni portarului să facă linişte şi să nu le spună nimic celor care ar fi ieşit sau ar fi intrat în clădire. Apoi se îndreptă spre scări şi urcă precaut până la etajul şapte, rugându-se pentru o rezolvare paşnică a acestei poveşti sordide. Tot îi era greu să creadă că Maruan era un criminal. Era ceva în analiza lui Lemieux care nu părea să se potrivească. Dar nu puteai fi niciodată prea precaut. La urma urmei, Maruan Accad fusese antrenat să ucidă.

Se întâlni cu Lemieux în faţa apartamentului 701 şi, fără să vorbească, făcură un plan de atac folosind doar limbajul mâinilor. Apoi, numărând în tăcere până la trei, Goddard împinse uşa cu piciorul şi cei doi bărbaţi intrară în trombă în apartament, cu armele în poziţie de tragere. Şi, spre groaza lui Goddard, înăuntru găsiră cele două trupuri neînsufleţite: al Raniei şi al colegei sale de cameră.

– Maruan Accad le-a ucis, spuse Lemieux imediat. Am ajuns prea târziu.

Goddard era încă uluit de ceea ce vedea.

– Dar de ce ar fi făcut Maruan aşa ceva?

– Nu asta e problema, insistă Lemieux. Totul este să-l prindem pe Maruan înainte de-a ucide din nou. Luaţi amprente din locul acesta şi începeţi imediat căutarea probelor fizice. Dar mai întâi trimiteţi poza lui Maruan la toate staţiile de poliţie, autogările, gările şi posturile de televiziune, precum şi la aeroportul şi portul maritim din Maroc. E foarte probabil să fie încă în această ţară. Nu-l putem lăsa să scape.

Capitolul 30

Sâmbătă dimineaţa, telefonul mobil al lui Taric sună, dar lui nu-i păsa. Îi servea Daliei micul dejun la pat şi nu se deranjă să răspundă. O oră mai târziu, sună din nou, dar de data aceasta Taric era sub duş, aşa că nu-l auzi. Peste încă o oră, sună din nou, însă acum îl lăsase în apartamentul ei. Taric şi Dalia petreceau încă o zi împreună, aşa că toate mesajele urgente de la Rami rămaseră fără răspuns.

Iarna era foarte aproape, dar povestea de dragoste dintre Taric Giamil şi Dalia Nur înflorea dintr-odată, asemenea Deltei Nilului primăvara. După ce luară micul dejun în dimineaţa aceea rece de luni, se îndreptară spre Turnul Cairo, înalt de 185 de metri, unde se ţinură de mână în timp ce priveau la oraşul supraaglomerat de la picioarele lor şi se întreceau să vadă cine găseşte cele mai multe repere. Localizară rapid Muzeul Egiptean şi Citadela, moscheea Rafic Ali şi moscheea lui Ibn Tulun, dar mai departe de acestea linia orizontului începea să se piardă într-o mare nesfârşită de hoteluri, apartamente şi clădiri de birouri, toate învăluite într-o ceaţă prăfuită, maronie şi poluată.

– Ai fost vreodată la piramide? întrebă Dalia.

– Mi-e ruşine să recunosc, dar nu, n-am fost.

– Nici eu! exclamă ea. Hai să mergem! Vreau să le văd de aproape şi să alerg într-o cursă de cămile prin deşert.

– Vrei să spui să *călăreşti* o cămilă prin deşert? întrebă Taric.

– În niciun caz! Vorbesc despre *curse*! replică ea clipind ştrengăreşte din ochi.

Taric era uimit de energia şi dragostea ei de viaţă. Era ceva înviorător şi cuceritor, aşa că ridică din umeri şi spuse:

– Să înceapă cursa!

Luară un taxi până la Gizeh, unde urcară prin puţul din interiorul Marii Piramide şi se uitară în sarcofagele mari şi goale, imaginându-şi toate comorile pe care le ascunsese cândva această minune a lumii. Apoi închiriară două cămile şi un ghid care îi duse la o distanţă destul de mare, în deşert. Nu mai vorbiră despre întâlnirea cu moartea a lui Naghib Mahfuz, nici despre părinţii lui Taric, nici despre accidentul de maşină în care, chipurile, ar fi fost implicat, nici despre rănile pe care se presupunea că le avea din cauza impactului. Nu era nevoie ca el să vorbească despre Goddard şi Lemieux, despre Monte Carlo sau despre Rafic Ramsey. Alături de ea nu simţea că este judecat, anchetat sau că trebuie să se ferească tot timpul de eventuali urmăritori. Puteau să joace rolul unor tineri îndrăgostiţi, iar pentru Taric toate acestea erau ca un pahar cu apă rece şi proaspătă pentru inima lui uscată şi însetată.

– Hei, Taric, pun pariu că pot să te întrec până la Sfinx! strigă Dalia dintr-odată. Cine pierde, face cinste cu cina!

Nici nu termină bine de rostit aceste cuvinte, că îşi plesni zdravăn cămila pe spinare şi o porni spre dunele de nisip fără să-l aştepte.

Spiritul de competiţie din Taric se trezi imediat la viaţă şi porni repede în urmărirea ei, lăsându-l pe ghidul uluit, şi nu tocmai fericit, să-şi strige blestemele în vântul de toamnă. Dalia se pricepea, de parcă ar fi fost crescută în şa. Era deja la patruzeci sau cincizeci de metri înaintea lui, cu părul ei negru, frumos, fluturând liber în urma ei. Dar nici el nu avea de gând să se dea bătut fără luptă.

Urcară prima dună şi o coborâră pe partea cealaltă. Şi încă o

dată, şi încă o dată, până când, în apropierea ultimei dune, Dalia dispăru pentru o clipă. Dar numai pentru o clipă, pentru că Taric se apropia în viteză.

Dalia striga la el, îl şicana, îl provoca, în aşa fel încât el se înverşună şi mai mult să câştige. Dădea pinteni din ce în ce mai tare, încercând să stoarcă şi ultima picătură de energie din cămila de trei ani pe care călărea, dar până la urmă tot nu reuşi să câştige. Dalia ajunse în dreptul unui grup de turişti uluiţi de lângă baza Sfinxului cu o jumătate de lungime de cămilă înaintea lui, apoi întoarse şi o porni înapoi spre deşert într-un ritm domol, încercând să-şi recapete suflul.

Râdea atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile, la fel şi el, care se simţi cuprins brusc de o asemenea pasiune cum nu-şi imaginase că ar mai putea simţi pentru altcineva în afară de Rania.

– Cumpără-mi ceva! spuse ea în timp ce se îmbrăţişau.

– Să-ţi *cumpăr* ceva? întrebă el, uimit de cererea ei. Cum ar fi?

– Nu ştiu, râse ea, trăgându-l mai aproape şi sărutându-l din nou pe gât şi pe urechi. Ceva special, ceva deosebit, ceva care să-mi aducă aminte de tine când vei dispărea în noapte şi nu te voi mai vedea niciodată.

– Despre ce vorbeşti? întrebă el. De ce spui asta?

– Nu asta fac bărbaţii? replică ea. Iau ce vor şi apoi o şterg când te aştepţi mai puţin.

Îşi păstrase privirea jucăuşă, dar cuvintele ei – indiferent cu câtă inocenţă şi câte zâmbete le-ar fi rostit – avură efectul scontat. Taric ştia de-acum că se juca cu focul. Cineva o rănise profund pe fata aceasta, destul de curând, iar el se afla acum în situaţia de a scoate cărbunii din foc. Era a lui, dacă voia, dar nu accepta ca el să se joace cu ea sau să considere că o câştigase deja, iar această situaţie trezea în inima sa un gând pe care nu avea nici timpul, nici dorinţa să-l analizeze deocamdată.

Indiferent de sentimentele sale pentru ea, oricum nu avea de gând să rămână prea multă vreme prin preajmă, nu-i aşa? Cum ar fi putut? Peste câteva zile sau câteva săptămâni, poate peste o lună sau două, Rami îl va suna ca să-l avertizeze că i-au prins urma şi va trebui să dispară. Va trebui „s-o şteargă când se va aştepta ea mai puţin”, nu-i aşa?

Desigur, ar fi fost mai uşor pentru el dacă nu şi-ar fi dorit altceva decât o aventură de-o noapte sau o distracţie pe durata sfârşitului de săptămână. Dar, spre propria-i surpriză, Taric descoperi că sentimentele ei contau pentru el. Fata asta avea ceva ce-i plăcea cu adevărat şi nu voia s-o facă să sufere.

– Unii bărbaţi, poate, îi răspunse Taric apropiind-o de el şi sărutându-o uşor. Dar nu şi eu.

Capitolul 31

Sperând să schimbe subiectul, Taric o conduse pe Dalia, braţ la braţ, pe o stradă cu magazine de o parte şi de alta, plină de turişti, pentru ca în final să ajungă într-unul dintre cele mai faimoase prăvălii cu papirusuri.

– Bine, şopti el imediat ce intrară. Îţi spun ce-am să fac. O să-ţi cumpăr orice vrei tu din acest magazin.

Daliei îi străluciră ochii.

– Orice? întrebă ea încântată.

– Orice, spuse el, rosteşte doar un cuvânt.

Ea îl strânse de braţ şi privi în jur în magazinul acela mare ai cărui pereţi erau acoperiţi de picturi extraordinar de frumoase în splendide culori vii, executate toate pe coli mari din papirus.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă un vânzător. Pot să vă ofer un preţ foarte bun azi.

– Poate ne arătaţi ce aveţi, spuse Taric şi Dalia încuviinţă imediat.

– Cu plăcere, domnule, spuse tânărul care nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Îi conduse pe cei doi în încăperea din spatele magazinului,

unde începu prin a le arăta cum sunt tăiate tulpinile de papirus în fâşii lungi şi subţiri; apoi sunt înmuiate în apă pentru a înlătura cea mai mare parte din zaharurile naturale; apoi fâşiile sunt suprapuse una peste alta într-un model încrucişat şi presate; iar în final sunt uscate timp de mai multe zile pentru a deveni nişte foi remarcabil de rezistente pe care artizani pricepuţi pot picta scene uluitoare, cele mai multe inspirate din legendele Egiptului antic.

– Vorbeşte-ne despre acesta de aici, spuse Dalia, după ce tânărul îşi termină prezentarea, arătându-i una dintre imaginile mai mari, cu oameni, animale şi hieroglife pictate în nuanţe strălucitoare de albastru, roşu şi auriu. Imaginea era încadrată de o ramă frumoasă de lemn şi era atârnată pe peretele de lângă ei.

– A, da, spuse vânzătorul, *Judecata finală*. Aceasta este foarte renumită. Copii ale acestei picturi se găseau în case, în morminte şi în temple pe tot cuprinsul Egiptului.

– De ce? întrebă Taric. Ce semnificaţie are ea?

– Ei bine, explică tânărul, vechii egipteni credeau că, după ce mureau, oamenii erau supuşi unei judecăţi finale, o socoteală finală cu Dumnezeu în legătură cu tot ce au făcut în timpul vieţii. Îl vedeţi pe bărbatul acela din colţul din stânga, de sus, cel care îngenunchează înaintea tuturor acelor personaje din partea de sus a picturii?

– Da.

– El reprezintă omul în viaţa de apoi. Îngenunchează înaintea a paisprezece judecători, jurându-se că nu este vinovat şi aducându-le sacrificii şi implorându-i să-l lase să meargă în paradis.

– Dar cel de aici, de jos? întrebă Taric. Este acelaşi bărbat?

– Cel din colţul din stânga, de jos? întrebă vânzătorul.

– Exact.

– Da, este acelaşi bărbat, îi răspunse el. Este condus în palatul de justiţie, unde se va decide dacă este bun sau rău, vinovat sau nevinovat. Vedeţi balanţa aceea uriaşă din faţa lui?

– Da.

– Inima celui decedat este pusă pe talerul stâng al balanţei,

explică vânzătorul, iar pe cel din dreapta este pusă o pană a dreptăţii. Dacă inima lui este mai grea decât pana, înseamnă că este plină de păcat. Înseamnă că nu e destul de bun pentru rai şi va fi trimis direct în iad. Dar dacă inima lui este mai uşoară decât pana, înseamnă că este un om bun – un om pur – şi va merge în paradis. Vedeţi bărbatul din pictură? El era pur şi a fost dus în sala tronului din rai de către personajul acela care ţine cheia vieţii veşnice. Vă place?

– Nu, nu-mi place, spuse Dalia vizibil stânjenită. Arătaţi-mi altceva.

Ea îşi îndreptă privirile spre o altă pictură, în care erau reprezentaţi doi porumbei cocoţaţi într-un copac stufos. Dar Taric rămase pironit în faţa *Judecăţii finale* şi studia pictura cu o atenţie încordată.

– Cum poţi să fii sigur? întrebă Taric.

– Sigur de ce? întrebă vânzătorul.

– Cum poţi să ai siguranţa că inima ta este destul de pură, că te duci în rai, nu în iad?

Vânzătorul stătea acolo şi-l privea fără nicio expresie. Era evident că nu avea nicio idee, aşa cum nici Taric nu avea. Taric simţi subit cum îl străbate un val de teamă. Întrebarea răsuna în mod repetat în sufletul său. Trebuia să afle răspunsul înainte de a-i fi pecetluită soarta.

Îi cumpără Daliei o pictură – una diferită, desigur, una foarte elegantă şi foarte scumpă cu doi îndrăgostiţi plutind într-o felucă pe Nil – dar Taric nu putea să se elibereze de senzaţia de anxietate pe care o stârnise în el *Judecata finală*. Era ca şi cum ar fi auzit vocea mamei sale răsunându-i în minte, plângând din cauza tuturor alegerilor nesăbuite, egoiste pe care le luase în viaţă, implorându-l să schimbe direcţia şi să o ia de la capăt cât încă mai era posibil.

Dar de unde să înceapă? La cine să apeleze? Era gata să facă o schimbare. Viaţa lui se destrăma. Dar „schimbarea direcţiei" … uşor de zis, greu de făcut.

Se întoarseră în apartamentul Daliei, făcură duş, se schimbară, iar apoi Taric o invită la hotelul Movenpick pentru o cină la lumina lumânărilor, înainte ca Dalia să plece la lucru odată cu

zborul de noapte spre Londra. Ea era cât se poate de fericită. El era cât se poate de nefericit.

– Dina şi Mervat mi-au trimis un e-mail aseară, spuse Dalia. Am uitat să-ţi spun.

– Serios? întrebă el, fără să ridice măcar privirea din farfuria cu mâncarea de care abia se atinsese.

– Sunt tot în New York. Tocmai au găsit un apartament. Dina spune că vor veni acasă weekendul viitor ca să-şi strângă lucrurile şi să le trimită cu vaporul în State.

–Nu-mi vine să cred că pleacă într-adevăr. Presupun că ar trebui să-mi caut alte colege de apartament. Nu mi-aş putea permite niciodată să închiriez singură apartamentul acela.

– Aşa e, aprobă el, înţepând cu furculiţa friptura de vacă.

– Taric, te simţi bine? întrebă ea.

– Da, sunt bine, spuse el, în timp ce-şi turna al treilea pahar cu vin.

– Pari distrat, cu mintea în altă parte... Nu cum erai dimineaţă. Sau cum ai fost tot weekendul.

– Nu, nu... sunt doar...

Vocea i se pierdu treptat.

– Doar ce? întrebă ea.

Nu voia s-o mintă. Nu voia ca inima să-i fie mai grea decât era deja. Simpla idee îl deranja dintr-odată mai mult decât oricând. Dar, la urma urmei, nu era toată viaţa lui o minciună în acest moment? El nu era Taric Giamil. Nu era un consultant IT din Bruxelles. Nu se ocupa cu înfiinţarea unei filiale în Cairo, nici nu căuta o iubită, o soţie sau vreunul din lucrurile despre care îi vorbise.

– Pur şi simplu o să-mi fie dor de tine, spuse el, privind-o în sfârşit. Mi-au plăcut ultimele zile pe care le-am petrecut împreună.

– Şi mie, îi răspunse ea, prinzându-i mâinile.

– Eşti o fată deosebită.

Dalia încă îi zâmbea, dar păru dintr-odată şi ea puţin sceptică.

– Deosebită în sensul de „vreau să petrec mai mult timp cu

tine"? întrebă ea. Sau deosebită în sensul de „a fost distractiv, n-o să mă mai vezi niciodată"?

– Deosebită în sensul că vreau să petrec *foarte mult* timp cu tine, insistă el, luându-i mâinile în ale sale. La ce oră te întorci mâine?

– Cred că o să ajung pe la prânz.

– Perfect. O să te aştept.

– Promiţi? întrebă ea strângându-i mâinile.

– Promit.

Capitolul 32

Taric petrecu noaptea singur în apartamentul Daliei. Oamenii pe care îi angajase proprietarul pentru curăţenie şi reparaţii munciseră toată ziua în apartamentul său, dar nu prea puteai să-ţi dai seama de asta. Mai erau multe de făcut. În plus, deşi apartamentul Daliei era considerabil mai mic, era mult mai călduros (în parte datorită faptului că la ea caloriferele funcţionau, la el, nu), era mult mai frumos decorat şi chiar te simţeai acasă în el.

Avea perdele la ferestre şi flori proaspete în vaze colorate pe masa din bucătărie. Avea aşternuturi curate pe paturi, pilote groase şi perne moi şi pufoase, şi tot felul de fleacuri ornamentale aduse din multele ţări prin care călătorise fata. Ce era mai important, vasele erau spălate, exista mâncare gustoasă în frigider şi în cămară, aragazul funcţiona, şi toate acestea ar fi înclinat decisiv balanţa în caz că ar fi avut vreo îndoială cu privire la decizia pe care o luase de a sta acolo.

Taric îşi pregăti o cafea fierbinte şi se servi cu nişte fursecuri pe care le găsise în cămară. Apoi începu să scotocească prin lucrurile Daliei, încercând să înţeleagă cine era ea cu adevărat. Lângă

sistemul audio şi video găsi rafturi cu CD-uri şi DVD-uri cu cele mai noi filme egiptene, europene şi americane, toate aranjate frumos în ordine alfabetică. Mai găsi şifoniere în care stăteau aliniate haine şi pantofi noi, cutii de catifea cu bijuterii, teancuri de reviste *Vogue* şi *Cosmo* şi alte reviste de modă. Descoperi şi echipament de scufundări şi snorkeling* şi rafturi întregi cu ghiduri de călătorie din staţiuni de la Marea Mediterană şi din Caraibe, ca să nu mai vorbim de colecţia completă a romanelor lui Naghib Mahfuz. În cele din urmă găsi şi rezerva ei de marijuana din care luă o ţigară pe care o şi aprinse.

Ce i se părea curios, totuşi, era că nu găsea nici jurnale, nici însemnări personale, nici măcar un album de fotografii care să-i poată furniza indiciile de care avea nevoie. Cine era, cu adevărat, Dalia Nur? De unde venea? Încotro se îndrepta? Era îndrăgostit de ea, dar îşi dădu brusc seama cât de puţine lucruri ştia, de fapt, despre ea.

Copilărise în Iordania, asta aflase, dar nu ştia unde. Ştia că plecase de acasă la optsprezece ani, dar nu ştia de ce. Ştia că absolvise un colegiu obscur din Franţa, dar nu ştia care şi nici ce studiase. Ştia că se angajase la British Airways ca să vadă lumea şi să călătorească pe gratis. Mai ştia că fusese deja în douăzeci şi trei de ţări şi că spera să ajungă în Australia în cursul acestui an pentru al treilea concediu în tot atâţia ani, deoarece, spunea ea, era uimitor să faci snorkeling acolo. Dar în afară de asta, nu prea mai dispunea de detalii. În aparenţă, ea era o enigmă la fel de mare pentru el cum era el pentru ea.

Tot căutând răspunsuri, Taric deschise un sertar al noptierei de lângă patul ei, unde găsi un teanc de broşuri cu oferte de călătorii de câte două-trei zile în diferite hoteluri din Şarm el-Şeic. Chiar că îi plăcea să călătorească! El nici măcar nu-şi putea aminti când îşi luase concediu ultima dată. Dar Dalia părea obsedată de ideea de a vedea lumea şi de a gusta viaţa din plin. Era ca şi cum nu ar fi putut să stea pe loc mai mult de câteva zile

---

* Scufundări de suprafaţă practicate cu ajutorul unei măşti subacvatice şi al unul tub numit snorkel – n.tr.

o dată. Cum prindea câteva zile libere, lua avionul spre o altă destinaţie exotică. Dar de ce? De ce anume fugea?

Taric răsfoi teancul de broşuri. Una era pentru Hilton. Alta era pentru Ritz Carlton. Altele erau pentru Four Seasons, Marriott, Movenpick Jolie Ville, pe lângă multe altele. Sub tot teancul acela se afla un carneţel ştanţat cu logoul de la British Airways. Era plin de tot felul de notiţe, toate scrise de mâna Daliei, cu variante de preţ pentru trei persoane cazate într-un apartament, posibile destinaţii şi informaţii referitoare la ele şi avantajele şi dezavantajele alegerii oricăreia dintre locaţii.

Era pe punctul de a pune totul la loc în sertar pentru a-şi continua demersul de a afla tot mai multe despre fata aceasta misterioasă, când observă că datele pe care Dalia le încercuise ca fiind cele mai potrivite pentru călătorie – şi peste care trăsese o linie ulterior – erau toate în viitorul foarte apropiat, între Crăciun şi Anul Nou. În acel moment îşi dădu seama de ce nu se mai ducea Dalia. Dina şi Mervat fuseseră transferate. Dalia abia dacă va reuşi să plătească chiria pentru apartamentul acela, de unde să-şi permită să cheltuiască pentru un weekend plin de distracţii la Şarm? Asta îl făcu pe Taric să se gândească. *Ce-ar fi dacă…*

Până a doua zi, la sosirea Daliei, planurile erau făcute, biletele cumpărate, valizele pregătite şi totul – inclusiv echipamentul de snorkeling al Daliei – era încărcat într-un taxi ce staţiona în faţa clădirii. Taric aştepta pe treptele de la intrare cu un buchet imens de flori. Ochii Daliei spuneau totul. Nu-i venea să creadă. *Mergeau împreună la Şarm? Cu adevărat? Chiar atunci? Toate cheltuielile plătite? Cum de ştiuse? Cum reuşise să facă atât de rapid toate pregătirile? Cum de era atât de norocoasă să se îndrăgostească de un tip ca el?*

Taric îi răspunse la toate întrebările, mai puţin la ultima, în timp ce se îmbarcau la bordul avionului care avea să-i ducă într-o oră până în peninsula Sinai. Îi plăcea la nebunie uimirea plină de bucurie şi jucăuşă a Daliei. Taric nu fusese niciodată atât de spontan, dar se simţea bine şi spera dintr-odată că acesta avea să fie doar începutul. Era bine să plece din Cairo, şi asta din mai multe motive. Avea nevoie de soare şi de nisip, şi de surf ca să-i abată gândurile de la toate necazurile. Şi avea nevoie să fie cât mai mult timp cu Dalia.

– E incredibil de generos, spuse Dalia într-un târziu. Tot nu înţeleg de ce ai făcut-o.

– Mi-a fost dor de tine, îi spuse el în timp ce avionul se pregătea să aterizeze.

Ea îl strânse de braţ şi se cuibări lângă el.

– Serios? zâmbi.

– Serios, spuse el, apoi adăugă: ai un apartament foarte drăguţ la Cairo, dar nu este la fel fără tine. Mă simţeam singur acolo şi am găsit un calendar în care notasem că eşti liberă în următoarele câteva zile. N-am rezistat. Sper că n-am fost prea îndrăzneţ că am planificat toate astea sub impulsul momentului.

– Sigur că ai fost, replică ea. Şi sunt nespus de fericită.

Capitolul 33

Se cazară la Ritz Carlton şi în următoarele două zile se purtară ca un cuplu de tineri proaspăt căsătoriţi. Dormiră până târziu şi luară micul dejun în pat. Stătură la soare lângă piscină. Îşi petrecură după-amiezele făcând snorkeling în Marea Roşie, în dreptul insulei Tiran, nu departe de coasta Arabiei Saudite, apoi cinară la restaurante pretenţioase înainte de a se retrage în apartamentul lor pentru nopţi de pasiune dezlănţuită.

În timpul zilei, temperatura se menţinea undeva în jurul valorii de 25 de grade, cu o briză domoală dinspre nord. Noaptea, nu cobora niciodată sub 15 grade. Fără nori. Fără ploaie. Fără ceaţă. Fără poluare. Fără telefoane. Fără e-mailuri. Nu se putea mai bine de-atât, iar Taric ar fi vrut să nu se sfârşească niciodată.

A treia zi, se trezi devreme şi ieşi să alerge în aerul răcoros al dimineţii. Trupul său se vindeca bine după rănile primite la Monte Carlo. Îşi recăpăta forţele într-un ritm constant, şi în multe feluri, putea spune că nu se simţise niciodată mai bine. Râdea. Cânta sub duş. Era îmbătat de dragoste. Era singura explicaţie pe care o putea găsi.

Taric nu mai trăise o asemenea experienţă cu nicio altă fată,

nici măcar cu Rania. Încă mai ţinea la Rania, desigur, şi bănuia că va ţine mereu. Dar ea nu răspunsese niciodată cu aceeaşi intensitate la sentimentele lui pentru ea. În mod sigur, nu aşa cum o făcea Dalia. Dalia îl dorea. Avea nevoie de el. Şi îl făcea să se simtă deosebit. Se îndrăgostea de fata asta şi totul se întâmpla atât de repede!

După ce alergă aproape opt kilometri de-a lungul plajei, Taric se întoarse la Ritz şi se strecură înapoi în cameră cât mai încet cu putinţă. Dalia dormea încă. Arăta ca un înger – atât de frumoasă, de liniştită, părea un vis.

Făcu duş iar apoi se îmbrăcă în haine de stradă. Poate vor vizita ceva sau vor face cumpărături. Ar putea să închirieze biciclete sau să zboare cu parapanta deasupra valurilor.

Lui îi era indiferent. Orice dorea ea, atâta timp cât erau împreună.

– Hei, bună dimineaţa! îi spuse Dalia moale când îl văzu ieşind din baie.

– Bună dimineaţa şi ţie! răspunse el, sărutându-o uşor. Cum te simţi?

– Minunat, îi răspunse ea zâmbind. Mi-e foame.

– Şi mie, spuse el. De ce nu faci un duş rapid şi pe urmă coborâm la micul dejun şi facem un plan pentru azi?

– Sună bine, aprobă ea, insistând să primească încă un sărut înainte de-a intra în baie şi de-a închide uşa după ea.

În timp ce o aştepta, Taric începu să facă ordine în cameră. Strânse câteva haine de-ale Daliei care fuseseră puse la uscat pe balcon. Le împături frumos şi le aranjă în valiza ei. Găsi şi cheile, şi telefonul ei mobil sub pat. Dar când se duse să le pună înapoi în geantă, căzură câteva plicuri. Erau diferite facturi noi, niciuna nu fusese deschisă şi se putea presupune că nu erau nici achitate, iar sub tot teancul acela era un plic care îi atrase atenţia lui Taric.

Era o scrisoare, nu o factură, cu timbru poştal de Iordania, datat cu o săptămână în urmă. Spre deosebire de toate celelalte plicuri, acesta era deschis şi – lucru curios – nu se putu abţine şi începu să citească, total nepregătit pentru ce urma să găsească în scrisoarea aceea.

Draga mea Dalia,

Îţi mulţumesc foarte mult pentru ultima ta scrisoare. Nu pot să-ţi spun cât de fericiţi suntem, mama ta şi cu mine, pentru că nu te mai vezi cu Kalim. Ştii că nu ne plăcea modul lui de viaţă, cu droguri, alcool şi cu toate petrecerile acelea până noaptea, târziu. Nu era un tânăr pe care să ni-l fi dorit ca soţ pentru tine. Nu pentru un astfel de soţ te-am crescut. Nu era creştin, nici măcar un bărbat prea bun sau serios. Suntem mândri de tine pentru că ai întrerupt relaţia cu el şi îţi vezi mai departe de viaţa ta.

Eşti pregătită să-ţi găsim un bărbat bun şi evlavios care să te iubească, să aibă grijă de tine pentru tot restul vieţii tale? Ce zici de Iusef? Ştii că l-am angajat ca pastor asistent luna trecută? Face o lucrare minunată la biserică, mai ales cu copiii. Ţine studii biblice şi lecţii de şcoală duminicală şi conduce grupul de tineri. Cred că încă ţine la tine foarte mult. Putem să-i dăm numărul tău de telefon şi să-i spunem să te sune? Asta ne-ar face foarte fericiţi, pe mama ta şi pe mine.

Când vii acasă? Ne-ar plăcea să te vedem. Ai putea să-l vezi şi pe Iusef. Şi toţi verii tăi s-ar bucura să te revadă. Şi eu la fel. Te rog să ne scrii curând.

Cu dragoste, *Tata.*

Scrisoarea era dactilografiată cu grijă pe o foaie cu antetul „Bisericii Biblice Petra" cu numărul unei căsuţe poştale dintr-un orăşel din sudul Iordaniei.

Taric era uluit. *Ce era asta? Dalia era creştină? Tatăl ei chiar era pastor? Cum era posibil? Nu avea niciun sens.* Dalia obişnuia să bea alcool. Consuma droguri. Avea relaţii sexuale cu el fără să fie căsătoriţi. Cum era posibil să fie fiica unui cleric creştin?

Mai mult, cum de nu spusese niciodată nimic despre asta? Nu existase niciun indiciu că ar fi fost creştină. Nu purta nicio cruce. Nu părea să aibă vreo Biblie. După câte îşi dădea el seama, era doar un alt suflet pierdut, la fel ca el. Religia nu fusese niciodată importantă pentru el. Dar el nu fusese crescut de un om al Cărţii!

Cum putea să ascundă de el ceva atât de important pentru viaţa ei? Şi cine era Kalim? Cine era Iusef? Ce se întâmpla, de fapt, şi ce altceva îi mai ascundea?

Dar, în fond, el câte minciuni îi spusese? Avea şi el secretele lui.

Capitolul 34

Taric încă mai studia cu atenţie scrisoarea când îi sună telefonul mobil. Tresări şi verifică numărul apelantului şi îşi dădu seama că era fratele lui.

– Salut, Rami, spuse.

– Maruan, unde ai fost? strigă fratele lui la el. Te-am tot sunat în ultimele zile. Am fost îngrozit. Am crezut că ai murit.

– Nu, nu, sunt bine, spuse Taric calm. Doar că am fost... am fost... ăăă... am fost ocupat. De ce? Ce se întâmplă?

– Ocupat? întrebă Rami. Cu ce?

– Nu e treaba ta.

– Eşti nebun, Maruan? spuse Rami. Îmi risc viaţa ca să te ajut pe tine să rămâi în viaţă şi în libertate, iar tu dispari pentru câteva zile şi apoi ai tupeul să spui că nu e treaba mea?

– Ai dreptate, spuse Taric, încercând să nu pară că bate prea mult în retragere. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău.

– Sper că aşa e, ripostă Rami furios, dar încercând în mod evident să-şi controleze emoţiile. Uite ce e, s-au întâmplat multe de când ai dispărut tu de pe faţa pământului. O să plec din Bagdad cu următorul zbor şi mă întorc la Beirut. Procurorul din

Monte Carlo a emis o citaţie pe numele meu şi trebuie să fiu la dispoziţia inspectorului Goddard pentru interogatoriu.

Urmă o pauză lungă şi Taric îşi dădu seama că mai era ceva în neregulă. Într-un târziu, Rami izbucni şi-l întrebă direct:

– De ce nu mi-ai spus că Rania s-a mutat la Casablanca?

Taric era uluit. Cum era posibil să ştie?

– Nu ştiu ce vrei să...

– Las-o baltă, Maruan. N-o să ţină. Ştiu că ai fost acolo. Ce vreau să ştiu e de ce. Ai spus că vei ţine capul la cutie, fără prieteni, fără nimic familiar. Ai promis.

– Nu ştiam unde altundeva să mă duc, recunoscu el. Aveam nevoie de ajutorul ei.

– *De ce?* întrebă Rami pe un ton poruncitor.

– Pentru că am fost împuşcat, Rami. Asta e. Eşti mulţumit acum? Am fost lovit de unul dintre asasinii din Monte Carlo, dar nu mă puteam duce la spital nici acolo, nici în Franţa. Nu ştiam cine era pe urmele mele. Nu ştiam în cine să am încredere. Rania era singura persoană la care mă puteam gândi. Aşa că m-am dus la ea. M-a îngrijit şi pe urmă mi-a spus să dispar şi de-asta am venit aici.

– A fost o greşeală stupidă, Maruan, zise Rami.

– Probabil că ai dreptate, consimţi Maruan. Dar a mers, nu-i aşa?

– Nu, nu a mers.

– Ce vrei să spui?

– Rania a murit.

Simţi că îşi pierde răsuflarea.

– Ce vrei să... cum ai...?

Mintea lui Taric parcă nu mai funcţiona. Nu putea să respire. *Cum era posibil?*

– Poliţia i-a găsit cadavrul în apartamentul ei din Casablanca, alături de cel al colegei de apartament, explică Rami. Amândouă au fost împuşcate de mai multe ori.

Nu putea să fie adevărat. Abia fusese acolo. Rania abia îl ţinuse în braţe.

– Inspectorul Goddard mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic de la birou, spuse Rami. Aşa am aflat. Zice că au găsit

amprentele tale peste tot la locul crimei. Au găsit firele tale de păr pe o pernă de pe canapeaua Raniei. Un vânzător de la colţul străzii te-a identificat, susţine că te-a văzut umblând prin zonă. Au găsit maşina la câţiva kilometri depărtare. Lemieux zice că tu ai făcut-o. A emis un mandat de arestare pe numele tău şi Goddard spune că, dacă ai o explicaţie, ai face bine să te predai şi s-o oferi acum, altfel nimeni nu va mai putea să te ajute.

Taric nu mai voia să audă nimic. Îi era rău. Clocotea de mânie şi nu-i venea să creadă ce auzea, era gata să dea cu telefonul de toţi pereţii. Apoi Rami continuă:

– Mi-e teamă că asta nu e tot. E şi mai rău.

– Cum? reuşi să articuleze Taric. *Cum ar fi putut fi şi mai rău?*

– Lemieux şi Goddard ştiu că acum eşti în Egipt.

– *Poftim?*

– Nu mă întreba de unde ştiu, spuse Rami. Goddard n-a vrut să-mi spună. Dar şi el, şi Lemieux sunt acolo acum. Fiecare ofiţer de poliţie din Egipt are deja fotografia ta, cu ordinul de a trage imediat, dacă nu te predai paşnic.

– Dar nu am omorât-o pe Rania, spuse Taric. Îţi jur că nu.

– Ştiu, zise Rami.

– N-am ucis-o nici pe colega ei, insistă Taric. Trebuie să fi fost oamenii Claudettei.

– Sunt de acord şi tocmai am trimis o altă echipă în Brazilia. Nu cred că mai e în Sao Paolo. Cred că e în munţi. Dar o s-o găsim şi pe ea, şi pe cei cu care lucrează. Îţi promit asta. Însă ne va lua ceva timp – timp pe care tu nu-l ai. Trebuie să pleci de acolo. *Acum!*

Visul în care trăise Taric în ultimele zile se spulberase complet. Revenise coşmarul. Venise momentul să fugă din nou.

Oricât i-ar fi fost de greu să recunoască, Rami avea dreptate. Dacă echipa de asasini plătiţi a Claudettei Ramsey o găsise pe Rania în Maroc, cu siguranţă îl puteau găsi şi pe el în Egipt. Îi înscenau crime pe care el nu le comisese. Mobilizau împotriva lui toate forţele poliţieneşti din Europa şi Africa de Nord. Era clar că nu se putea întoarce acum la Cairo, indiferent cât de mare era oraşul. Dar nici s-o părăsească pe Dalia nu putea. Ştia că nu

trebuia să se îndrăgostească de ea, dar era prea târziu. Nu putea să facă nimic în această privinţă. Şi dacă acum i s-ar întâmpla ceva rău Daliei, nu avea să şi-o ierte niciodată.

Capitolul 35

Dalia ieşi din baie îmbrăcată într-o frumoasă rochie de plajă de un albastru deschis şi cu pantofi asortaţi. Arăta extraordinar, ca totdeauna, dar lui Taric nu-i stătea mintea la romantism în momentul acela. Era încă ameţit, mai întâi din cauza acelei scrisori stranii de la tatăl Daliei, iar cum din cauza discuţiei telefonice avute cu Rami. *Ce trebuia să facă? Unde să se ducă?*

Pentru o fracţiune de secundă se simţi ispitit să-i spună Daliei totul: cine era de fapt, cu ce se ocupa, de ce fugea şi cine îl urmărea. În mod sigur, aşa ar fi fost cinstit să procedeze. Dar, oare, era şi cel mai bine? – se întrebă Taric.

Cum apăru acest gând în mintea sa, Taric îl şi alungă cu toată forţa de care era în stare. Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai în siguranţă şi mai fericită e, conchise el. La urma urmei, dacă o iubea cu adevărat, de ce s-o îngrozească vorbindu-i despre lunetişti, atentate cu bombă şi o viaţă marcată constant de teama că de după următorul colţ poate răsări un ucigaş? Ar fi o dovadă de sinceritate, se gândea el, dar nu ar fi corect faţă de ea.

Taric se uită la ceas. Avea nevoie de un plan, şi încă foarte

repede. Dar înainte de-a apuca să spună ceva, Dalia văzu scrisoarea pe care el o ţinea încă în mână.

– Ce-i asta? întrebă ea. De unde ai luat-o?

Taric începu să articuleze un răspuns, dar ea i-l reteză imediat, întrebându-l:

– E scrisoarea de la tatăl meu? Ai luat-o din geanta mea? *Cum ai îndrăznit?*

Taric fu luat prin surprindere de reacţia ei dură şi încercă să se justifice spunând:

– Făceam curat în cameră şi am găsit-o. Nu ştiam ce este.

Ea se întinse spre el şi i-o smulse din mână. Expresia feţei îi era complet schimbată. Se înroşi toată şi începură să-i tremure mâinile.

– *Ai citit-o?* întrebă. *Jură ca n-ai citit-o!*

– Aşa cum am spus, nu ştiam ce e, se bâlbâi el. Dar a fost interesant. Adică, tu chiar eşti creştină? Tatăl tău chiar e pastor?

– *Asta nu te priveşte pe tine,* strigă ea, mototolind scrisoarea, alergând spre baie şi trântind uşa după ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, uluit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ce-i aşa de grav? Da, am citit o scrisoare de la tatăl tău. De ce e o problemă atât de gravă?

– *Nu aveai niciun drept,* strigă Dalia din spatele uşii, izbucnind în lacrimi. *Nu aveai niciun drept să-mi scotoceşti printre lucruri, Taric Giamil. Nu ai niciun drept să mă judeci. Mă auzi? Nu ai niciun drept.*

– Despre ce vorbeşti? întrebă el, îndreptându-se spre uşa de la baie, dar o găsi încuiată. Nu scotoceam şi nu te judec. De ce aş face-o? Eram doar curios. Asta e tot. Hai, Dalia, lasă-mă să intru.

– *Nu!* ţipă ea. *Pleacă de-aici!*

– Uită de asta! răspunse Taric cât de ferm şi de calm putu. Nu plec nicăieri. Mă îndrăgostesc de tine. Vreau să ştiu *totul* despre tine. Vreau să aflu despre părinţii tăi. Vreau să ştiu despre credinţa ta, oricare ar fi ea. Vreau să ştiu ce e cu tipul acesta cu care te întâlneai şi de ce te-ai despărţit de el. Totul.

O auzea cum încearcă să-şi domolească plânsul. Apăsă din nou pe clanţa uşii, dar în zadar. Se lăsă să alunece pe podea,

complet uluit, încercând să înţeleagă ce se întâmpla cu fata asta după care era nebun.

– Dalia, iartă-mă, te rog, spuse după câteva minute în care analiză situaţia. Îmi pare rău. Sincer. Am găsit scrisoarea din întâmplare, dar ai dreptate, n-ar fi trebuit s-o citesc. Dar crede-mă, te rog, când îţi spun că nu încercam să te rănesc. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi supărată. Hai să nu lăsăm ca acest lucru să ne strice momentele magice pe care le-am trăit împreună.

Era în postura de-a implora pe cineva, un lucru cu care nu era obişnuit. Dar părea să obţină efectul dorit. Încet-încet, Dalia părea să se calmeze. Acum suspina, mai degrabă, nu mai plângea şi respira mult mai bine.

– Pot să mă revanşez cumva? întrebă Taric. Spune-mi doar un cuvânt şi aşa o să fac.

Peste câteva minute, uşa se deschise încetişor.

– Nu te uita la mine, porunci ea, scoţând încă suspine înăbuşite. Închide ochii! Arăt oribil.

– Asta e imposibil, spuse el, dar închise oricum ochii. Auzea cum uşa se deschidea mai larg.

– E adevărat ce ai spus adineauri? întrebă ea după o pauză lungă.

– Absolut totul, răspunse el.

– Chiar te îndrăgosteşti de mine?

– Da, absolut, da, sunt îndrăgostit de tine până peste urechi. Altfel de ce te-aş fi luat pe sus ca să te aduc în acest paradis?

Taric nu putea crede că spunea aceste cuvinte. Abia dacă o cunoştea pe fata asta. Ea abia dacă-l cunoştea pe el. Nu era în situaţia de a se aşeza la casa lui, dar nu se putea abţine. Era în ea ceva ce o făcea irezistibilă, ceva ce îl avertiza că nu ar trebui s-o piardă.

– Nu ştiu, spuse ea moale. Încă mă străduiesc să-mi dau seama de lucrul acesta.

– Deci, mă ierţi? întrebă el.

Ea ezită.

– Şi de asta încerc să-mi dau seama.

Se aşeză lângă el pe gresia rece, îi luă mâinile în ale sale, îl

sărută pe ochi şi în sfârşit, îl lăsă s-o privească. Avea ochii roşii. I se scursese rimelul. Dar lui i se părea mai frumoasă ca oricând. Tot nu putea înţelege, nici în ruptul capului, de ce reacţionase aşa cum o făcuse. Dar privind lucrurile în ansamblul lor, chiar conta? Dacă avea să facă vreo mişcare, trebuia s-o facă în curând. Timpul i se scurgea cu repeziciune. Trebuia să plece din Şarm înainte ca Lemieux, Goddard şi poliţia egipteană să-i dea de urmă şi să-i taie orice cale de scăpare. Dar cum?

Capitolul 36

Dalia aprinse o ţigară cu marijuana şi-i oferi şi lui Taric una.

– Acesta e modul tău de a face pace? întrebă el, preocupat de găsirea unei strategii plauzibile de plecare.

Ea încuviinţă din cap şi inhală. Acceptă şi el pipa păcii şi trase fumul în piept. Rămaseră tăcuţi timp de câteva minute, în timp ce aerul se umplea de fum, după care el spuse:

– Pot să te întreb ceva?

– Da, cred că da.

– De ce ai avut o reacţie atât de ciudată mai devreme?

Dalia ridică din umeri şi îşi abătu privirea.

– Nu ştiu.

– Ba ştii, spuse el.

Dalia mai trase o dată din ţigară.

– Cred că mi-a fost ruşine.

– De ce? întrebă Taric.

– Că ai putea crede că sunt creştină, fiindcă nu sunt. Familia mea este, dar în cazul meu n-a mers niciodată. M-am prefăcut cât eram mică. Dar nu am crezut niciodată ce cred părinţii mei. Este unul din motivele pentru care am plecat de acasă.

– Când a fost asta?

– A trecut ceva timp, spuse ea. Cel puţin de când am plecat la colegiu.

– Şi nu te-ai mai întors de atunci?

– Nu.

– Ţi-e dor de părinţii tăi, de prieteni, de oraşul în care ai crescut?

Dalia se gândi puţin înainte de a răspunde.

– De fapt, da, mi-e dor.

– Atunci, de ce nu te întorci? întrebă Taric.

Dalia oftă.

– Din cauză că tatăl meu e un tiran.

– Un tiran?

– Ştii, are toate regulile astea religioase şi ori faci ca el, ori valea. Eu am decis că nu vreau să trăiesc după aceste reguli, aşa că am plecat şi nu am mai privit în urmă.

– Ce fel de reguli?

– Are vreo importanţă? întrebă Dalia, ridicându-se brusc în picioare. Se duse în dormitor şi se trânti pe pat. Ştii tu, *reguli* – să nu ieşi la întâlniri cu băieţii, să nu bei alcool, să nu consumi droguri, să nu faci asta, să nu faci aia, să nu, să nu, să nu...

– Şi ce te-ai aştepta să spună? întrebă Taric venind alături de ea pe pat şi privind fix spre ventilatorul din tavan. E tată. Asta se presupune că trebuie să facă taţii – să-şi protejeze fiicele – nu-i aşa?

– Hei, spuse Dalia, tu de partea cui eşti?

– Ei haide, când o să ai şi tu o fată cândva, vrei să-mi spui că o s-o laşi să se îmbete, să fumeze şi să iasă cu tipi ca mine?

Dalia se întoarse şi îi zâmbi.

– Bine, poate nu cu tipi ca tine.

Taric îi întoarse zâmbetul şi schimbă direcţia conversaţiei. Încetul cu încetul i se contura în minte un plan.

– Deci tatăl tău chiar e preot?

– De fapt, pastor, dar cred că da, spuse ea.

– Care e diferenţa?

– Nu e foarte mare.

– Conduce biserica, le spune oamenilor despre Isus, are grijă de săraci, chestii de genul ăsta?

Ea dădu din cap cu reţinere.

– Cam aşa.

– Deci ce e Biserica Biblică Petra?

– Este biserica în care am crescut. Tatăl meu e pastor acolo încă de dinainte de a mă fi născut eu.

– Este mare?

Dalia ridică din umeri.

– De fapt, se măreşte tot mai mult. Erau doar 30 sau 40 de persoane când eram eu copil, iar cei de vârsta mea erau puţini. Dar acum, din câte am auzit ultima oară, sunt aproape 150 de persoane, cei mai mulţi sunt tineri familişti, şi sunt mulţi copii.

– Şi acolo l-ai cunoscut pe tipul ăsta – cum îl cheamă – Kalim?

Ea clătină din cap şi spuse:

– În niciun caz.

– Atunci unde?

– La colegiu, în primul an. Într-un weekend am fost la Paris cu nişte prietene. Ne-am cunoscut într-o cafenea.

– Şi?

– Şi ce? Lui i-a plăcut de mine, mie mi-a plăcut de el. Am început să ieşim împreună, n-a mers. Nu-i cine ştie ce.

– Pare să fie important pentru tatăl tău, remarcă Taric.

– Mda, în fine, Tata îl ura, ripostă ea, deşi după o clipă se corectă. De fapt, nu l-a *urât* pe Kalim. Cred că tata este incapabil să *urască* pe cineva. Dar în mod sigur *nu a fost de acord* cu relaţia noastră.

– De ce?

– Kalim nu era creştin. Nu era nimic, de fapt. Nu-l interesa absolut deloc religia. Dar asta nu a dat bine în ochii lui tata. Încă de când eram o copilă, tata a susţinut că trebuie să mă căsătoresc cu un creştin. Punct. Final de propoziţie, final de poveste.

– Atunci de ce ai ieşit cu Kalim?

– Pentru că, în fond, cui îi pasă ce zice tata? ripostă Dalia cu un aer sfidător. O să mă căsătoresc cu cine vreau eu, fie că lui tata îi place, fie că nu. E viaţa *mea*. Nu a lui. Nu e treaba lui cu cine mă căsătoresc, asta dacă o să ajung să mă căsătoresc. E clar că n-o să-l las să mă judece pentru că nu trăiesc conform regulilor

şi normelor lui... Ştii ceva? N-am putea să vorbim despre altceva, nu tot despre tata şi despre fostul meu prieten? Nu e deloc amuzant.

– Sigur, aprobă Taric, începând să se întrebe dacă planul lui avea sorţi de izbândă. Ţi-e foame?

– Sunt lihnită, spuse ea.

– Bine, şi eu la fel, răspunse el. Hai să coborâm şi să mâncăm ceva. În plus, am un mic cadou pe care vreau să ţi-l dau.

Ochii Daliei se luminară brusc.

– Da? întrebă ea nerăbdătoare. Ce este?

– O să vezi, replică Taric misterios. Toate la timpul lor.

Capitolul 37

Odată finalizată treaba în Maroc, Lemieux şi Goddard sosiră la aeroportul internaţional din Cairo şi se întâlniră imediat cu directorul pazei aeroportului.

Petrecură ore întregi vizionând imaginile surprinse de camerele de supraveghere şi cercetând înregistrările de pe calculator ale paşapoartelor celor care intraseră sau ieşiseră din ţară, căutând o dovadă că Maruan Accad a ajuns cu adevărat la Cairo. Printre multele dificultăţi cu care se confruntau era şi aceea că, mai mult ca sigur, Maruan nu mai călătorea sub numele de Jack Cardell. Deci, sub ce nume călătorea? Chiar dacă ar fi intrat în Egipt cu acest nume, mai era oare în ţară? Dacă nu, ce nume folosea acum?

Lemieux trimisese o altă echipă la Alexandria şi altele la Abu Dhabi şi Kuweit – pe baza unei intuiţii – afirmă el. Dar îi spusese lui Goddard că era sigur că Maruan venise la Cairo, aşa că insistase ca acolo să concentreze cea mai mare parte a anchetei.

Telefonul lui Goddard sună. Verifică numele apelantului şi văzu că era DuVall. Răspunse imediat.

– Spune-mi că ai găsit ceva, Colette.

– Cred că da, domnule, începu DuVall. S-ar putea să fie ceva colosal.

– L-ai găsit pe Maruan?

– Nu, domnule, mi-e teamă că nu.

– Atunci, ce e? insistă Goddard.

– Ei bine, domnule, vă amintiţi camerele de supraveghere din apartamentul lui Rafic Ramsey?

– Da.

– Şi vă amintiţi că era o imagine cu Maruan care îi arăta lui Ramsey ceva ce scosese dintr-un plic maro?

– Sigur, îmi amintesc, spuse Goddard. Părea să fie o fotografie.

– Exact.

– Ce e cu ea, Colette?

– Ei bine, domnule, băieţii de la departamentul tehnic au reuşit în sfârşit să mărească imaginea pe calculator. N-o să vă vină să credeţi ce au găsit!

– *Ce?* întrebă Goddard, presat de timp. În mai puţin de o oră trebuia să ia avionul spre Beirut unde urma să-l interogheze pe Rami Accad. Nu avea timp să se joace de-a „Ştii şi câştigi" cu Colette DuVall.

– Se pare că imaginea aceea este o fotografie cu Claudette Ramsey, explică DuVall. A fost surprinsă de o cameră de supraveghere dintr-o bancă din Sao Paolo, Brazilia.

Goddard era uluit. Aproape prea uluit ca să mai poată vorbi. Se scuză şi ieşi din cameră – trebuia să analizeze totul pe cont propriu, fără să-l bată Lemieux la cap – şi se duse pe hol unde putea să vorbească în linişte.

– Claudette Ramsey? întrebă el când se asigură că era în sfârşit singur. Eşti sigură?

– Ea este, e clar, compatibilitate 100%, spuse DuVall. În josul fotografiei sunt înregistrate ora şi data, iar logoul băncii se poate vedea pe perete deasupra umărului stâng al doamnei Ramsey. Tocmai v-am trimis toate detaliile prin e-mail.

Lui Goddard nu-i venea să creadă. Aceasta era o întorsătură dramatică, dar ce însemna? Nu avea nicio idee. Era în continuare prea şocat ca să poată procesa informaţia, aşa că îi puse această

întrebare lui DuVall, de vreme ce ea, cel puţin, avea un avans în ceea ce priveşte analizarea implicaţiilor fotografiei.

– Nu ştiu, domnule, recunoscu DuVall. Sunt la fel de uimită ca dumneavoastră.

– Ce crezi că ar putea să însemne? insistă Goddard. Spune-mi la ce te-ai gândit.

– Ei bine, domnule, mi se pare că este o dovadă care atestă că Maruan Accad ştia unde se afla doamna Ramsey şi prin urmare, domnul Accad era implicat direct în şantajarea lui Rafic Ramsey. Altfel de ce să fi avut Maruan Accad o astfel de fotografie?

– Poate, spuse Goddard încercând să abordeze noua întorsătură din toate unghiurile. Dar e în această teorie ceva ce nu sună total plauzibil.

– De ce nu? întrebă DuVall.

De ce nu? se frământă Goddard. *De ce nu?* Ieşi pe o uşă a serviciului de securitate care dădea în terminalul aeroportului şi începu să meargă încoace şi încolo prin salonul de plecări. Avea nevoie de timp pentru a gândi şi de o cât mai mare distanţă între el şi inspectorul Lemieux. Era un indiciu bun, unul important, iar Goddard voia să-l analizeze şi să-l înţeleagă bine înainte ca Scheletul să afle de el şi să intervină.

Se opri în faţa unui stand cu ziare şi trecu în revistă titlurile de pe prima pagină a cotidienelor. A doua zi, de dimineaţă, chipul lui Maruan Accad avea să apară în toate ziarele, precum şi istoria urmelor sângeroase lăsate de el din Monaco până în Maroc, dar şi cea a investigaţiei internaţionale care se intensifica rapid şi care îşi avea acum centrul în Cairo. În decurs de 24 de ore, toată lumea din Egipt avea să cunoască povestea, iar Maruan nu va mai avea unde să se ducă.

Goddard îşi cumpără o cafea şi continuă să umble de colo-colo.

– Colette, spuse, în cele din urmă, dacă Maruan Accad a fost într-adevăr implicat în răpirea Claudettei Ramsey, de ce să se fi dus la apartamentul lui Rafic Ramsey pentru a avea o întâlnire directă cu el, faţă în faţă? De ce să rişte să se expună pe el şi acţiunea lui? Şi chiar dacă Maruan ar fi fost destul de prost să-l abordeze direct pe unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi

oameni din lumea arabă – şi nu cred că Maruan Accad este un om prost – de ce să fi orchestrat asasinarea lui Rafic Ramsey în timp ce el se afla în aceeaşi încăpere? Ţie ţi se pare că există ceva care să aibă sens în toate astea?

Urmă o pauză lungă, după care DuVall spuse:

– Poate pentru ca domnul Accad să-şi făurească un alibi.

– Poate, consimţi Goddard, dar cum rămâne cu bomba pusă în maşină? Maruan aproape că a fost omorât în acel atentat. De ce? Şi cine a încercat să-l omoare la Le Meridien, în Monte Carlo? Nimic din toate astea nu are vreun sens, dacă Maruan este într-adevăr implicat în răpire, şantaj şi crimă, nu-i aşa?

– Nu, domnule, nu are sens, recunoscu DuVall. Dar atunci de ce avea Maruan fotografia aceea cu doamna Ramsey? Şi cum rămâne cu cele două femei pe care le-a omorât în Casablanca?

– *Se presupune* că le-a omorât, îi aminti Goddard.

– Domnule, cu tot respectul, au fost găsite amprentele lui Maruan Accad peste tot prin apartamentul Raniei, spuse DuVall. În mod sigur a fost acolo. Dovezile sunt clare şi incontestabile. Mai mult, nu există nicio dovadă că ar mai fi fost altcineva în apartament. Cum vă explicaţi acest lucru? Ce altă concluzie puteţi trage în afară de aceea că Maruan Accad este răspunzător de aceste două crime?

Capitolul 38

Maruan Accad, alias Taric Giamil, stătea la o masă de două persoane pe veranda salonului pentru micul dejun al hotelului Ritz Carlton, la umbra palmierilor, având ca priveliște Marea Roșie care scânteia în soare și așteptând-o pe Dalia Nur să i se alăture după ce avea să-și pună mâncare de la bufetul suedez. Avea în față o omletă proaspătă, un castronel cu fructe, un pahar cu suc de portocale și o ceașcă de cafea neagră, dar nu-i stătea mintea la mâncare.

Gândurile îi galopau. Inima îi bătea cu putere. Dacă planul acesta nu va funcționa – având din capul locului șanse mici de reușită – îi rămâneau prea puține opțiuni și prea puțin din timpul prețios de manevră. Înfipse furculița într-o felie de pepene, dar era prea nervos ca să poată mânca.

Tocmai trecea un chelner pe lângă el și Taric îi făcu un semn și-l chemă.

– Domnule, spuse după ce tânărul îi observă gestul, puteți să-mi aduceți cafea decofeinizată în locul ăsteia?

– Sigur că da, domnule. Cu plăcere, răspunse chelnerul și îi aduse altă ceașcă și o cafea mai slabă.

În timp ce Taric punea zahăr şi lapte în cafea, Dalia sosi la masă cu o porţie aburindă de vafele, peste care pusese căpşune şi frişcă. Se ridică şi o ajută să se aşeze pe scaun, făcând comentarii despre cât de frumoasă era şi ce alegere delicioasă făcuse. Totul era adevărat, desigur, dar bătea câmpii şi el ştia foarte bine asta. Sosise momentul şi, oricât de emoţionat era, nu îndrăznea să mai aştepte.

În loc să se întoarcă la scaunul său, Taric îngenunche lângă Dalia şi-i luă mâna într-a sa.

– Taric, ce faci? întrebă ea oarecum amuzată. Hai, mănâncă! Credeam că eşti mort de foame.

– Sunt, spuse el, dar chestia asta e mai importantă decât mâncarea.

La auzul acestor cuvinte, Dalia fu pe punctul de a face o glumă, dar văzu brusc cutia de catifea pe care o ţinea Taric în mână. El o deschise şi scoase la iveală cel mai frumos şi mai scump inel cu diamant pe care îl văzuse ea vreodată. Expresia de şoc şi încântare plină de nedumerire care se zărea pe chipul ei era exact ce sperase Taric să vadă. Era expresia pe care sperase să o detecteze pe chipul Raniei cu multe luni în urmă. Dar îşi spunea că n-a fost să fie. Însă era sigur că de data asta totul mergea bine.

– Dalia, începu cu o voce şovăitoare, ştiu că totul se întâmplă rapid, dar te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva, mai mult decât am crezut că aş putea iubi vreodată. Ştiu că ţi se poate părea că e prea curând. Bine, cred că aşa şi este. Dar atunci când ştii că ceva este bine, pur şi simplu ştii, iar eu ştiu asta: vreau să-mi petrec tot restul vieţii mele cu tine, Dalia. Vreau să fac din tine cea mai fericită femeie din toată lumea. Şi mai ştiu că tu vei face din mine cel mai fericit bărbat din lume dacă vei fi soţia mea. Dalia Nur, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Dalia se uită ţintă la diamantul acela care strălucea în lumina dimineţii din deşert.

– Taric, eu… nu ştiu ce să spun, se bâlbâi ea. Chiar *este* foarte rapid totul. Şi am fost total nepoliticoasă cu tine adineauri, în cameră, mi-am pierdut complet controlul, când tu îmi puneai

doar o întrebare simplă în legătură cu familia mea. De ce ai vrea să te căsătoreşti cu cineva ca mine?

– Pentru că tu eşti destinul meu, spuse el cu blândeţe, cea care mi-a fost hărăzită pentru totdeauna.

Dalia îşi ridică privirile de la diamant, îl privi direct în ochi şi începu să plângă.

– Este lucrul cel mai frumos pe care mi l-a spus cineva, Taric, rosti ea printre lacrimi. Da, mă căsătoresc cu tine, Taric Giamil. Aş fi onorată.

Făcu o mişcare pentru a-i da un sărut, dar el ridică mâna ca s-o oprească.

– Dar am o singură condiţie, spuse el, luând-o complet pe nepregătite, încă o dată.

– O condiţie? întrebă ea nedumerită. Ce fel de condiţie?

Taric făcu o pauză de o clipă, trase adânc aer în piept şi apoi spuse:

– Să mă duci în Iordania pentru a-ţi cunoaşte familia şi a încerca să ne împăcăm cu ei.

Dalia se încordă brusc.

– Nu cred că este o idee tocmai bună, spuse.

– Trebuie s-o facem, insistă el.

Ea inspiră profund şi clătină din cap.

– Ţi-am spus, tatăl meu este un tiran, îi explică. Va dori să ştie dacă eşti creştin. Dacă spui nu, te va da afară din casă. Dacă spui da, te va interoga ore întregi ca să vadă dacă minţi. Nu-i cunoşti pe părinţii mei, Taric. Şi, crede-mă, nici nu-ţi doreşti.

– Îmi pare rău, Dalia, dar nu se poate negocia.

– Nu se poate negocia? întrebă ea.

– Întocmai, confirmă el. Uite ce e, nu vreau să mă căsătoresc cu tine în secret, ca şi cum am face ceva rău sau ruşinos. Vreau să primesc binecuvântarea tatălui tău. Vreau binecuvântarea întregii familii.

Ea râse pe un ton dispreţuitor.

– Mult noroc, Taric! N-o s-o primeşti.

– Crede-mă, replică el, pot să-i ţin piept tatălui tău.

– De ce ai vrea să faci aşa ceva?

– Pentru că nimic nu e mai important decât familia, Dalia,

spuse el mângâind-o pe obraz. Crede-mă, aş da orice să-i am din nou pe părinţii mei în viaţa mea. Pentru mine, este imposibil. Nu şi pentru tine.

– Pur şi simplu nu ştii în ce te bagi, Taric, îl avertiză ea. Pur şi simplu nu ştii.

Probabil că avea dreptate, îşi spuse el. Dar la fel de adevărat era şi faptul că nici ea nu ştia în ce se implica. Va trebui să-i spună adevărul, tot adevărul, la un moment dat. Dar nu acum. Mai întâi trebuia să spună da – un da căsătoriei şi călătoriei spre Petra, în Iordania. Numai atunci şi acolo, în siguranţa oferită de un orăşel aflat la mare distanţă de Lemieux şi Goddard şi de asasinii plătiţi de Claudette Ramsey, putea să se gândească la posibilitatea de a-i spune Daliei adevărul. Nicio clipă mai devreme.

– Înseamnă chiar atât de mult pentru tine? întrebă ea.

El o privi în ochi cu intensitate şi-i spuse:

– Da, înseamnă.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Când vrei să mergem? Mai am câteva zile libere înainte de Anul Nou.

– Nu, e prea lungă aşteptarea, spuse el. Hai să mergem chiar acum.

– *Poftim?* izbucni ea. *Eşti nebun? Nu putem să mergem acum!*

– De ce nu? întrebă el. Hai să le facem o surpriză părinţilor tăi. Să trecem la ofensivă, să punem lucrurile în mişcare. Crede-mă, asta e calea cea mai bună. Vor fi atât de uluiţi şi de fericiţi să te vadă, încât mă vor ridica în slăvi pentru că te-am adus acasă.

– Nu ştiu, spuse Dalia. Trebuie să zbor din nou în weekendul care vine şi toată săptămâna viitoare.

– Spune-le că te căsătoreşti! o rugă Taric. Ai zile de concediu, nu-i aşa? Foloseşte-le! Trăieşte şi tu un pic!

– Dar nu înţeleg, spuse Dalia. Ce e cu graba asta? Nu i-am văzut pe părinţii mei de cinci sau şase ani. Nu putem să mai aşteptăm câteva săptămâni, până voi fi şi eu pregătită mental şi emoţional?

– Nu, insistă Taric. Ţi-am spus. Te iubesc şi nu pot să trăiesc fără tine. Hai să ne facem bagajele astăzi şi să plecăm. Imaginează-ţi

expresia părinţilor tăi când vei ajunge în pragul casei lor purtând inelul ăsta...

Scoase cu grijă inelul cu diamant din cutia de catifea şi îl puse pe degetul Daliei. Arăta extraordinar, la fel şi ea. Şi în momentul în care îşi dădu seama de acest lucru, ea se topi toată de emoţie şi spuse da.

Capitolul 39

Taric şi proaspăta sa logodnică plecară de la hotelul Ritz Carlton la amiază şi luară un taxi spre oraşul egiptean Nuweiba, undeva la nord. Luară prânzul şi cumpărară suvenire pentru familia Daliei. Apoi cumpărară două bilete dus-întors pentru feribotul cu pernă de aer spre Aqaba, oraşul port situat în punctul cel mai sudic al Iordaniei. Feribotul porni la câteva minute după ora trei şi călătoria dură o oră. La ora cinei, ajunseră în Petra şi trăgeau maşina în faţa blocului în care îşi petrecuse Dalia copilăria.

– Chiar nu cred că e o idee bună, Taric, zise Dalia a nu ştiu câta oară, plângându-se că avea crampe la stomac şi îi era greaţă.

– O să fie bine, iubito, crede-mă, o asigură Taric, strângând-o uşor de mână şi ajutând-o cu bagajele. Spera şi el că avea dreptate.

Intrară în clădire, urcară pe scări până la etajul cinci şi se opriră în faţa uşii de la apartamentul Daliei. Ei îi tremurau mâinile. Taric scoase din buzunar o batistă de bumbac curată şi şterse picăturile de sudoare de pe fruntea ei şi de deasupra buzei superioare.

– Te iubesc, îi şopti.

Dalia îl privi în ochi aşteptând ca el s-o liniştească din nou, căci avea o nevoie disperată să se calmeze. Şi când regăsi în privirea lui ceea ce căuta, îi şopti:

– Şi eu te iubesc.

Taric zâmbi, trase adânc aer în piept şi bătu la uşă.

– *Nadim*, se auzi o voce de femeie din apartament. E cineva la uşă. Aştepţi pe cineva?

– *Nu, nu aştept pe nimeni. Dar vorbesc la telefon, draga mea. Poţi să răspunzi tu?*

– *Sigur. Un moment, un moment, vin imediat.*

– E mama, spuse Dalia aproape în şoaptă. Rima.

– Şi numele tatălui tău este Nadim, nu-i aşa?

– Aşa e.

Dalia îl strânse şi mai tare de braţ pe Taric. El observă că nu purta inelul de logodnă pe care i-l dăduse. Era pe punctul de-a spune ceva, dar nu mai avu timp. În plus, probabil că oricum avea dreptate. Era prea devreme să le dea o astfel de veste părinţilor ei. Mai erau atâtea de rezolvat înainte, mai ales să supravieţuiască întâlnirii.

Dintr-odată, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Rima Nur, care se trezi faţă în faţă cu fiica pe care nu o mai văzuse de câţiva ani. Avea cincizeci şi ceva de ani, încărunţise puţin şi luase ceva în greutate, dar era încă o femeie frumoasă şi Taric o putea vedea pe Dalia în ea.

Doamna Nur tresări văzându-şi copilul de mult pierdut. Îşi acoperi repede gura cu mâna. De parcă ar fi văzut o fantomă şi ar fi fost prea şocată ca să vorbească. Dar după un moment, după ce clipi des de câteva ori, îşi găsi curajul de a întreba:

– Dalia, tu eşti?

– Eu sunt, mamă, mi-a fost dor de tine.

– *Oh, copilul meu*, spuse doamna Nur plângând. *Şi mie mi-a fost dor de tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu. Dumnezeu să te binecuvânteze. Mi-a fost aşa de dor de tine!*

– *Te iubesc, mamă.*

– *Şi eu te iubesc, copilul meu, şi eu te iubesc.*

O cuprinse pe Dalia în braţe. Se îmbrăţişară şi se sărutară, vărsând şiroaie de lacrimi amândouă. Taric se dădu înapoi pentru

a le lăsa să se desfăşoare. Se simţi emoţionat la vederea dragostei şi afecţiunii evidente dintre aceste două femei. Privindu-le cum se regăseau după atât de multă vreme îşi aminti cât de mult îi lipseau părinţii lui, mai ales mama lui.

Totuşi, la un moment dat simţi că începe să-i bată inima cu putere şi avu senzaţia că era un intrus – nu era locul lui acolo, nu era binevenit. La urma urmei, cum avea să reacţioneze doamna Nur când avea să-şi recapete suflarea şi avea să-l observe stând acolo? Oare îl văzuse măcar? Crezuse că era şoferul de taxi sau vreo altă persoană plătită să ajute cu bagajele? Ce avea să spună când Taric avea să-i explice cine era şi de ce se afla acolo? Ce era şi mai important, cum avea să reacţioneze domnul Nur la vederea lor? Oare chiar era tiranul despre care vorbise Dalia? Taric îşi dădu seama că nu ştia nimic. Abia dacă o cunoştea pe Dalia, darămite pe părinţii ei. Dar nu avea niciun sens să facă presupuneri. Urma să afle în curând cum stăteau lucrurile.

– Mamă, spuse Dalia într-un târziu, folosind batista lui Taric pentru a şterge lacrimile de pe chipul mamei sale.

– Da, copila mea.

– Mamă, aş vrea să cunoşti pe cineva.

Taric zâmbi. Doamna Nur părea din nou uluită.

– Vai de mine, spuse. Nu mi-am dat seama… am crezut…

– Nu-i nimic, mamă, spuse Dalia luându-l de mână pe Taric. Ţi-l prezint pe Taric Giamil. El este cel care m-a încurajat să vin acasă şi să vă revăd după atâţia ani.

– Da? întrebă doamna Nur. Ei bine, Taric Giamil, asta înseamnă că eşti răspunsul la rugăciunile mele. Vă rog, vă rog să intraţi. O să fac un ceai pentru toată lumea.

– Mulţumesc, doamnă Nur, spuse Taric cu un zâmbet. Sunteţi foarte amabilă. Acum văd pe cine a moştenit Dalia.

Intrară în apartament şi tocmai îşi scoteau pantofii, când, de după un colţ, apăru tatăl Daliei.

– Rima, ce-i cu toată agitaţia asta? Abia puteam…

Văzând-o pe Dalia se opri în mijlocul propoziţiei. Ochii i se umplură de lacrimi. Apoi, fără să spună un cuvânt, deschise braţele. Dalia se aruncă în ele. Se îmbrăţişară şi începură amândoi să plângă.

– *Fetiţa mea s-a întors acasă,* suspină el. *Dalia mea s-a întors acasă, în sfârşit. Îţi mulţumesc, Isuse! Eşti cu adevărat un Dumnezeu care aude rugăciunile şi răspunde la ele. Binecuvântat să fie numele Tău!*

Taric simţi că i se pune un nod în gât. Dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi izbucnit şi el în lacrimi. Abia dacă era de un minut în casa aceasta şi simţea deja mai multă dragoste decât întâlnise în toată viaţa lui.

Pastorul Nur îşi îmbrăţişa şi îşi săruta fiica fără să se poată opri. Nici să laude numele lui Isus nu înceta. Era ca şi cum fiica lor s-ar fi întors brusc dintre cei morţi, iar Taric se gândi că, în multe feluri, aşa şi era.

– Dalia, spuse mama ei după câteva momente.

– Da, mamă, răspunse Dalia ştergându-şi ochii de lacrimi ca să vadă mai clar.

Doamna Nur privi în direcţia lui Taric şi ridică din sprâncene.

– Oh, da, desigur, spuse Dalia întorcându-se spre tatăl ei şi ştergându-i lacrimile cu batista care era deja udă leoarcă. Tată, vreau să cunoşti o persoană care a devenit foarte importantă pentru mine. El e Taric Giamil. El a insistat să vin acasă şi să vă revăd. Voiam să fac asta, dar eram puţin... speriată, cred... Nu eram sigură de felul în care veţi reacţiona când mă veţi revedea. Dar Taric mi-a spus că nimic nu e mai important decât familia. S-a oferit să mă conducă, asigurându-se că am ajuns cu bine.

Pastorul Nur îl privi direct în ochi pe Taric. Taric se pregăti pentru ce avea să urmeze. Se aştepta să vadă mânie sau suspiciune, sau condamnare în ochii lui. Se pregătise toată ziua pentru aşa ceva. În schimb, văzu recunoştinţa imensă a unui tată.

– Nu te cunosc încă, tinere, spuse pastorul. Dar mi-ai făcut un cadou extraordinar. Mi-ai adus fiica înapoi, după atâta vreme, şi pentru asta îţi voi fi veşnic recunoscător. Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Te rog, rămâi să mănânci cu noi în seara asta. Trebuie să stai cu noi în noaptea asta. Casa noastră este şi casa ta. Eşti mai mult decât binevenit aici.

Taric era surprins – rămas fără cuvinte ar fi o descriere mai corectă – de primirea caldă, de ospitalitatea care îi era arătată,

şi se simţi tentat să scoată un oftat de uşurare. Dar ştia ce mine ascunse îi stăteau în cale, ştia cine era pe urmele sale, şi totul făcea ca nodul din stomac să devină şi mai dureros.

Capitolul 40

Inspectorul Goddard stătea faţă în faţă cu Rami Accad, la o masă mică dintr-o cameră neutră de interogatoriu de la sediul general al poliţiei din centrul Beirutului.

Fuma dintr-o ţigară, dar nu-i oferi şi lui Rami una. Avea o cafea proaspătă din care bea, dar nu-i oferi lui Rami nici aşa ceva. În schimb, aştepta ca un tehnician să-l conecteze pe Rami la poligraf – un detector de minciuni în limbaj comun – şi se pregătea să extragă informaţiile de care avea nevoie de la singurul frate al lui Maruan Accad în cel mai scurt timp posibil. După ce tehnicianul îşi termină treaba, Goddard porni şi un reportofon.

– Încă o dată, ca să nu fie niciun fel de neînţelegeri, vă daţi seama că vă aflaţi sub jurământ? Vă este clar lucrul acesta? începu Goddard.

Rami ridică din umeri.

– Răspundeţi numai prin „da" sau „nu" şi vorbiţi clar pentru ca răspunsurile să poată fi înregistrate în mod corespunzător.

– Da, bine, sunt sub jurământ.

– Foarte bine, spuse Goddard. Să începem. Numele dumneavoastră este Rami Accad?

– Ştiţi că acesta este.
– Da sau nu.
– Atunci, da.
– Sunteţi coproprietar al companiei Accad & Asociaţii?
– Desigur.
– Răspundeţi cu „da" sau „nu", domnule Accad.
– Ăhă.
– Este o firmă de securitate pentru directori?
– Nu e salon de înfrumuseţare.
– Poate că nu înţelegeţi gravitatea situaţiei, domnule Accad. Vă pot arunca în închisoare pentru simplul motiv că nu răspundeţi la întrebări. Şi pot să vă închid şi pentru că mă minţiţi. Aşa că, mai puţin tupeu şi mai multă cooperare, s-a înţeles?

Rami ridică din nou din umeri.

– Aşadar, firma dumneavoastră oferă servicii de pază şi protecţie pentru directorii care lucrează în Orientul Mijlociu şi în zonele limitrofe?
– Da.
– Partenerul dumneavoastră, Maruan Accad, vă este şi frate?
– Da.
– Fratele dumneavoastră a fost angajat de Rafic Ramsey pentru a investiga uciderea fiicei acestuia şi răpirea soţiei sale?
– Da.
– Firma dumneavoastră a primit o garanţie iniţială de 500.000 de euro, plus cheltuielile aferente, pentru această acţiune?

Rami era uluit.

– Cum aţi...
– Răspundeţi cu „da" sau „nu", domnule Accad. Şi vă reamintesc că sunteţi sub jurământ.
– Da, spuse Rami în cele din urmă.
– A fost Maruan implicat în vreun fel în uciderea şi răpirea celor două femei din familia Ramsey?
– *Nu.*
– A încercat să şantajeze familia Ramsey?
– *Nu.*
– Încearcă în prezent să şantajeze familia Ramsey?
– *Nu.*

– Serios? spuse Goddard ridicându-se în picioare şi începând să umble nervos prin cameră. Dacă aşa stau lucrurile, să vă întreb altceva. A ştiut fratele dumneavoastră, în ziua uciderii lui Rafic Ramsey, în ce ţară se afla Claudette Ramsey?

Rami tresări fără să vrea. Trecură câteva secunde, dar el tot nu răspundea. Pur şi simplu stătea cu ochii închişi.

– Ei bine, domnule, insistă Goddard, a ştiut?

Rami tot nu spunea nimic.

– Nu încercaţi să vă jucaţi cu mine, domnule Accad. Cooperaţi sau veţi fi închis, şi toate bunurile vă vor fi sechestrate. Foarte simplu. Acum, vă întreb din nou, în ziua în care domnul Ramsey a fost ucis, fratele dumneavoastră ştia în ce ţară se afla doamna Ramsey?

– Da.

– Era vorba de Brazilia?

Din nou, Rami părea uimit de informaţiile adunate de Goddard.

– Da, spuse ezitant.

– Avea o fotografie cu doamna Ramsey într-o bancă din Sao Paolo?

– Da.

– Cunoştea Maruan numărul contului pe care îl accesa doamna Ramsey?

– La momentul acela, da, îl ştia, dar...

– Numai „da“ sau „nu“, domnule Accad.

– Atunci, da.

– Aveţi în momentul de faţă mai mult de zece agenţi ai firmei Accad & Asociaţii în zona muntoasă din afara oraşului Sao Paolo din Brazilia?

Rami nu răspunse şi Goddard ştia că-l neliniştise. Informaţiile sale erau bune. Sursele sale avuseseră dreptate. Era pe punctul de a-l face pe Rami să clacheze.

– Ei bine, domnule Accad, aveţi?

– Da, avem.

– Oamenii aceştia au arme?

– Da.

– V-au sunat aceşti oameni azi dimineaţă ca să vă întrebe cum vreţi să procedeze cu doamna Ramsey?

Uluirea fără seamăn de pe chipul lui Rami avea o valoare imensă, gândi Goddard.

– Nu înţelegeţi, eu...

– Asta au spus când v-au sunat: „Ce vreţi să facem cu ea?"

– Mi-aţi ascultat telefoanele.

– Da, le-am ascultat. Deci, asta au spus?

– Da.

– Şi dumneavoastră aţi răspuns: „Nimic încă. E complicat. Vă sun eu în curând"?

– Da, asta am spus.

– Domnule Accad, aţi plănuit, împreună cu fratele dumneavoastră, răpirea Claudettei Ramsey?

– *Nu*, spuse Rami foarte hotărât.

– Aţi acţionat singur?

– *Nu*.

– Serios? Dar ştiţi unde este?

– Da.

–Iar oamenii dumneavoastră n-o lasă să plece din casa în care locuieşte, nu-i aşa?

– E adevărat.

– Şi eu ar trebui să cred că dumneavoastră şi fratele dumneavoastră nu sunteţi vinovaţi de tot ce s-a petrecut?

– *Absolut*.

– Devine din ce în ce mai greu de crezut, domnule Accad. Să vă mai întreb ceva. Fratele dumneavoastră a fost în Casablanca, în Maroc, săptămâna trecută?

– Da.

– A vizitat o femeie pe nume Rania Fauaz, o femeie care la un moment dat l-a refuzat când a cerut-o în căsătorie?

– Da.

– Şi acum domnişoara Fauaz şi colega ei de apartament sunt moarte?

– Da, dar în niciun caz n-a făcut Maruan asta... greşiţi...

– *Linişte!* strigă Goddard, nefiind dispus să îngăduie să-i scape interogatoriul de sub control. Veţi răspunde la întrebările mele şi veţi urma instrucţiunile mele sau veţi petrece noaptea în închisoare, aţi înţeles?

Rami îşi încrucişă braţele.

– Fratele dumneavoastră se află încă în Egipt? întrebă Goddard.

Rami stătea acolo, sfidător, fără să spună nimic.

– Fratele dumneavoastră locuieşte în Cairo? întrebă Goddard din nou.

Dar Rami nu spuse nimic nici de data aceasta.

– A plecat fratele dumneavoastră din Egipt şi s-a dus în altă ţară? insistă Goddard.

Dar Rami refuza cu încăpăţânare să răspundă şi Goddard se înfurie.

– Singurul dumneavoastră frate este căutat pentru crimă, domnule Accad. Îl vom găsi. Şi când îl vom găsi, nu pot promite că nu-l vom împuşca fără avertisment. Aşa că, dacă vreţi să vă mai vedeţi fratele în viaţă, vă sugerez să cooperaţi cu mine. Până atunci, mergeţi la închisoare.

Capitolul 41

Nadim Nur era un bărbat impunător cu ochi mari, mâini mari şi un râs sănătos. Iar acum râdea, în loc să plângă, şi Taric începu să se relaxeze, încetul cu încetul.

În timp ce doamna Nur pregătea un ospăţ de bun venit pentru ei, soţul său îi arăta lui Taric apartamentul. Era o locuinţă simplă, modestă, cu trei dormitoare, o bucătărie mică, dar o sufragerie mare cu o zonă separată pentru servit masa, cu suficiente canapele şi scaune pentru a găzdui cel puţin cincisprezece, până la douăzeci de oaspeţi. Pereţii erau plini de cărţi, de la podea până în tavan, mai multe cărţi decât văzuse Taric în toată viaţa lui, cu excepţia bibliotecii de la universitate, iar în toate direcţiile în care îţi întorceai privirile găseai fotografii înrămate care surprindeau diverse evenimente din familie sau din biserică petrecute de-a lungul anilor.

Pastorul Nur scoase albume cu fotografii de pe vremea când Dalia era mică şi până când a absolvit liceul. Apoi îi arătă fotografii cu fratele Daliei, Elias, la absolvirea liceului şi apoi când intrase în forţele aeriene iordaniene. Acum Elias era pilot de vânătoare şi făcea instrucţie la Aviaţia Regală din Anglia. Crescuse, era adult

acum – bărbat, soldat, căpitan – şi Taric ştia că Dalia pierduse toate aceste etape. Ea se tot scuza pentru că fusese departe atât de multă vreme şi pentru că refuzase să le răspundă la scrisori şi e-mailuri, dar tatăl ei nici nu voia s-audă.

– Toate astea ţin de trecut acum, draga mea, îi spunea pastorul Nur singurei sale fiice, cu vocea răguşită de emoţie, cuprinzând-o cu braţul său uriaş şi trăgând-o aproape de el. Isus te iartă. Eu cum aş putea să fac mai puţin de-atât? Aminteşte-ţi ce ne spune Biblia: *„Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El"*.

– Îţi mulţumesc, tati, spuse Dalia sfioasă. Apreciez asta mai mult decât crezi.

Cei doi se îmbrăţişară, iar după aceea doamna Nur ieşi din bucătărie, îi servi cu cafea şi puse pe masă boluri cu diferite feluri de alune şi fructe. În curând se aşezară toţi în camera de zi, în timp ce din bucătărie începeau să adie arome îmbietoare.

– Mmm, făcu Taric. Nu cumva e *tagina** marocană de miel?

– Da, aşa este, veni răspunsul. Sper că îţi place.

– Foarte mult, replică el. Era…

Taric se opri la timp. Era cât pe ce să spună că fusese mâncarea favorită a Raniei. Cât de stupid ar fi fost!

– Ce era? întrebă pastorul Nur.

– Păi, ăăă, era… am avut un client în Marrakech cu ceva timp în urmă, minţi Taric încercând să-şi revină după comentariul dezastruos pe care reuşi să-l evite. De fiecare dată când eram în oraş, acest preşedinte de companie mă invita la el acasă şi soţia lui gătea cea mai grozavă *mruzia***.

Încă îmi lasă gura apă când mă gândesc.

Abia rostise aceste cuvinte că îl trecu un val de vinovăţie

---

* O mâncare cu specific marocan şi tunisian; denumirea ei vine de la vasul adânc, de teracotă smălţuită, cu capac conic, în care este preparată – n.tr.

** O mâncare marocană preparată din miel cu stafide şi migdale – n.tr.

aproape paralizantă. Se afla în casa unui om bun, un om al lui Dumnezeu, şi el deja minţea. Dar, în fond, îşi spuse el, nu era toată viaţa lui o minciună în acel moment?

– Ei bine, trebuie să ştii, Taric, că *mruzia* este mâncarea favorită a Daliei, spuse doamna Nur, căreia începură să-i dea din nou lacrimile. Sigur că nu am mai gătit-o de când a plecat, dar...

Copleşită dintr-odată de emoţie, îşi ceru scuze, îşi şterse lacrimile cu şorţul şi se duse în fugă la bucătărie. În acele momente, Taric îşi dădu seama de două lucruri: cât de profunde erau rănile provocate de absenţa lungă a Daliei şi cât de puţine ştia el despre ea. Habar nu avea care îi erau mâncărurile favorite, muzica favorită, filmele, programele de televiziune, sărbătorile preferate, pasta de dinţi preferată şi multe altele. Ştia că îi plăceau foarte mult romanele lui Naghib Mahfuz. Ştia că îi plăcea să călătorească. Şi mai ştia că îl iubea pe el. Cam asta era totul.

Atunci îi veni ideea că trebuia să aibă grijă, cu orice preţ, să evite subiectul relaţiei lor în conversaţie. Soţii Nur nu erau gata să audă vestea despre logodnă. Era mult, mult prea curând. Ar dori să ştie cum a cunoscut-o pe Dalia. Nu putea să spună, pur şi simplu, la un bar, la o petrecere în timpul căreia au fumat marijuana, după care au ajuns direct în pat. Părinţii ei ar vrea să ştie de cât timp se cunosc. Nu putea să le spună că doar de un anumit număr de ore, nu luni sau ani. Ar dori să ştie care sunt planurile lui pentru viitor. Nu putea să le spună direct: „să evit închisoarea şi să mă asigur că nu voi fi ucis". Putea continua aşa mult şi bine.

Adevărul era că Taric nu avea răspunsuri bune pentru niciuna dintre aceste întrebări, nici pentru alte câteva sute care îi veneau în minte. Tot ce ar spune ar fi o minciună şi cu cât se gândea mai mult, îşi dădea seama că nu voia să-i mintă pe oamenii aceştia, cu siguranţă nu mai mult decât era necesar pentru a rămâne în viaţă şi el, şi ei.

– Taric, spune-ne, cu ce te ocupi? întrebă pastorul Nur, părând că vrea să mute atenţia de la şocul provocat soţiei sale de întoarcerea fiicei lor pierdute de multă vreme. Ce fel de clienţi te poartă prin toată lumea: Europa, Maroc, Egipt, Liban?

Taric răsuflă uşurat. Acesta era un subiect despre care putea vorbi ore întregi. Cunoştea în detaliu povestea personajului pe care îl întruchipa.

– Sunt consultant IT, domnule, începu el. Ajut băncile, companiile de asigurări şi alte multinaţionale să dezvolte sisteme de siguranţă care să le ferească sistemele de hackeri, viruşi, cai troieni, chestii de genul ăsta.

Tatăl Daliei râse zgomotos.

– Păi, Dumnezeu să te binecuvânteze Taric. Nu înţeleg nimic din ce ai spus. Dar cel puţin sună ca şi când ţi-ar asigura un trai decent.

– Aşa şi este, domnule.

Şi asta a fost tot. Discuţia despre cariera lui se încheiase la fel de repede cum se înfiripase. Pastorul Nur trecea mai departe, iar Taric începu să se îngrijoreze.

– Mi se pare că ai un uşor accent libanez, remarcă pastorul, luând o gură de cafea şi lăsându-se pe spate în scaunul său tapiţat. Te-ai născut la Beirut?

Taric tresări în forul său interior. Ar fi fost o greşeală gravă să fie sincer în privinţa trecutului său, ştia asta. Dar dacă minţea, însemna că trebuia să-şi amintească fiecare minciună pentru ca s-o poată repeta ulterior. Problema era că nu avea niciun scenariu pentru trecutul său, în tot cazul nu unul credibil. Nu avusese nevoie. Dalia nu-l întrebase prea multe despre trecutul lui – cu excepţia morţii părinţilor – pentru că nu voise să vorbească nici ea despre trecutul ei. Dar dacă nu era atent, pastorul Nur avea să-i pună toată noaptea întrebări despre trecutul său. Probabil că i s-ar fi alăturat şi doamna Nur şi ar fi intervenit şi Dalia la un moment dat. Era o capcană în care nu-şi putea permite să cadă.

Dar ce altceva putea face? Avea să stea în casa aceasta cel puţin câteva zile. Trebuia să vorbească despre ceva.

Îşi dădu deodată seama că singurul mod în care se putea feri de orice necaz era să treacă în ofensivă. Trebuia să pună el întrebări, nu să fie întrebat. Trebuia să stârnească el conversaţia, nu să se lase stârnit de ea. Trebuia să aleagă un subiect şi să menţină conversaţia focalizată asupra acelui subiect, ceva ce

putea conduce, ceva ce putea controla, ceva în care îl putea atrage pe acest om şi care să-l facă să vorbească. Dar ce? Despre ce ar putea vorbi ore întregi, astfel încât să abată atenţia de la trecutul său şi de la relaţia dintre el şi Dalia?

Capitolul 42

– Da, domnule, începu Taric. Am crescut în Beirut în anii '70. A fost o epocă înfricoşătoare pentru un copil, cum vă puteţi închipui, cu război civil şi aşa mai departe. Toţi se omorau între ei în numele religiei, şi creştini, şi musulmani, fiecare parte susţinând că îşi apără Dumnezeul şi luptă pentru El. Religia era amestecată cu sânge, război şi moarte. De fapt, şi sper că nu vă ofensez dacă spun asta, toată situaţia aceea m-a făcut să mă depărtez de religie. În lumea mea, oamenii care îşi spuneau creştini aruncau constant în aer alţi oameni şi distrugeau tot ce vedeau cu ochii. Nu erau singurii care făceau asta, desigur, dar totul mi-a lăsat un gust amar. M-am depărtat de Dumnezeu.

Fiind crescut într-o familie creştină, a trebuit să merg la biserică şi să fiu de partea luptătorilor creştini. Am ales să nu lupt, pentru că şi creştinii făceau aceleaşi lucruri pe care le făceau musulmanii: îi distrugeau şi îi omorau pe cei care aveau convingeri diferite de ale lor. Toţi erau la fel: nu era nicio diferenţă între creştini şi musulmani. Era mult fanatism, multă ranchiună şi ură, care, combinate, îi orbeau pe oameni. De aceea m-am ţinut

departe de biserică şi de creştini. Nu că unii ar fi fost cu ceva mai buni decât ceilalţi... era un dezastru total!

– Aşa că ai intrat în lumea calculatoarelor, unde totul este ordonat şi precis, ştiinţific şi controlabil, spuse Nadim Nur.

– Cred că se poate spune şi aşa, domnule, replică Taric, încercând să-şi menţină acoperirea.

Pastorul se aplecă spre el şi îi spuse în şoaptă:

– Pot să-ţi dezvălui un secret, Taric?

– Sigur că da, domnule.

– Ca să fie totul clar, spuse Nadim cu vocea aproape imperceptibilă, de fapt eu nu-mi spun creştin.

Comentariul lui îl luă prin surprindere pe Taric.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule. Nu sunteţi pastor?

– Într-adevăr, sunt, răspunse Nadim. Doar că nu-mi aplic numele de creştin.

– Atunci, ce spuneţi că sunteţi? întrebă Taric.

– Un ucenic al lui Isus.

– Nu e acelaşi lucru?

– Mi-aş dori să fie, spuse Nadim. Dar găsesc că în partea noastră de lume sunt foarte mulţi cei care îşi spun creştini. Ce vor să spună prin asta este că nu sunt musulmani sau evrei. Dar acest lucru nu înseamnă că sunt ucenici adevăraţi ai lui Isus Cristos.

– Se duc la biserică, nu-i aşa?

– Sigur, dar mersul la biserică nu te face creştin, tot aşa cum mersul la restaurant nu te face să devii una dintre specialităţile casei. Creştinismul autentic nu este un grup etnic. Nu este un grup rasial. Nu este un club de societate. Nu este ceva ce scrii pur şi simplu pe certificatul de naştere sau pe cartea de identitate. Este vorba despre o decizie pe care trebuie s-o iei, o decizie din proprie voinţă.

– Ce fel de decizie?

– Decizia de a crede că Dumnezeu te iubeşte şi are un scop şi un plan minunat, extraordinar pentru viaţa ta, aşa cum spune Biblia. Şi Dumnezeu atunci începe să-ţi arate motivul pentru care te-ai născut şi misiunea specială şi aventura pentru care te-a creat de la bun început.

Pastorul Nadim îl privi pe Taric îngrijorat şi-l întrebă:

– Crezi că Dumnezeu există, nu-i aşa?

Întrebarea îl luă pe nepregătite, dar răspunse repede:

– Sigur. Dumnezeu există. Trebuie să existe.

– Asta este adevărat. Dumnezeu trebuie să existe. Dacă nu, atunci cine a creat lumea aceasta şi tot ce este în ea? Pământul, cerul, galaxiile? Dar animalele, plantele, omenirea? Numai Dumnezeu poate crea toate acestea cu o asemenea complexitate, precizie şi frumuseţe.

Dalia era încă ocupată cu aşezarea mesei, dar doamna Rima Nur, care se alăturase discuţiei, adăugă:

– El este Creatorul nostru. Orice om Îi datorează Lui existenţa şi bunăstarea. Dovada pentru existenţa lui Dumnezeu este fiinţa umană: conştiinţa noastră şi sentimentul eternităţii din inima noastră. Regele Solomon a spus: „El a făcut toate lucrurile frumoase la vremea lor şi a întemeiat veşnicia. De asemenea, El a pus veşnicia în inimile oamenilor."

Pastorul Nur continuă:

– Este grozav să crezi în existenţa lui Dumnezeu: niciun om întreg la minte nu I-ar nega existenţa. Profetul David spunea: „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu.»"

– Domnule, eu nu sunt nebun, dar mi-e greu să cred că un Dumnezeu atât de mare şi de minunat mă iubeşte pe mine.

– Sigur că te iubeşte. Şi El te reasigură mereu de dragostea Sa pentru tine.

– Mă reasigură de dragostea Lui pentru mine? Cum?

– Prin răsărit şi apus, prin munţi şi prin văi, prin copaci şi flori, prin răgetul fiarei sălbatice şi prin cântecul unei păsări. Prin bătaia inimii tale şi prin suflarea ta. Prin grija Lui pentru tine, prin faptul că îţi împlineşte nevoile, că veghează asupra ta. Biblia declară în mod clar dragostea lui Dumnezeu, acolo unde El spune: „Te-am iubit cu o iubire veşnică."

– Da?

– Da. Şi El are un plan minunat şi uimitor pentru tine, aşa cum a spus Cristos: „Eu am venit pentru ca ei să aibă viaţa şi s-o aibă din abundenţă..."

– Deci asta este pentru noi?

– Da, dar nu ne putem bucura de această dragoste sau de acest plan din cauza păcatului.

– Deci asta e problema.

– Omul este păcătos şi este despărţit de Dumnezeu. Omenirea este la mare distanţă de dragostea şi planul Său.

– Ce dezamăgire!

– Aşa cum ştii, Dumnezeu l-a creat pe Adam curat şi pur, ca să reflecte chipul Său, dar Adam nu a ascultat de Dumnezeu şi s-a răzvrătit împotriva Lui. El şi Eva au mâncat din pomul interzis şi au suferit judecata şi pedeapsa lui Dumnezeu. Plata păcatului este moartea. Totuşi, Dumnezeu nu a creat moartea; păcatul a adus moartea – nu numai moartea fizică, ci şi moartea spirituală, care este separarea de Dumnezeu. Era imposibil pentru Adam cel păcătos să rămână în comuniune cu Dumnezeul cel Sfânt, aşa că a fost alungat din grădină, în lume, în timp ce păcatul a rămas în trupul său şi a fost transmis mai departe, generaţie după generaţie, dar...

Taric întrebă nerăbdător:

– Dar ce?

– Dar Dumnezeu, care este drept în toate, este şi nespus de îndurător. El nu poate să treacă pur şi simplu cu vederea pedeapsa pentru păcat. El este drept, dar este şi iubitor, iertător şi îndurător. Aşa că prin îndurarea şi dragostea Sa, El a pus la cale mântuirea omului şi readucerea sa la ceea ce a fost creat să fie, precum şi refacerea comuniunii sale cu El.

– Deci Dumnezeu a iertat toate păcatele.

– Dar cum rămâne cu dreptatea Sa? Pedeapsa cu moartea a rămas în vigoare.

– Ei, aici avem o problemă.

– Dumnezeu Însuşi a oferit soluţia. El a pregătit o jertfă de ispăşire. A plătit răscumpărarea prin Cristos Isus. Căci aşa cum în Adam toţi mor, în Cristos toţi vor fi aduşi la viaţă.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Trebuie să crezi că Isus Cristos este salvatorul omenirii, să mărturiseşti că El a murit pe cruce pentru a ne lua

păcatele asupra Lui şi că a înviat din morţi pentru a ne da viaţa veşnică. El este singura cale spre viaţa veşnică în cer.

Taric ascultase cu atenţie, cufundat în gânduri, aşa că întrebă:

– De ce trebuia să fie Isus Cristos?

– Bună întrebare. De ce Isus Cristos? Ştii, Dumnezeu a impus judecata şi El este Cel care voia s-o anuleze. Ca s-o anuleze, era nevoie de o răscumpărare, de un preţ. Cine să plătească preţul? Taric, ştii care era preţul?

– Moartea. Plata păcatului este moartea.

– Cineva trebuia să moară. Nu putea să fie omul, pentru că el este obiectul îndurării lui Dumnezeu şi Dumnezeu nu voia ca omul să moară. Cealaltă opţiune era Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate muri. Era nevoie de un substitut, de o fiinţă umană superioară omenirii. Trebuia să aibă natură omenească şi natură divină. Trebuia să fie sfânt, fără păcat. Nu putea să aibă sământa lui Adam. Deci, cine putea fi? Isus Cristos a fost singura persoană care Se ridica la înălţimea acestui standard. Aşa că Dumnezeu a luat forma unui om şi a intrat în lume să moară în locul omului, să sufere pedeapsa şi să învie din morţi pentru a face posibilă răscumpărarea.

În jurul lor se instală preţ de câteva momente tăcerea, întreruptă apoi de pastorul Nur:

– Asta este, pe scurt, ce înseamnă să-L urmezi pe Cristos. Eu am luat decizia aceasta în urmă cu 32 de ani şi mi-a schimbat complet viaţa.

Afirmaţiile sale reflectau perfect liniştea, siguranţa şi bucuria sa.

– Dar să ştii, Taric, îţi spun din proprie experienţă, că am cunoscut oameni care au mers la biserică toată viaţa şi le-au spus tuturor, şi şi-au spus chiar şi lor, că sunt creştini, dar nu au fost niciodată adevăraţi ucenici ai lui Isus. Ei se roagă, postesc, fac milostenie printre cei săraci, dar nu iau niciodată decizia clară de a crede şi a se încrede în Isus şi de a-L urma. Drept urmare, cu tristeţe o spun, n-au trăit niciodată experienţa dragostei şi însuşirii planului lui Dumnezeu pentru viaţa lor. Mai rău, unii îşi spun creştini şi încalcă tot ce a învăţat Isus. Mint în loc să spună

adevărul, indiferent cât i-ar costa. Se complac în consumul de alcool şi de droguri. Au relaţii sexuale înainte de căsătorie şi au aventuri după căsătorie, în loc să se păstreze puri înainte de căsătorie şi să fie devotaţi unei singure soţii.

Taric îşi dorea foarte mult să se întoarcă pentru a vedea chipul Daliei, dar nu îndrăznea. Îşi imagina că era îngrozită, stânjenită de dragostea şi pasiunea nereţinută a tatălui ei pentru Isus, şi convinsă că acesta o învinuia că pretindea că e creştină, fără să şi trăiască acest lucru. Altfel, Taric era mulţumit cu felul în care decurgea conversaţia. Se gândea că putea să-l facă pe tatăl Daliei să vorbească despre creştinism toată seara, ţinându-l astfel departe de subiecte mai „sensibile" precum trecutul său şi relaţia sa cu fiica acestui om.

Taric se pregătea să pună altă întrebare, dar pastorul i-o luă înainte.

– Sunt curios, Taric; cine crezi tu că este Isus Cristos?

Taric îşi dădu seama că nu se gândise niciodată serios la această întrebare.

– Cu tot respectul trebuie să spun, domnule, că sigur nu sunt un ucenic al lui Isus. Dar aş spune că a fost un mare lider religios.

Pastorul dădu din cap.

– Sunt de acord cu asta, tinere. Isus Cristos sigur a fost un mare lider religios a cărui viaţă şi ale cărui învăţături au schimbat cursul istoriei. Dar a fost mult mai mult decât un simplu om bun sau un mare învăţător. Noul Testament Îl prezintă în mod clar ca fiind Dumnezeu.

– Ei bine, pastore Nadim, dacă pot fi sincer...

– Sigur că da, te rog, eşti printre prieteni, Taric.

– Atunci... ei bine, sunt sigur că acei creştini care au scris Noul Testament au crezut că Isus era Dumnezeu. Probabil că îşi doreau ca El să fie Dumnezeu. Dar Isus în mod cert nu a pretins niciodată că ar fi Dumnezeu.

– De fapt, Taric, tocmai asta a făcut.

Capitolul 43

Chiar atunci doamna Nur îi chemă pe toţi trei să se aşeze la masă. Era un festin care-ţi lăsa gura apă, iar Taric abia aştepta să mănânce. Dar imediat ce se ridică de pe canapea surprinse privirea încărcată de groază a Daliei.

Deşi părea să-i displacă ideea de a spune ceva cu voce tare pentru că nu dorea să-l ofenseze nici pe tatăl ei, nici pe proaspătul ei logodnic, era în mod clar umilită de această conversaţie şi abia aştepta să se treacă la alt subiect. Pe de altă parte, Taric nu se grăbea deloc să facă vreo schimbare.

– De ce nu mi-ai spus că tatăl tău este atât de interesant? glumi el în timp ce se aşeza la masă.

Ochii Daliei se îngustară şi mai mult. Avea grijă să nu observe părinţii ei cât de supărată era pe el. Dar dacă privirile ar putea ucide, Maruan Accad, alias Taric Giamil, ar fi fost un om mort.

– A fost greşeala mea, spuse ea în cele din urmă. N-am ştiut că vrei să vorbeşti atât de mult despre religie.

– Ei bine, e mult mai bine decât să vorbeşti despre politică, spuse Taric vesel, încercând s-o înveselească şi pe ea puţin. Ea nu înghiţea povestea, dar cel puţin tatăl ei, da.

– Dalia, vrei să spui rugăciunea de mulţumire? întrebă pastorul Nur după ce se aşezară toţi.

– E-n ordine, tată, replică ea, dar am cam uitat. N-ai vrea să faci tu onorurile?

– Sigur, spuse el cu amabilitate, deşi uşor dezamăgit, după cum observă Taric.

Pastorul, soţia sa şi Dalia îşi împreunară mâinile, plecară capetele şi închiseră ochii. Taric le urmă imediat exemplul.

– Tată iubit, Îţi mulţumim mult pentru dragostea şi îndurarea Ta. Îţi mulţumim că L-ai trimis pe Fiul Tău, Domnul Isus Cristos, pe pământ, să ne iubească şi să-Şi dea viaţa la cruce pentru noi, pentru ca noi să putem avea viaţă din belşug, o viaţă veşnică. Îţi mulţumim, Tată, că eşti un Dumnezeu care aude rugăciunile noastre şi ne răspunde, Îţi mulţumim din toată inima că ai adus-o în sfârşit pe Dalia acasă, în siguranţă. Te rugăm s-o binecuvântezi cu toate binecuvântările Tale şi Te rugăm să-l binecuvântezi şi pe prietenul ei, Taric. Să se simtă amândoi iubiţi şi bineveniţi aici. Fie ca această casă să fie un loc de refugiu pentru ei în mijlocul furtunilor vieţii. Îţi mulţumim pentru această mâncare şi acest timp pe care-l petrecem împreună. În numele lui Isus ne rugăm. Amin.

Toţi au spus „Amin" după pastorul Nur, aşa că şi Taric făcu la fel. Nu mai participase niciodată la o rugăciune creştină. Dar îl intriga. Părea autentică, sinceră, nepretenţioasă şi personală, foarte diferită de rugăciunile pe care îşi amintea că le spuneau adulţii când era el copil. Părea că pastorul chiar vorbise cu Dumnezeu, ca şi cum Dumnezeu era cu ei, acolo, în camera aceea. Îl făcea să se simtă neobişnuit de împăcat şi în largul lui. Sau poate că era efectul aromei unei mese gătite în casă, ceva ce nu mai savurase de atât de multă vreme încât nici nu-şi mai aducea aminte cum era.

– Deci, Taric, ai avut vreodată prilejul să citeşti Noul Testament? întrebă pastorul Nur după ce Taric se opri din oftaturile de plăcere declanşate de mielul gătit şi de legume.

Taric făcu semn că nu.

– Nu, domnule, n-am citit.

– Ar trebui să-l citeşti. Cred că îţi va plăcea. De fapt, înainte să

mergi la culcare, în seara asta, am să-ţi dau unul din exemplarele mele.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar n-aş putea accepta un astfel de dar.

– Ar fi plăcerea mea, Taric. În fond, sunt pastor. Cu asta mă ocup.

Taric râse. Asta chiar era adevărat.

– Atunci, sunteţi foarte amabil. Mi-ar plăcea să citesc Noul Testament.

– Atunci vei avea propriul exemplar. Cred că vei descoperi că este fascinant, aşa cum a fost şi pentru mine de-a lungul anilor. De exemplu, Isus a susţinut cu îndrăzneală şi consecvenţă că El şi Dumnezeul Atotputernic sunt una şi aceeaşi persoană. În Ioan 10:30, Isus spune: „Eu şi Tatăl una suntem". În Ioan 8:19, Isus spune: „Dacă M-aţi cunoaşte pe Mine, aţi cunoaşte şi pe Tatăl Meu." În Ioan 12:45, El afirmă: „Şi cine Mă vede pe mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine." În Ioan 11:25, Isus îi spune unei femei pe nume Marta: „Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?" Iar Marta i-a răspuns: „Da, Doamne, cred că Tu eşti Cristosul."

– A spus Isus toate astea? întrebă Taric.

– Sigur că da, şi erau afirmaţii destul de îndrăzneţe şi controversate! De fapt, în Ioan 10:31-33 citim că liderii religioşi ai vremii erau atât de furioşi pe El, încât erau gata să-L omoare cu pietre. Dar Isus le-a spus: „V-am arătat multe lucrări bune care vin de la Tatăl Meu; pentru care dintre aceste lucrări aruncaţi cu pietre în Mine?" Iar liderii religioşi I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o blasfemie, şi pentru că Tu, care eşti un om, Te faci Dumnezeu." De fapt, când Isus a fost condamnat oficial la moarte de către liderii religioşi din Ierusalim, acuzaţia care I s-a adus a fost aceea de blasfemie – adică, pentru că susţinuse că este Dumnezeu, când liderii religioşi spuneau că nu este. Altfel, de ce crezi să se răspândeau veştile despre El prin tot Orientul Mijlociu în vremea aceea? În Matei 4 se spune că: „Isus străbătea toată Galileea, învăţând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăţiei şi

tămăduind orice boală şi orice neputinţă care era în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; şi aduceau la El pe toţi cei ce sufereau de felurite boli şi chinuri: pe cei îndrăciţi, pe cei lunatici şi pe cei paralizaţi; şi El îi vindeca. După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan." În Matei 15 chiar se spune că Isus S-a dus în Liban să le spună oamenilor vestea bună că Dumnezeu îi iubea şi avea un plan minunat pentru viaţa lor.

– Într-adevăr? În Liban? întrebă Taric lăsând furculiţa jos pentru un moment. Unde?

– În Tir şi Sidon, de fapt.

Taric încercă să nu pară uluit, dar era.

– Vă deranjează dacă vă rog să îmi arătaţi unde se spune asta în Biblie? întrebă. Nu am mai auzit niciodată acest lucru. Aş vrea să văd cu ochii mei.

– Sigur că nu, spuse pastorul Nur. Se şterse la gură cu un şervet, se ridică şi îşi luă Biblia. O deschise la capitolul 15 din Matei şi i-o arătă lui Taric. Uite aici, spuse, la versetul 21.

Taric luă acel exemplar din Sfintele Scripturi şi începu să citească.

– „Şi Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părţile Tirului şi ale Sidonului."

Isus fusese cu adevărat în Sidon, oraşul Lui natal? se întrebă Taric în timp ce studia întregul pasaj. *Cum de nu ştiuse niciodată acest lucru? Cum de nu i-l spusese nimeni până atunci?*

Capitolul 44

Telefonul lui Goddard sună. Verifică numărul apelantului şi răspunse chiar dacă nu-i convenea.

– Un progres, ceva? voia Scheletul să ştie.

– Ceva, spuse Goddard.

– A cedat fratele lui Accad? întrebă Lemieux.

– Nu.

– Nu v-a spus unde este Maruan? insistă Lemieux.

– Nu.

– Ce v-a spus?

– Nimic, de fapt. Aşa că l-am închis.

– *Ce aţi făcut?*

– Ce v-aţi fi aşteptat să fac?

– Să-l forţaţi să ni-l predea pe Maruan, ripostă Lemieux.

– De-asta l-am închis. Un om ca Rami Accad nu o să vrea să petreacă prea mult timp într-o închisoare din Beirut, credeţi-mă.

– Nu înţeleg, spuse Lemieux. Aţi spus că aţi făcut ceva progrese.

– Am făcut.

– Atunci, care sunt?

– Am ascultat convorbirile de pe mobilul lui Rami.

– *Şi?*

– Şi am descoperit că are doisprezece oameni înarmaţi în zona muntoasă din afara oraşului Sao Paolo. Ghiciţi pe cine au prins!

Se lăsă brusc o tăcere completă pe linie.

– Inspectore, aţi auzit ce am spus? întrebă Goddard.

Dar Lemieux nu răspunse. Părea prea uluit ca să vorbească, aproape ca şi când ar fi ştiut ce urma să spună Goddard.

– Au găsit-o pe doamna Ramsey, spuse Goddard oricum, aruncând bomba şi aşteptând să vadă reacţia.

Dar nu veni nicio reacţie. Era în continuare tăcere pe linie.

– Tocmai am deplasat o echipă formată din oamenii mei ca să-i aresteze şi să ajute la salvarea doamnei Ramsey, continuă Goddard. Îşi coordonează eforturile cu autorităţile braziliene chiar în acest moment.

Goddard aştepta ceva – orice – dar Lemieux nu spunea nimic.

– Mai sunteţi acolo, inspectore? întrebă.

– Da, sunt aici.

– Atunci, de ce nu spuneţi nimic? Este o veste importantă. Am crezut că veţi fi mulţumit. În 24 de ore, doamna Ramsey va fi acasă, în siguranţă, în Monte Carlo şi voi putea să-i pun întrebări despre toate acestea. Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

– Va trebui să revin cu un telefon în legătură cu acest lucru, spuse Lemieux, cu o notă de descurajare în glas în loc de entuziasm. Iar Goddard nu putea înţelege de ce.

Capitolul 45

– Ce încerca Nadim să-ţi spună, Taric, zise doamna Nur, după ce terminară cina şi se retrăgeau în camera de zi pentru a servi baclava şi cafea turcească, este că Isus S-a exprimat foarte clar când le-a spus oamenilor că El este Dumnezeu. Nu a vorbit în dodii, nu a folosit cuvinte cu dublu înţeles. A afirmat foarte limpede un fapt. Toţi ştiau ce spunea, inclusiv duşmanii Lui. Nu erau mulţumiţi de acest lucru, e adevărat, aşa cum nu sunt mulţumiţi nici astăzi. Dar sigur nu era un secret.

– Poate că nu, doamnă Nur, spuse Taric, dar trebuie să mărturisesc că toate astea sunt lucruri noi pentru mine.

– Înţelegem perfect, răspunse ea. La începutul căsniciei noastre, nici noi nu ştiam că Isus a spus vreodată că este Dumnezeu. În fond, niciunul dintre noi nu fusese crescut într-o familie care să-L urmeze pe Cristos. Nici Nadim, nici eu nu aveam propria Biblie. Dar într-o bună zi, un cuplu de tineri căsătoriţi pe care îi cunoşteam ne-a pus în faţa unei provocări. Bărbatul stătea chiar acolo, pe canapea, unde stai tu acum şi ne-a spus: „Cine citeşte Noul Testament şi spune că Isus nu a pretins că este Dumnezeu este asemenea unui orb care stă afară, în soare, în miezul zilei şi

spune că nu vede soarele." Ca să fiu sinceră, m-am simţit un pic ofensată şi puţin ruşinată fiindcă nu citisem niciodată Biblia. La fel se simţea şi Nadim. În seara aceea am primit primul nostru exemplar din Noul Testament şi am început să-l citim. Şi cu cât citeam mai mult, cu atât ne dădeam seama mai bine că prietenii noştri aveau dreptate.

– Şi pe urmă? întrebă Taric, gândindu-se brusc dacă chiar voia să ştie sau încerca doar să menţină conversaţia pe acest făgaş, ca să evite să vorbească despre trecutul său.

– Ei bine, spuse pastorul Nur, asta a ridicat o problemă serioasă pentru noi.

– Ce fel de problemă?

– Păi, Taric, priveşte lucrurile în felul următor, explică pastorul, în timp ce Dalia se scuză şi se întoarse în bucătărie, chipurile ca să spele vasele, dar era clar că voia să scape de discuţie. De vreme ce Isus a susţinut că este Dumnezeu, nu putea să fie doar un om bun, un om moral sau un profet care a spus multe lucruri profunde. Fie a fost Dumnezeu, fie nu. Fie spunea adevărul, fie nu. Nu există jumătăţi de măsură. Nu ne-a lăsat altă opţiune. El Şi-a demonstrat divinitatea de multe ori, în multe feluri. Ştia cine este. Noi putem să o acceptăm sau să o respingem, să o credem sau să o negăm; nu putem rămâne simpli spectatori. După ce citeşti ce este scris în Noul Testament, crede şi urmează viaţa, faptele şi cuvintele lui Cristos. Atunci vei crede afirmaţiile Lui care spun că El este Dumnezeu.

Nu există cale de mijloc aici: fie accepţi ca fiind adevărat tot ce a spus, inclusiv afirmaţiile despre natura Sa divină, fie refuzi totul şi spui că a fost un mincinos. I-a înşelat El oare pe ucenici, lumea întreagă şi pe noi? Cum ar putea un om care predica despre cât de bun este adevărul să facă afirmaţii atât de eronate? De asemenea, dacă ce a spus era o minciună, cum a putut să meargă până la capăt şi să moară pe cruce? Moare cineva pentru o minciună? Taric, fiule, Cristos este Dumnezeu. El a spus deschis lucrul acesta despre Sine Însuşi şi tot ce a spus este documentat în Biblie, care este corectă şi adevărată. Prin urmare, eu şi alte milioane de credincioşi, credem acest lucru şi îl acceptăm.

Doamna Rima Nur se alătură conversaţiei:

– Taric, acesta este adevărul. Când vei citi Cuvântul lui Dumnezeu, care este Sfânta Biblie, îţi va confirma că El este Dumnezeu.

Taric o privi cu uimire şi spuse:

– Aşa, pur şi simplu?

– Da, în primul capitol din Ioan ni se spune: „La început a fost Cuvântul". Trebuie să ştii, Taric, că în această propoziţie, „Cuvântul" este la genul masculin. „Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu... Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi." Cristos a trăit printre noi.

După un moment de tăcere, pastorul Nadim continuă:

– Acesta este doar unul dintr-o serie de citate asemănătoare. În Noul Testament se menţionează clar, de unsprezece ori, că Cristos este Dumnezeu şi de vreo cincizeci de ori se spune că El este Fiul lui Dumnezeu.

Cuprins de uimire, Taric întrebă:

– Şi fiu? Calitatea de fiu a lui Cristos este un subiect care intrigă.

Pastorul Nadim zâmbi şi spuse:

– Asta pentru că priveşti problema din perspectivă omenească. Fiul nu este un fiu în sens fizic, nu este un produs omenesc. Dumnezeu este duh şi nu poate concepe un fiu. De asemenea, nu este fiu în termenii succesiunii, adică Dumnezeu Tatăl să fie primul, succedat de Cristos, Fiul. Acest lucru nu este adevărat. Conceptul de Fiu are semnificaţii spirituale. Cristos este Fiul lui Dumnezeu prin dragoste. Calitatea de fiu înseamnă, de asemenea, egalitate – cu Dumnezeu. Înseamnă şi asemănare; înseamnă că El este asemenea lui Dumnezeu. Pe scurt, asta este Isus şi dacă mai ai întrebări, îţi voi răspunde cu bucurie.

Doamna Nur spuse:

– Când citeşti Noul Testament, vei descoperi singur toate acestea. Vei afla că El este un învăţător bun, aşa cum spun atât prietenii, cât şi duşmanii Săi. Cum ar fi putut fi un învăţător bun, dacă acceptăm tot ce a spus şi negăm totuşi afirmaţiile Sale referitoare la faptul că este Fiul lui Dumnezeu? Oare un învăţător bun ar induce pe cineva în eroare? Nu ar spune un învăţător bun adevărul despre cel mai important atribut al Său?

– Cred că aveţi dreptate.

În timp ce Dalia, plictisită, continua să strângă masa şi să spele vasele, pastorul Nur mai adăugă câteva gânduri la toată discuţia:

– Unul din lucrurile pe care le-am remarcat şi care m-au surprins cu adevărat în timp ce studiam viaţa lui Cristos, Taric, a fost acela că, oamenii pe care-i cunoşteam sau alţii din întreaga lume despre care citeam, în momentul în care au decis să fie ucenici adevăraţi ai lui Isus, vieţile lor s-au schimbat în bine. Au început să semene cu Isus, au devenit mai iubitori, mai buni, mai oneşti, mai dispuşi să-i ajute pe alţii şi să se gândească la nevoile celor săraci sau în suferinţă. Şi uitându-mă de-a lungul istoriei, m-a izbit faptul că, oriunde a fost proclamat Isus, vieţile oamenilor au fost transformate şi naţiunile s-au schimbat în bine. Cum ar fi putut să se întâmple toate acestea fără puterea lui Cristos care este capabilă să schimbe inimile şi vieţile oamenilor? Numai Dumnezeu poate schimba oamenii în acest fel.

După ce se gândi puţin, Taric spuse:

– Asta e adevărat.

Capitolul 46

Taric intră în camera fratelui Daliei, închise uşa în urma lui, se aruncă pe patul vechi şi începu să citească Noul Testament pentru prima dată în viaţa lui.

Deschise la prima carte – Evanghelia după Matei – şi citi ore întregi. Trecu mai departe, la evangheliile lui Marcu, Luca şi Ioan. În acele ore află mai multe despre Isus Cristos decât ştiuse în toată viaţa lui de până atunci. Citi despre naşterea din fecioară, din Sfânta Maria, şi cum acest tâmplar obişnuit din Nazaret îi făcea pe orbi să vadă, pe surzi să audă, pe şchiopi să meargă şi pe cei paralizaţi să umble şi să sară. Avea puterea de a scoate demoni şi de a-i readuce la viaţă pe cei morţi; unul dintre ei chiar stătuse în mormânt timp de patru zile. Ce îl interesa şi îl entuziasma şi mai mult erau zicerile, pildele şi învăţăturile lui Isus. Nu mai auzise astfel de învăţături. Medită asupra pasajului cu Predica de pe Munte, din Matei, capitolele 5-7. Isus a spus:

> Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecăţii." Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecăţii; şi oricine va zice fratelui său:

„Prostule!" va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule" va cădea sub pedeapsa focului gheenei.

MATEI 5:21-22

Nu se gândise niciodată la relaţiile umane în acest mod unic şi minunat. Continuă să citească:

Aţi auzit că s-a zis: „Să iubeşti pe aproapele tău, şi să urăşti pe vrăjmaşul tău." Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii?

MATEI 5:43-46

Deşi părea un lucru înţelept, oare putea cineva să atingă un astfel de standard?

Voi fiţi, dar, desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârşit.

MATEI 5:48

Tot ce citea îl umplea de uimire; niciun om obişnuit nu ar fi putut rosti aceste cuvinte. Acest Isus îl fascina!

Un sentiment copleşitor al ruşinii şi nevredniciei îl zdrobi pe Taric. Cuvintele îl obligau să decidă: Ce va face în legătură cu mânia sa? Cât de mult din mânia sa se transformase în violenţă împotriva altora, poate chiar împotriva fratelui său iubit, Rami! Taric îşi dădu seama că până şi mânia sa nesăbuită era pasibilă de condamnare. Şi cum rămânea cu dragostea pentru duşmani? Cum ar putea să-şi iubească duşmanii, când lui îi era atât de greu să iubească şi un prieten? Îi iubea el pe Lemieux, Goddard şi Claudette Ramsey?

Citind povestea vieţii lui Isus, Taric descoperi că El chiar trăise în conformitate cu afirmaţiile Sale. Nu fugise de duşmanii Săi, aşa cum făcuse Taric. Nu minţise şi nu înşelase ca să evite arestarea.

Nu li se împotrivise duşmanilor Săi când Îl atacaseră în grădină, iar când Petru a încercat să-L apere şi i-a tăiat urechea servitorului marelui preot, Isus l-a mustrat şi i-a spus să pună sabia la loc. A spus că cei care vor scoate sabia, de sabie vor pieri.

Taric citi fără întrerupere, vreme de mai multe ore. Inima îi era cuprinsă de dorinţa de a afla totul despre Cristos într-o perioadă scurtă de timp. Cum era posibil să fi trăit atât de mulţi ani din viaţa sa fără să ştie nimic despre Isus?

Când ajunse la capitolul 19 din Evanghelia după Ioan, avu parte de un şoc:

> Atunci Pilat a luat pe Isus, şi a pus să-L bată. Ostaşii au împletit o cunună de spini, I-au pus-o pe cap, şi L-au îmbrăcat cu o haină de purpură. Apoi s-au apropiat de El şi ziceau: „Plecăciune, Împăratul Iudeilor!" Şi-I dădeau palme.

Continuă să citească şi află pentru prima dată detaliile răstignirii.

> Au luat, deci, pe Isus şi L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-Şi crucea, a ajuns la locul zis al „Căpăţânii", care în evreieşte se cheamă „Golgota." Acolo a fost răstignit; şi împreună cu El au fost răstigniţi alţi doi, unul de o parte şi altul de alta, iar Isus la mijloc.

Ceea ce urma îl zdruncină complet.

> Lângă crucea lui Isus, stătea mama Lui şi sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, şi Maria Magdalena. Când a văzut Isus pe mamă-Sa, şi lângă ea pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!" Apoi, a zis ucenicului: „Iată mama ta!" Şi, din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă. După aceea Isus, care ştia că acum totul s-a sfârşit, ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete". Acolo era un vas plin cu oţet. Ostaşii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oţet şi I l-au dus la gură. Când a luat Isus oţetul, a zis: „S-a isprăvit!" Apoi Şi-a plecat capul, şi Şi-a dat duhul.

Pe măsură ce citea despre răstignire şi despre cum fusese bătut, biciuit, lovit şi maltratat fizic Isus, inima lui Taric se frânse. Totuşi, ceea ce îl marcă cel mai mult, era gândul la chinul prin care trebuia să fi trecut fecioara Maria stând acolo, lângă cruce, privindu-şi fiul care murea înaintea ochilor ei. Isus era nevinovat, fusese condamnat pe nedrept şi trimis la moarte fără să fi comis vreo nelegiuire. În ultimele Sale momente pe cruce, Isus privea spre îndurerata Sa mamă. Inima Îi era frântă, iar sentimentele tulburi. Se zbătea în chinuri, mai mult din cauza suferinţei mamei Sale decât din cauza durerii provocate de răstignirea Sa. Mai mult, o încredința pe mama Sa acestui ucenic iubit şi de încredere. Cum e posibil să fi avut loc astfel de evenimente? Era experienţa cea mai cumplită prin care ar putea trece cineva.

> În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; şi în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni. Din pricină că era ziua Pregătirii Iudeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus. În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineaţă la mormânt, pe când era încă întuneric; şi a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt. A alergat la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, şi le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt, şi nu ştiu unde L-au pus".

Taric citi toată noaptea. Simţea o dorinţă puternică să cunoască adevărul şi voia să găsească răspunsuri la toate întrebările care îi tulburau mintea. Cu cât citea mai mult, cu atât primea mai multe răspunsuri, astfel încât continuă să citească din cartea aceea minunată. Citi mai departe:

> Petru şi celălalt ucenic au ieşit şi au plecat spre mormânt. Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru, şi a ajuns cel dintâi la mormânt. S-a plecat şi s-a uitat înăuntru, a văzut fâşiile de pânză jos, dar n-a intrat. Simon Petru, care venea după el, a ajuns şi el, a intrat în mormânt şi a văzut fâşiile de pânză jos. Iar ştergarul, care fusese pus pe capul lui Isus,

> nu era cu fâşiile de pânză, ci făcut sul şi pus într-un alt loc singur.
>
> În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis: „Pace vouă!" Şi după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.
>
> Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; şi crezând, să aveţi viaţa în Numele Lui.

Timpul trecu pe nesimţite. Soarele răsărise demult şi acum se ridica deasupra munţilor care înconjurau Petra. Într-o singură noapte, citise Noul Testament, însă nu la modul superficial, ci în profunzime. În noaptea aceea meditase asupra celor citite, examinase totul şi înţelesese fiecare cuvânt pe care îl citise. Era atras, surprins şi uluit de ceea ce aflase din carte; fusese de multe ori uimit de ceea ce descoperea. Cartea lui Ioan îi cucerise inima şi mintea, ba chiar îl amuzase că Ioan era ucenicul cel mai apropiat de Isus. Ioan spunea despre sine că este „ucenicul pe care îl iubea Isus". Îşi scrisese evanghelia ca pe o relatare adevărată, corectă şi plină de putere a vieţii lui Isus, care includea cuvintele pe care le-a rostit El, minunile pe care le-a făcut, moartea şi învierea Sa. Era total uimit de Ioan, pentru că îşi scrisese evanghelia cu o încredere totală în Cristos. În scrierea sa el demonstra că fusese cucerit, iubise şi înţelesese personalitatea şi cuvintele lui Isus – deoarece fusese mereu aproape de El, cel mai apropiat dintre toţi.

În dimineaţa aceea, în urechile lui Taric răsunau cuvintele apostolului Petru, unul dintre principalii ucenici ai lui Isus, care Îl urmase din prima zi a lucrării Sale până la înviere:

> În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Cristos nu întemeindu-ne pe nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui.

Aceste cuvinte erau atât de importante pentru că veneau de la un discipol care fusese într-adevăr martor ocular al măreţiei lui Isus Cristos şi care a transmis acest lucru întregii lumi, inclusiv nouă, în cele două epistole pe care le-a scris. Taric era uluit de schimbarea petrecută în viaţa lui Petru. Isus l-a chemat, şi el s-a transformat dintr-un simplu pescar care îşi repara năvoadele într-o barcă, aşteptând să prindă peşte, într-un pescar de oameni. Deşi Isus îl avertizase că avea să-L trădeze, în noaptea aceea Petru tot a negat de trei ori că L-ar cunoaşte. Apoi i s-a făcut ruşine, a fugit, s-a ascuns, s-a depărtat de Cristos, deşi ar fi trebuit să fi rămas aproape de Domnul său când Acesta era judecat, biciuit, insultat şi răstignit. Apoi s-a întâmplat ceva ce a provocat schimbarea acestui om dintr-un laş într-o persoană curajoasă, plină de îndrăzneală. Într-o zi, Petru a vorbit fără teamă în faţa unei mari mulţimi din Ierusalim şi a declarat cu toată puterea şi convingerea că *Dumnezeu L-a făcut Domn şi Cristos pe acest Isus pe care ei Îl răstigniseră*. L-a proclamat pe Isus pretutindeni, fără teamă de împotrivire, persecuţie sau moarte; toate acestea pentru că fusese martor ocular, văzuse şi auzise tot ce se întâmplase. El fusese un martor pentru lume. Lucrurile la care fusese martor erau adevărate, şi adevărul trebuia proclamat imediat şi cu îndrăzneală, fără a se ascunde nimic. Cum ar fi putut el să ascundă adevărul despre moartea şi învierea lui Cristos?

Petru nu a fost singura persoană a cărei viaţă fusese schimbată radical. Toma era un alt exemplu despre care Taric citi în Evanghelia după Ioan. Acesta se îndoise de ceilalţi ucenici care fuseseră martori la învierea lui Cristos. Spusese că va crede doar atunci când va vedea urmele cuielor în mâinile lui Isus. Doar când va atinge cu mâna sa coasta lui Isus. Totuşi, după ce Isus a apărut în faţa lui şi el a pipăit mâinile şi coasta lui Isus, Toma a strigat cu inima plină de credinţă: *Domnul meu şi Dumnezeul meu*. După ce l-a văzut pe Isus, Toma a primit siguranţa care i-a alungat toate îndoielile şi a declarat deschis că Isus Cristos este Dumnezeu, că El este singura cale spre mântuire şi că oricine crede în El va avea viaţa veşnică în cer.

Pastorul Nadim îi explicase deja că Toma fusese cel care

predicase Evanghelia în Irak şi India, iar ulterior fusese martirizat pentru credinţa lui în Cristos. Şi el fusese un martor.

În timp ce îşi amintea aceste lucruri, Taric se gândea la Petru, Toma şi la ceilalţi ucenici şi apostoli care muriseră ca martiri pentru credinţa lor. Ar fi fost oare posibil ca aceşti oameni să fi trecut prin toate acestea pentru o minciună?

Taric abordă cu seriozitate problema. Credea tot ce citise în Noul Testament şi era sigur că tot ce citise despre aceşti oameni era adevărat.

Capitolul 47

Cum tot nu putea să doarmă, Taric se decise să iasă şi să alerge. Îşi puse nişte pantaloni scurţi şi un tricou, îşi luă pantofii de sport şi ieşi din apartament cât putu de încet, sperând să nu trezească pe nimeni din somn. Spre surprinderea lui, când ajunse în holul blocului, Dalia tocmai se întorcea de la alergat.

– Bună dimineaţa, spuse el cu un zâmbet.

– Bună, replică ea, fără prea mare entuziasm.

Încercă să o sărute, dar ea se trase înapoi.

– Care e problema? întrebă el.

– Nu aici, şopti ea, aparent nedorind ca portarul, oricum ameţit de somn, să le audă conversaţia. Îi făcu semn lui Taric s-o urmeze afară şi începu să alerge în jurul blocului.

Taric porni după ea şi când o ajunse din urmă, întrebă:

– Ce e? Eşti supărată pe mine?

– Glumeşti? replică Dalia.

– Stai aşa, chiar eşti supărată pe mine pentru că am vorbit cu tatăl tău despre credinţa lui?

– Nu înţelegi, nu-i aşa?

– Se pare că nu, zise Taric. Care e problema?

– Nu se poate să ai doar o conversaţie nevinovată despre Isus cu tatăl meu, Taric, ripostă Dalia. Ţi-am spus că e total nerezonabil. Îţi va cere să devii creştin sau n-o să te lase să mă mai vezi niciodată. Şi uită de nuntă! N-o să aibă loc niciodată. Încerci să sabotezi totul? Credeam că mă iubeşti.

– Chiar te iubesc.

– Atunci, încetează să mai vorbeşti despre Biblie! Nu poate duce la nimic bun.

– Eu cred că e interesant.

– Hai, fii serios! protestă Dalia. Cred că glumeşti!

– Nu, sunt foarte serios, spuse Taric.

– Nu faci toate astea ca să câştigi bunăvoinţa tatălui meu? Pentru că nu va merge, în afară de cazul în care devii creştin.

– Vrei să spui un ucenic al lui Isus, o corectă Taric folosind expresia pastorului Nur.

– În fine, spuse Dalia, fără să considere că remarca era amuzantă.

– Uite ce e, explică Taric, da, la început am încercat să fiu politicos cu tatăl tău şi să-i câştig bunăvoinţa. Sigur că vreau să mă placă. Altfel, te va căsători cu un tip pe nume Iusef, pastorul asistent, nu-i aşa?

– Te rog, protestă Dalia, dându-şi ochii peste cap, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

– Ei, asta chiar e liniştitor, replică Taric în timp ce alergau pe străzile din Petra. Dar adevărul este că deveneam tot mai curios pe măsură ce tatăl tău vorbea.

– Serios? se miră Dalia, căreia îi venea greu să-l creadă.

– Serios, îi răspunse Taric. De fapt, am stat treaz toată noaptea şi am citit Noul Testament pe care mi l-a dat tatăl tău.

– Tot? întrebă Dalia cu respiraţia întretăiată.

– Tot, spuse Taric.

– De ce?

– E fascinant, zise Taric. Ştiai că Isus Se va întoarce într-o zi?

– Poate, răspunse Dalia, cu o nuanţă de sarcasm în ton.

– Nu crezi că Isus Se va întoarce?

– Nu ştiu, spuse Dalia şi o luă brusc la dreapta, pe o stradă

lăturalnică, obligându-l pe Taric să alerge mai repede ca s-o prindă din urmă.

– Cum adică, nu ştii? întrebă el când ajunse mai aproape.

– Adică, nu ştiu ce cred şi nu vreau să vorbesc despre asta.

Dalia sprintă brusc şi o luă iar înainte, iar Taric strigă după ea:

– Hai, Dalia! De ce ţi-e atât de frică?

Capitolul 48

Goddard se trezi devreme, ceru o cafea cu pâine şi brânză în camera sa de hotel şi apoi se duse pe jos, cale de şase străzi, până la sediul central al poliţiei din Beirut. Din cauza epuizării, se foise toată noaptea, întorcându-se de pe o parte pe alta, şi nu dormise deloc. Mintea îi era plină de întrebări la care nu putea răspunde în legătură cu un caz pe care nu părea să-l poată rezolva.

Dar dacă Maruan Accad nu era vinovat de încercarea de şantajare a lui Rafic Ramsey? se întreba el. Dacă, în loc s-o răpească pe Claudette Ramsey, Maruan şi fratele său încercaseră de fapt s-o găsească, aşa cum susţineau? Dacă Claudette Ramsey nu fusese, de fapt, răpită? Dacă ea orchestrase totul şi se ascundea în Brazilia? Şi dacă Maruan descoperise dovezi ale acestui fapt – şi ale complotului pus la cale împotriva soţului ei, fabulos de bogat, care trăia mult mai mult decât ar fi dorit ea – şi îl ajuta pe Rafic Ramsey să rezolve cazul? Şi dacă Claudette şi complicii ei, oricare ar fi fost aceştia, aflaseră ce ştia Maruan şi hotărâseră să atace primii?

Un astfel de scenariu ar fi explicat, într-adevăr, asasinarea

lui Rafic Ramsey. Ar explica şi atentatul cu bomba din maşină, precum şi prezenţa asasinilor la Le Meridien. Dar cum putea fi explicat faptul că Maruan se ascundea, în loc să coopereze cu autorităţile? Cum se explica uciderea Raniei Fauaz şi a colegei ei?

Goddard ajunse la secţia de poliţie, prezentă legitimaţia şi aşteptă să-şi vadă deţinutul. În acest răgaz, se gândi la două explicaţii posibile: fie Maruan era vinovat şi, ca atare, fugea de poliţie, aşa cum credea Lemieux; fie Maruan Accad era nevinovat – un simplu martor – dar cumva nu putea să aibă încredere în poliţie. Dar de ce? Ce ar fi putut provoca...

Îi sună telefonul. Era Lemieux.

– Alo?

– Am o pistă în legătură cu Maruan, spuse Scheletul. Serviciile marocane de informaţii au primit nişte imagini de la securitatea aeroportului în care Maruan este văzut luând un avion spre Cairo.

– De ce a durat atâta? întrebă Goddard.

– Asta aş vrea să ştiu şi eu, zise Lemieux. Dar nu asta era ideea. Nu acum. Ideea e că au descoperit că Maruan a adoptat numele de Taric Giamil. Poliţia egipteană a confirmat zborul cu care a ajuns Taric. Aşa cum ştiţi, am împânzit media cu fotografia lui şi poliţia de aici, din Cairo, tocmai a primit un apel telefonic de la un proprietar de apartament din Heliopolis. Tipul zice că i-a închiriat un apartament acestui Taric Giamil, dar Taric a plecat ieri cu o fată pe nume Dalia Nur. Nu ştim sigur unde s-au dus. Dar căutăm acum şi n-ar trebui să dureze mult.

– Cum pot să vă ajut? întrebă Goddard.

– Duceţi-vă să-l vedeţi din nou pe Rami şi aflaţi ce ştie – *acum!* Şi să n-o daţi în bară, inspectore Goddard! Vreau capul lui Maruan Accad pe tavă până la sfârşitul zilei, aţi înţeles?

Goddard spuse că da şi închise telefonul. Dar imediat după aceea primi un e-mail de la DuVall. Lui Goddard nu-i venea să creadă ce citea. Citi din nou, ca să fie sigur, apoi îl izbi brusc un gând. Resimţi şocul ca şi când l-ar fi lovit cineva cu un pumn în stomac. În sfârşit, putea aşeza la loc toate piesele. *Cum de nu-şi dăduse seama până atunci? Cum de fusese atât de orb faţă de*

tot ce se întâmpla? Mai rău, îşi dădu seama ce puţin timp avea la dispoziţie.

Pentru a i se permite accesul în clădirea cu celulele deţinuţilor, lui Goddard i se ceru să-i predea arma şi telefonul mobil sergentului de la recepţie, să-şi arate legitimaţia şi să semneze. După ce îndeplini toate aceste formalităţi, se grăbi să ajungă în celulă şi îl consternă pe Rami cu o serie de întrebări rapide. Nu era timp de pierdut.

– Fratele dumneavoastră foloseşte pseudonimul de Taric Giamil, corect?

Privirea uluită de pe chipul lui Rami era o confirmare suficientă.

– Stătea într-un apartament în Heliopolis, la marginea oraşului Cairo, lângă aeroport, nu-i aşa?

Rami ezită, dar încuviinţă din cap până la urmă.

– Fratele dumneavoastră crede că cineva din interiorul anchetei încearcă să-i înscenezе totul, nu-i aşa?

Rami încuviinţă din nou, precaut.

– Şi v-aţi trimis oamenii în Brazilia s-o găsească pe Claudette Ramsey pentru că dumneavoastră şi Maruan credeaţi că ea îşi şantaja soţul, nu-i aşa? insistă Goddard.

– Aşa e.

– Şi planul lui Maruan era să se ascundă până când o găseaţi pe doamna Ramsey şi descopereaţi cine încerca să-l ucidă?

– Exact, confirmă Rami.

– Dar problema era că, deşi oamenii dumneavoastră au găsit-o pe doamna Ramsey, nu eraţi sigur cui s-o predaţi, nu-i aşa? Deci le-aţi spus oamenilor dumneavoastră să aştepte instrucţiuni.

– Da, domnule.

– Dar acum sunteţi blocat în închisoare şi inspectorul Lemieux este pe punctul de a da de urma fratelui dumneavoastră şi de a-l închide, asta dacă nu-l omoară mai întâi, nu-i aşa?

– Ce vreţi să spuneţi, inspectore? întrebă Rami. Este vorba despre o învoială, ceva? Sau ce e asta?

– Domnule Accad, replică Goddard, acum sunt convins că fratele dumneavoastră este nevinovat.

– Asta am spus şi eu de la bun început.

– Ei bine, acum vă cred. Şi cred că ştiu cine este cârtiţa din interiorul acestei anchete.

Rami căscă ochii mari.

– Cine?

– Marcel Lemieux.

Rami tresări surprins.

– Anchetatorul principal? Sunteţi sigur?

– Acum, da, spuse Goddard.

Îi explică repede că, atunci când obţinuse ordin judecătoresc pentru urmărirea telefoanelor lui Rami, primise un ordin judecătoresc şi pentru urmărirea tuturor e-mailurilor lui. În timp ce verifica e-mailurile, Colette DuVall găsise un mesaj de la o persoană oficială importantă din cadrul serviciilor franceze de informaţii.

– Este Pierre, ne cunoaştem de ani de zile, interveni Rami. E un tip bun, nepătat. L-am rugat doar să tatoneze terenul şi să vadă ce-ar putea afla pentru mine.

– Da, da, ştiu, îl linişti Goddard. Dar vă amintiţi de e-mailul pe care vi l-a trimis acum câteva zile, când eraţi în Bagdad?

– Vă referiţi la acela în care îmi spunea că Lemieux le ceruse serviciilor franceze copii ale tuturor dosarelor despre Maruan?

– Acela, spuse Goddard.

– Ce-i cu el? întrebă Rami nedumerit. Fratele meu a fost principalul suspect al lui Lemieux din momentul în care a fost ucis Rafic Ramsey. Nu era de aşteptat să afle toate informaţiile posibile despre Maruan?

– Sigur că da, aprobă Goddard. Dar imediat ce a văzut e-mailul, DuVall s-a dus la serviciile franceze de informaţii şi a întrebat când exact a cerut Lemieux informaţiile despre fratele dumneavoastră. Am aflat că Lemieux făcuse cererea cu trei zile înainte ca Maruan să se întâlnească cu Ramsey în Monte Carlo.

– Cu trei zile *înainte* de atac? întrebă Rami. Incredibil!

– Există doar un singur motiv pentru care Lemieux ar fi putut dori aceste informaţii despre fratele dumneavoastră atât de devreme, remarcă Goddard. Dacă ar fi aflat că Maruan lucra în secret pentru domnul Ramsey şi că el a descoperit că doamna

Ramsey era cea care îl şantaja şi accesa banii trimişi în Brazilia. Trei zile i-au fost suficiente lui Lemieux să plănuiască lovitura împotriva domnului Ramsey şi a fratelui dumneavoastră şi să-i spună doamnei Ramsey să plece din Sao Paolo şi să se ascundă în munţi. De fapt, ştiţi cui îi aparţine casa pe care au înconjurat-o oamenii dumneavoastră, cea în care este ţinută doamna Ramsey în acest moment?

Rami dădu din cap în semn că nu.

– Este a fratelui lui Lemieux.

Rami tresări din nou:

– Glumiţi!

– Deloc. DuVall tocmai a aflat. Am primit un e-mail de la ea când veneam încoace.

– Staţi puţin, că nu înţeleg, zise Rami. Vreţi să spuneţi că anchetatorul principal în cazul uciderii lui Rafic Ramsey este, de fapt, unul dintre complicii implicaţi în crimă?

– Mi-e teamă că da.

– Iar omul care îmi vânează fratele nu vrea să-l aresteze, vrea să-l ucidă?

– Probabil că şi asta e adevărat.

– Cât de aproape este Lemieux de găsirea lui Maruan? întrebă Rami, cu o îngrijorare din ce în ce mai mare pe chip.

– Foarte aproape, Rami, recunoscu Goddard. De aceea am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Spuneţi-mi unde este şi lăsaţi-mă să-l pun sub protecţia poliţiei până când voi putea formula acuzaţiile la adresa lui Lemieux şi voi obţine arestarea lui. Nu va fi uşor. Este considerat un erou în comunitatea oamenilor legii din Europa. Dar pot s-o fac, dacă mă ajutaţi.

– V-aş ajuta, domnule Goddard, spuse Rami. Dar nu ştiu unde se află Maruan în acest moment. Singurul mod în care s-ar putea intra în legătură cu el ar fi prin telefonul meu mobil. Este singurul număr de la care va accepta un apel. Dar nu ştiu ce s-a întâmplat cu el de când m-aţi arestat.

– Telefonul dumneavoastră este în camera mea de hotel, spuse Goddard. L-am monitorizat pentru cazul în care fratele dumneavoastră ar fi sunat. Haideţi să mergem!

Goddard semnă toate documentele necesare pentru eliberarea

lui Rami Accad, îşi recuperă arma şi telefonul, apoi cei doi părăsiră secţia de poliţie, luară un taxi şi porniră în viteză spre hotel.

Capitolul 49

Taric făcu duş, se îmbrăcă şi se alătură familiei Nur la micul dejun.

– Deci, ce vrei să faci azi? întrebă Dalia. Hai să pornim într-o aventură, să facem turul oraşului, ceva de genul ăsta.

Traducere: *Să nu vorbim despre Isus*, se gândi Taric.

– Nadim, de ce nu-ţi iei liber azi? Am putea să-i ducem pe Dalia şi Taric până la peşterile nabatenilor şi la comoara lui Faraon, sugeră doamna Nur în timp ce turna cafea proaspătă în ceaşca fiecăruia dintre ei.

– E o idee grozavă, mamă, exclamă Dalia. Cred că lui Taric i-ar plăcea foarte mult.

– Ai fost vreodată acolo, Taric? întrebă pastorul Nadim.

– Nu, domnule, nu am fost, răspunse el. Dar am auzit lucruri bune despre acele locuri.

– Toate sunt adevărate, confirmă pastorul. Oraşul antic Petra este într-adevăr foarte frumos, săpat în piatră roşie şi ascuns într-un canion. Într-o vreme a fost capitala imperiului nabatenilor, un centru comercial înfloritor şi locul de depozitare a comorilor nabatenilor. Dalia are dreptate, ţi-ar plăcea foarte mult.

– Locuiesc oameni acolo acum?

– Nu, zona este părăsită – sunt doar turişti şi câţiva vânzători ambulanţi cu tot felul de suveniruri şi sucuri reci. Dar mulţi creştini, printre care mă număr şi eu, cred că Dumnezeu a pregătit oraşul pentru a fi locul de refugiu despre care scrie apostolul Ioan în Apocalipsa 12:6 şi 12:14.

– Ah, tată, spuse Dalia, nu putem să luăm micul dejun fără să vorbim despre Biblie la fiecare două secunde?

– Draga mea, trăim în Orientul Mijlociu, în Iordania. Aici s-au *întâmplat* cele scrise în Biblie. Aici a ales Dumnezeu să Se descopere lumii prin Isus. Oriunde am merge, păşim pe tărâmuri biblice. De fiecare dată când înfigem lopata în pământ scoatem la iveală noi dovezi care arată că Biblia este adevărată.

Dalia era pe punctul de a reacţiona la afirmaţiile tatălui său, dar Taric i-o luă înainte:

– De fapt, pastore Nadim, m-am gândit mult la ce aţi spus aseară şi am câteva întrebări. Aveţi timp, câteva minute?

– Sigur, Taric. Cu ce pot să te ajut?

– A, grozav! Iar începe, exclamă Dalia sorbind apoi din cafea şi dându-şi ochii peste cap.

– Îmi pare rău, Dalia, spuse Taric cu blândeţe. Pur şi simplu mi se pare interesant. Dar, crede-mă, n-o să dureze mult.

Dar discuţia se prelungi.

Taric şi pastorul Nadim vorbiră despre Biblie pe toată durata micului dejun. Vorbiră şi pe drumul pe care îl făcură cu maşina până în oraşul nabatean. Şi continuară să vorbească în tot timpul cât urcară pe jos, prin valea strâmtă şi abruptă, spre centrul oraşului antic Petra. Dalia încerca să evite să participe la conversaţie şi s-o ignore. Mergea alături de mama ei încercând să depene amintiri cu ea, dar aceasta nu-i răspundea. Pe Rima o interesa discuţia şi se apropie de cei doi bărbaţi şi asculta ce-şi spuneau.

Taric întrebă cu un interes sincer:

– Dar n-a fost Noul Testament scris mult prea târziu după Isus, existând astfel posibilitatea să nu fi surprins cu acurateţe cuvintele pe care le-a rostit El? întrebă Taric, verificând un eventual punct al creştinismului.

– Dimpotrivă, Taric, spuse tatăl Daliei. Câţiva sceptici au încercat să susţină că, în cazul Noului Testament, cărţile care-l alcătuiesc au fost scrise la sute de ani după Isus. Dar, de fapt, toate au fost scrise mai devreme, doar la câteva decenii de la moartea şi învierea lui Isus. Arheologii au descoperit că cele patru evanghelii au fost scrise între anii 50 şi 66 d.Cr.

Uimit de cele auzite, Taric întrebă:

– Asta înseamnă că au fost scrise în timpul vieţii celor care fuseseră martori la evenimente?

– Ai dreptate, iar acest lucru garantează acurateţea celor scrise. În caz contrar, ceilalţi martori la aceste întâmplări ar fi sesizat imediat, ar fi denunţat scrierile ca fiind false. S-ar fi făcut ceva. Când a vorbit despre minunile lui Isus, Petru le-a spus celor care-l ascultau că totul le fusese dovedit de Dumnezeu, prin semne şi minuni. Petru le cerea să le confirme spusele, întrucât ei vorbeau despre lucruri pe care aceştia le ştiau deja. Poate schimba cineva ceęa ce a văzut deja?

– Nu, nu poate. Ei fuseseră martori la lucrurile care se întâmplaseră de fapt, replică Taric.

– Ai auzit cumva de William Albright?

– Nu, mă tem că nu, zise Taric.

– A fost unul dintre cei mai renumiţi arheologi ai Bibliei din lumea întreagă, spuse pastorul Nadim. Apoi scoase din buzunar o carte cu titlul *Mai mult decât un simplu tâmplar* şi i-o înmână lui Taric. Deschide la pagina 40 şi citeşte ce scrie în ultimul paragraf.

Taric era surprins să-l vadă pe tatăl Daliei cărând după el cărţi despre Isus într-o excursie cu familia.

– Ce altceva mai aveţi acolo? râse el. Manuscrisele de la Marea Moartă?

– Doar Biblia mea, o sticlă cu apă şi nişte fructe, replică Nadim râzând cu poftă. Vrei şi tu câteva?

– Nu, domnule. Mulţumesc. Rămân la carte pentru moment.

Taric privi spre Dalia, care doar clătină din cap, apoi căută pagina 40 şi citi în timp ce mergeau.

> Putem să spunem deja cu certitudine că nu mai există niciun temei solid pentru datarea vreunei cărţi a Noului

> Testament mai târziu de anul 80 d.Cr – cu două generaţii înainte de datarea între anii 130 şi 150, sugerată de criticii mai radicali de astăzi ai Noului Testament...

Taric se opri şi se uită la pastorul Nur ca să vadă dacă dorea să continue lectura.

– Mai există un citat de Sir William Ramsey, unul dintre cei mai importanţi arheologi ai Bibliei, care spune, practic, acelaşi lucru. Dacă vrei, pot să-ţi dau alte zece cărţi care confirmă faptul că toate cărţile Noului Testament au fost scrise în timpul vieţii aceleiaşi generaţii, ceea ce susţine veridicitatea perfectă a textului. Spune-mi, cine a scris aceste cărţi?

Taric răspunse:

– Ucenicii şi cei care-L urmau pe Cristos, nu-i aşa?

– Corect. Ei erau ucenicii Lui şi cei care Îl urmau, Taric. Ei erau martorii Lui. De aceea este Biblia o sursă demnă de încredere. Ei au trăit alături de Cristos, L-au ascultat vorbind, L-au văzut, au mers alături de El. Apostolul Ioan, care a scris Evanghelia după Ioan, cărţile 1 Ioan, 2 Ioan şi 3 Ioan, precum şi Apocalipsa, a spus următorul lucru despre Cristos:

> Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii, pentru că viaţa a fost arătată, şi noi am văzut-o, şi mărturisim despre ea, şi vă vestim viaţa veşnică, viaţă care era la Tatăl şi care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi.

Deci, ce poţi să-mi spui despre Ioan?

– Aş spune că a fost un martor ocular.

Pastorul veni mai aproape de el şi spuse:

– De asemenea, prin revelaţia lui Dumnezeu, apostolul Pavel a spus: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu". Iar apostolul Petru ne asigură: „Nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt."

– Interesant, spuse Taric.

– Doar interesant?

Taric făcu o pauză. Nu ştia ce să spună.

– Destul de interesant, spuse, şi îi înapoie cartea.

– Interesant, dar nu eşti pe deplin convins, nu-i aşa? întrebă pastorul Nur.

Taric ridică din umeri a nepăsare. Nu voia ca pastorul Nur să afle ce agitaţie era în mintea şi în inima lui. Nu încă. Nu înainte de-a înţelege el însuşi mai bine toate aceste lucruri.

Capitolul 50

– Avem o problemă, spuse Rami, uitându-se pe fereastra camerei de hotel a lui Goddard, care dădea spre centrul oraşului Beirut.

– Ce problemă?

– Maruan nu răspunde.

– Încearcă din nou, îl îndeamnă Goddard, străbătând camera de la un capăt la altul.

– Am încercat de patru ori.

– Ce înseamnă asta? insistă Goddard.

– Înseamnă că telefonul este închis, sau nu-l are cu el, sau…

În cameră se lăsă tăcerea. Rami nu-şi termină ideea, dar nici nu era nevoie. Goddard ştia la ce se gândea omul. Maruan Accad putea să fie prins deja sau mort.

– Nu-ţi face griji! zise Goddard. O să-l găsim, totul o să fie bine.

Pur şi simplu spera să fie adevărat.

Dintr-odată, sună telefonul lui. Era DuVall. Goddard răspunse imediat.

– Ce ai aflat, Colette?

– Unde aţi fost? întrebă ea. Am încercat să vă sun.

– Am fost la secţia de poliţie, explică Goddard. Nu m-au lăsat să folosesc telefonul în interior. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nu aţi primit mesajul meu?

– Nu, care?

– Lemieux v-a sunat de două ori, spuse DuVall. Când a văzut că nu poate să dea de dumneavoastră, s-a înfuriat şi mi-a cerut să vă găsesc.

– Ce voia Lemieux?

Rami se întoarse să vadă ce se întâmpla.

– A spus că serviciile de informaţii egiptene au dat de urma lui Taric Giamil şi a fetei într-un hotel din Şarm el-Şeic.

– Grozav! Găseşte-mi un zbor până acolo imediat.

– Nu, aşteptaţi! Mai e ceva, spuse DuVall. Au plecat deja. Au luat un taxi până la Nuweiba şi o barcă până la Aqaba.

– Iordania? întrebă Goddard. De ce Iordania?

– De acolo e fata.

– Cum o cheamă?

– Dalia Nur.

– Bine, stai puţin, Colette, spuse Goddard, care lăsă jos telefonul şi se întoarse spre Rami ca să-l întrebe dacă ştia ceva despre o fată pe nume Dalia Nur.

– Nu, spuse Rami. Dar l-am sfătuit acum câteva zile să plece din Cairo. Probabil că s-a combinat cu fata şi s-a folosit de ea pentru a ieşi din ţară.

Goddard luă din nou telefonul.

– Din ce oraş e fata asta?

– Din Petra, răspunse DuVall. Am adresa. La fel şi Lemieux. El şi echipa lui se îndreaptă într-acolo chiar acum.

Goddard simţi că i se strânge stomacul.

– Au alertat poliţia iordaniană, le-au spus că vin?

– Nu, domnule.

– Iau poliţia egipteană cu ei?

– Nu, domnule.

Goddard făcu o pauză ca să-şi adune gândurile.

– Colette, ştii ce cred despre Lemieux, nu-i aşa?

– Credeţi că el este cârtiţa. Credeţi că lucrează cu doamna Ramsey.

– Tu nu crezi?

– Dacă iau în calcul ce am aflat în ultimele câteva zile, ba da, domnule, şi eu cred.

– Putem s-o dovedim? întrebă Goddard.

– Nu încă, domnule, spuse DuVall. Avem nevoie de mai mult timp.

– Nu avem mai mult timp. Dacă Lemieux îl găseşte pe Maruan Accad, o să-l omoare.

– Să sun la autorităţile iordaniene şi să le spun să-l aresteze pe Lemieux?

– Nu, spuse Goddard. Nu-l vor aresta pe Lemieux decât dacă vor avea mai multe dovezi decât avem noi în momentul de faţă.

– Atunci, ce facem, domnule?

– Singurul lucru pe care-l pot face, Colette. Găseşte un elicopter pentru Petra. Mă îndrept spre aeroport. Hai, Rami, vii cu mine!

Capitolul 51

Cei patru ajunseră, în sfârşit, la capitala antică a nabatenilor, de o frumuseţe într-adevăr deosebită. Se plimbară câteva ore prin oraş, admirând măiestria faţadelor sculptate în piatra muntelui. Doamna Nur scoase un ghid de călătorie publicat de Dorling Kindersley şi citi cu voce tare câteva pasaje.

> Petra este unul dintre cele mai impresionante situri arheologice, cu o ambianţă cu totul specială, începu ea. Templele şi mormintele săpate în piatră, minunat conservate, înconjurau cândva o metropolă înfloritoare. Au existat aşezări umane în aceste locuri încă din timpurile preistorice, dar înainte de venirea nabatenilor, Petra era doar o oază anonimă din deşert. Între secolul al III-lea î.Cr. şi secolul I d.Cr., aceştia au construit un oraş superb şi au făcut din el centrul unui vast imperiu comercial. În anul 106 d.Cr., Petra a fost anexată Romei. Creştinismul a sosit în secolul al IV-lea, musulmanii în secolul al VII-lea, iar cruciaţii în secolul al XII-lea, pentru scurtă vreme. După aceea, Petra a fost dată uitării până în 1812, când a fost redescoperită de un explorator elveţian, J.L. Burckhardt.

Prima şi cea mai impresionantă clădire pe care o găsiră dăltuită în piatra muntelui era Trezoreria, cu stâlpii săi şi cu atenţia uluitoare acordată detaliilor. Apoi mai era Mănăstirea, cunoscută sub numele de El-Deir, cu o lăţime de 47 de metri şi o înălţime de 40 de metri, care, conform spuselor ghidului, fusese cândva un magnific templu păgân. De acolo trecură pe lângă mormintele regale şi Poarta Temenos, „intrarea în incinta sacră a templului Qasr el-Bint, cel mai important din Petra". În cele din urmă, ajunseră la prima biserică ce a fost cunoscută sub numele de Biserica Petra – unul dintre cele mai timpurii lăcaşuri creştine de închinare din Iordania – cu nişte mozaicuri „cu detalii superbe" împodobind culoarele acestei „biserici bizantine cândva mari". Doamna Nur remarcă faptul că, aşa cum scria în ghidul acela, „a fost descoperită o ascunzătoare cu 152 de suluri care au oferit informaţii despre viaţa de zi cu zi din Petra bizantină".

În timp ce vizitau acest cămin antic al ucenicilor lui Isus, Taric nu putea să nu aducă din nou în discuţie întrebarea dacă Biblia era o relatare demnă de încredere a ceea ce au făcut şi au spus Isus şi ucenicii Săi. Îi puse pastorului Nur o serie de întrebări, după care pastorul îl întrebă, la rândul său:

– Ştiai că avem mai multe manuscrise ale Noului Testament decât ale oricărei alte lucrări scrise din istorie?

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Taric.

– Arheologii au găsit în jur de 24.000 de manuscrise antice ale Noului Testament – unele din jurul anului 130 d.Cr. – şi toate identice, în esenţă, explică Nur.

– Şi ce dovedeşte asta?

– Dovedeşte faptul că Noul Testament pe care îl avem noi azi a fost copiat şi transmis cu acurateţe de-a lungul secolelor. În contrast cu acest lucru, avem doar 643 de manuscrise antice ale *Iliadei* lui Homer, aflată pe un foarte îndepărtat loc doi. De fapt, în cazul celor mai multe opere literare din antichitate a căror acurateţe nu o punem sub semnul întrebării, au supravieţuit foarte, foarte puţine manuscrise. Cezar, de exemplu, şi-a scris lucrarea despre Războiul Galic undeva între anul 58 şi anul 50 î.Cr. Dar există doar nouă sau zece copii în toată lumea, toate datate cu o mie de ani după moartea lui sau mai mult. Aristotel şi-a

scris opera poetică în jurul anului 343 î.Cr. Şi totuşi, copiile cele mai recente pe care le deţinem datează din anul 1.100 d.Cr. Este o distanţă de aproape 1.400 de ani. Mai mult, există doar 49 de manuscrise antice. Ce vreau să spun, Taric, este că putem fi mai siguri că avem copii demne de încredere ale scrierilor autentice ale ucenicilor lui Isus decât în legătură cu orice alt document din istorie.

– Poate că este adevărat, contracară Taric, tot încercând să găsească fisuri în ceea ce citise toată noaptea, dar asta nu înseamnă că ucenicii lui Isus au redat cu acurateţe tot ce a spus Isus. Adică, serios, cine ne asigură că nu au inventat toate citatele acelea despre Isus în care El spune că este Dumnezeu doar ca să înfiinţeze ei o religie nouă?

– Şi ce motiv ar fi avut să mintă? întrebă pastorul Nur, în timp ce toţi patru, obosiţi de atâta umblat, intrară în teatrul antic – destul de mare pentru a găzdui 7.000 de persoane – şi se aşezară pe băncile de piatră săpate în panta dealului.

– Ei, hai, tată, eu pot să-ţi spun o grămadă de motive, interveni Dalia nervoasă, spre surprinderea tuturor. Lăcomie? Faimă? Putere? Alege ce-ţi place! Creştinii au cucerit Imperiul Roman, nu-i aşa? Au devenit extrem de bogaţi şi de puternici susţinând că Isus era Dumnezeu şi că ei erau purtătorii Lui de cuvânt pe pământ, nu-i aşa? Asta e.

– Glumeşti, draga mea, nu-i aşa? replică tatăl ei, deşi mult mai blând decât s-ar fi aşteptat Taric.

– De fapt, sunt cât se poate de serioasă, spuse ea.

Taric se crispă. Ce făcea? Ultimul lucru de care aveau nevoie era o confruntare zdrobitoare şi decisivă între Dalia şi tatăl ei.

– Ei bine, Dalia, cred că datele tale despre istorie sunt un pic inexacte.

– Vrei să spui că împăratul roman Constantin nu a devenit creştin, acordând apoi bisericii creştine o avere şi o putere imense? replică Dalia în defensivă.

– Nu, bineînţeles că nu. Aşa a făcut. Dar, Dalia, asta a fost la aproape trei sute de ani *după* Isus. Primii ucenici ai lui Cristos erau pescari săraci şi fără educaţie şi vameşi din provincia romană Palestina. Nu se aşteptau în niciun caz să câştige avere şi

putere prin faptul că vorbeau lumii despre moartea şi învierea lui Isus. Dimpotrivă, aşa cum foarte bine ştii, primii creştini au fost o minoritate religioasă în oceanul imens al puterii păgâne romane. Au avut parte de împotrivire violentă, au fost persecutaţi fără milă şi unsprezece dintre apostoli – ucenicii aleşi de Isus pentru a fi purtătorii Săi de cuvânt demni de încredere – au pierit ca martiri în baza a două lucruri: insistenţa cu care susţineau că au fost martori direcţi la învierea lui Cristos şi credinţa lor în Isus ca Dumnezeu. Au fost torturaţi şi biciuiţi *din cauză că* erau creştini şi au fost condamnaţi la cele mai cumplite metode de execuţie cunoscute. Şase dintre ei au fost răstigniţi. Petru chiar a fost răstignit cu capul în jos. Doi dintre apostoli au fost ucişi cu sabia. Iacov a murit ucis cu pietre. Toma a murit străpuns de suliţă. Iar Ioan, al doisprezecelea apostol, a murit în exil, pe insula Patmos, din cauza credinţei şi a lucrării sale de predicare. Niciunul dintre aceşti doisprezece apostoli nu a beneficiat nici financiar, nici politic, şi sub nicio altă formă, de pe urma faptului că L-a urmat pe Isus. În acelaşi timp, trebuie spus că nici nu a renunţat vreunul la credinţa în Isus ca Dumnezeu al universului şi Mântuitor al omului, nici măcar sub cea mai cruntă tortură.

– Poate că aşa stau lucrurile, ripostă Dalia, dar foarte mulţi oameni au murit pentru o minciună de-a lungul istoriei, tată. Aşa că, ce dovedeşte asta?

În acel moment interveni doamna Nur în discuţie:

– Da, mulţi oameni au murit pentru o minciună, Dalia, dar ei *credeau* că acela era adevărul, explică ea. Tu ai sugerat că apostolii au inventat citate în care Isus pretindea că este Dumnezeu pentru a se îmbogăţi sau pentru a obţine putere sau faimă. Dar asta nu se potriveşte cu datele istorice. Dacă Isus nu a *afirmat cu adevărat* că este Dumnezeu şi dacă nu *a dovedit* cu adevărat că este Dumnezeu prin moartea pe cruce şi învierea Sa din morţi în a treia zi, aşa cum spune Noul Testament, atunci ucenicii au ştiut că era o minciună. La urma urmei, conform teoriei tale, ucenicii erau cei care răspândeau minciuna. Dar gândeşte-te puţin! Asta ar însemna că ei toţi nu numai că au murit pentru o minciună, ci au făcut-o pentru o minciună de pe urma căreia nu au avut niciun câştig personal, politic sau financiar. Corect? Înţelegi ce vreau să spun?

Capitolul 52

Dalia se gândi preţ de câteva momente şi într-un târziu, recunoscu, şovăielnic:

– Nu, mamă, cred că nu. Într-adevăr, nicio minte întreagă n-ar înţelege. Până şi mintea mea refuză să accepte. Îmi pare rău.

– Cum rămâne cu „trupul" lui Isus? întrebă tatăl ei. Singurul lucru pe care îl aveau de făcut adversarii creştinismului pentru a desfiinţa ideea că Isus a înviat din morţi şi pentru a înăbuşi astfel creştinismul din faşă, ar fi fost să arate trupul lui Isus. Dar nu au putut face asta.

– De ce nu? întrebă Taric.

– Pentru că nu l-a găsit nimeni, explică pastorul Nur. Au fost unii care au încercat să susţină că ucenicii au furat trupul. Dar cu cât îi studiezi mai mult pe ucenici aşa cum erau înainte de înviere, cu atât mai bine îţi poţi da seama că aşa ceva era imposibil. Niciunul dintre oamenii aceştia nu putea fi, sub nicio formă, destul de curajos sau destul de nebun ca să fure trupul lui Isus. La urma urmei, mormântul era păzit de un detaşament de soldaţi romani care ştiau că vor fi executaţi dacă pierdeau prizonierul, chiar dacă prizonierul în cauză era mort. Şi totuşi,

iată că trupul lui Isus a dispărut. Toată lumea din Ierusalim – chiar şi duşmanii Lui cei mai înverşunaţi – a ştiut că trupul lui Isus dispăruse.

– E posibil să-l fi furat altcineva? întrebă Taric.

– Tot n-ar fi trecut de soldaţii romani, nu era uşor de făcut aşa ceva pe atunci, replică pastorul. Totuşi, cine să-l fure? Liderii evrei n-ar fi făcut-o. Ei nu voiau ca oamenii să creadă că Isus a înviat din morţi. Tocmai de aceea le-au cerut romanilor, încă de la început, să pună gărzi în jurul mormântului, pentru că Isus le spusese tuturor că va învia din morţi în a treia zi.

– V-aţi gândit bine la toate astea, domnule, nu-i aşa? întrebă Taric.

– Într-adevăr, Taric. Am cercetat dovezile istorice şi arheologice pe parcursul a sute de ore. Aşa am ajuns să fiu un ucenic al lui Isus. Pentru că am studiat dovezile şi acestea îmi cereau să dau un verdict. Isus a fost mai mult decât un om bun. A fost mai mult decât un tâmplar. A fost cine a spus că este. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa, şi nimeni nu vine la Tatăl altfel decât prin Mine".

– Şi sunteţi convins că Isus este singura cale spre iertarea păcatelor?

– Da, sunt.

– Şi singura cale spre cer?

– Absolut.

Taric se gândi îndelung şi serios la toate acestea. Privi în jur la oraşul antic Petra, care se întindea înaintea ochilor săi şi se frământa în legătură cu ceea ce avea de făcut. Lista păcatelor pe care le făcuse creştea cu fiecare oră care trecea. Minciuna era pe primul loc, dar mai erau şi altele, foarte multe.

Se gândi la pictura de pe papirus, pe care o văzură la Cairo, lângă piramide, pictura intitulată *Judecata finală*. Era inima lui mai uşoară decât o pană? Nici măcar pe-aproape. Ceea ce înseamnă că, dacă ar fi urmat să moară azi, Doamne fereşte, nu i s-ar permite să intre în rai. Se ducea direct în iad. Gândul acesta îl îngrozi.

Era Isus răspunsul? Era El cu adevărat calea, adevărul şi viaţa? Singura cale spre cer era El? Aşa pusese pastorul Nur problema:

Isus este Adevărul şi tot ce a spus El este adevărat. El poate să schimbe vieţi şi să schimbe omul. Dar dacă...?

Spusese ultimele cuvinte cu voce tare. Pastorul Nur îl auzise şi îl întrebă:

– Dar dacă...? Dar dacă ce, Taric?

– Dar dacă Biblia – Noul Testament – a fost modificată?

Doamna Rima Nur scoase un ţipăt, repetă întrebarea şi îşi acoperi gura cu mâna, şocată.

– Modificată? Biblia să fie modificată?

Taric se scuză:

– Mulţi spun asta. Nu-i aşa?

Pastorul Nadim răspunse prompt:

– Chiar dacă ar spune-o de o mie de ori, ar însemna oare asta că este adevărat? Oricine spune asta este un duşman al lui Cristos şi al creştinismului. Şi caută doar o confruntare. Răspunde la asta, Taric: Când şi cine?

– Când?

– Da. Când să fi fost modificată?

– Oricând.

– Nu-i chiar aşa. Biblia există sub formă de manuscrise de foarte multă vreme, iar aceste manuscrise erau accesibile oricui. Să ne concentrăm asupra Noului Testament. Există încă din primul secol.

– Adevărat.

– Este imposibil să fi fost modificat în vremea aceea pentru că cei care trăiseră în acelaşi timp cu Cristos erau prezenţi şi nu ar fi fost de acord cu niciun fel de schimbări aduse lucrurilor la care fuseseră martori. După aceea, manuscrisele s-au răspândit peste tot în regiunea aceea, şi schimbările ar fi putut fi realizate doar dacă s-ar fi adus din nou toate manuscrisele la un loc. Asta ar fi fost imposibil. De asemenea, dacă creştinii ar fi încercat să modifice detalii din Biblie, evreii nu ar fi păstrat tăcerea.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Pastorul Nadim îi adresă a doua întrebare:

– Cine? Cine a făcut modificări? Evreii sau creştinii? Evreii nu-l acceptau pe Cristos. L-au respins pe El şi tot ce reprezenta El. Noul Testament vorbeşte foarte frumos despre Cristos, creştinism

şi caracteristicile sale. Evreii nu ar fi modificat niciodată Noul Testament ca să-l facă aşa cum este acum. Nu au făcut-o.

Taric se gândi la cele auzite, se uită la Dalia şi la mama ei şi văzu că şi ele se gândeau. Apoi spuse:

– Creştinii. Creştinii trebuie să-l fi schimbat în avantajul lor.

– Dacă ar fi făcut schimbări sau măcar ar fi încercat să facă, ar fi fost o răscoală printre evrei. Ei ar fi împiedicat un astfel de lucru. Tu ce crezi?

Taric consimţi din nou calm şi spuse:

– Aveţi dreptate din nou. Ar fi fost imposibil.

Pastorul Nur îşi îndreptă spatele, zâmbi şi spuse:

– Slavă Domnului! Atunci, Taric, fiule, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu şi Dumnezeu este capabil să ferească Sfânta Sa Biblie de orice manipulare omenească. La sfârşitul cărţii Apocalipsa, El spune: „Dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta." Cine ar fi îndrăznit să schimbe ceva, ştiind că îl paşte o asemenea ameninţare? Ascultă ce spune Isus Cristos despre Sine Însuşi în Matei 24:35: „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece."

Taric îşi dădu subit seama că pastorul Nur se aşezase lângă el şi îi înconjura umerii cu braţul.

– Chiar te gândeşti serios la toate astea, nu-i aşa, fiule?

– Da, domnule, aşa e.

Urmă o pauză lungă, după care pastorul Nur spuse:

– Ai vrea să devii un ucenic al lui Isus şi să ştii în mod sigur că păcatele îţi sunt iertate şi că vei petrece veşnicia în cer cu Dumnezeu Însuşi?

Inima lui Taric bătea cu putere. Nu ştia ce ar spune Rami sau Dalia, dar ştia, fără nicio urmă de îndoială, că acest lucru era adevărat, că Isus îl invita să facă parte din familia lui Dumnezeu.

– Da, domnule, aş vrea foarte mult. Dar ce trebuie să fac?

– În Apocalipsa 3:20, Isus a spus: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el."

– Într-adevăr? întrebă Taric.

– Într-adevăr, spuse Nur. Poţi să-L primeşti pe Isus Cristos ca

Mântuitor personal şi Domn chiar acum, prin credinţă, printr-o rugăciune.

– Cum pot să-L rog să intre în viaţa mea?

– Faci acest lucru printr-o rugăciune spusă cu credinţă. Rugăciunea înseamnă pur şi simplu că vorbeşti cu Dumnezeu. Dumnezeu îţi cunoaşte inima şi ştie exact ce este în ea. Nu-L preocupă atât cuvintele tale, cât atitudinea inimii tale. Rugăciunea pe care am spus-o eu când am devenit un ucenic al lui Isus suna cam aşa:

> Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Îţi mulţumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Deschid uşa vieţii mele şi Te primesc ca Domn şi Mântuitor personal. Îţi mulţumesc că mi-ai iertat păcatele şi îmi dai viaţa veşnică. Preia Tu controlul, fii Tu pe tronul vieţii mele. Fă din mine o persoană aşa cum vrei Tu.

Rugăciunea aceasta exprimă dorinţa inimii tale, Taric?

– Da, domnule, răspunse Taric, având grijă să evite contactul vizual cu Dalia.

Nu ştia ce gândea Dalia. Tot ce ştia era că, din acel moment, relaţia lor avea să se schimbe în mod dramatic. Va trebui să le spună, ei şi familiei ei, adevărul despre cine era şi de ce fugea. După aceea, se va mai gândi oare Dalia la el, îl va mai iubi, va mai dori să se căsătorească cu el, aşa cum plănuiseră? Această decizie de a-L urma pe Cristos avea oare să-l coste, preţul fiind noua dragoste a vieţii sale? S-ar putea, îşi spuse el, dar ce altă opţiune avea? Era el gata să plătească preţul pentru a-L urma pe Isus? Isus plătise un preţ mai mare; murise pentru a obţine mântuirea lui Taric. Isus era Dumnezeu, Creatorul universului. El părăsise cerul şi venise pe pământ pentru a salva lumea, pentru a-l salva pe Taric, şi pe toţi cei care cred în El, de condamnarea veşnică. În acel moment, Cristos stătea în faţa uşii inimii lui Taric şi bătea la uşă. Aceasta era decizia pe care trebuia s-o ia Taric, şansa pe care trebuia să o fructifice plin de recunoştinţă. Isus îl chema şi voia ca Taric să devină ucenicul Lui, indiferent de preţul plătit. El trebuia să accepte.

– Înţelegi că aceasta este o decizie foarte importantă, da? spuse pastorul Nur. Nu trebuie tratată cu superficialitate, Taric. Dumnezeu te va ierta, te va mântui şi îţi va da o inimă cu totul nouă – o inimă curată – şi o viaţă complet nouă. Dar trebuie să vrei cu adevărat acest lucru. Trebuie să fii dispus să renunţi la toate concepţiile religioase, sau la lipsa lor, pe care le aveai înainte de a deveni un ucenic devotat exclusiv lui Isus.

– Da, domnule, îmi dau seama de asta.

– Trebuie să crezi cu adevărat că Isus Cristos a murit pe cruce.

– Cred.

– Şi crezi că a înviat din morţi a treia zi, aşa cum spuneau Scripturile că se va întâmpla?

– Cred, domnule.

– Mărturiseşti cu gura ta că Isus este Domn – că este Regele vieţii tale şi că Îl vei iubi şi Îi vei sluji cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea ta, de azi înainte, toată viaţa ta?

– Da, domnule, credeţi-mă. Sunt pregătit. Voi avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. N-o să pot să trăiesc prin puterea mea viaţa pe care o vrea Isus pentru mine. Dar dacă El mă primeşte, vreau să-L urmez.

Taric ştia, în adâncul inimii sale, că vorbea serios, asta credea, era mai serios decât în privinţa oricărei alte decizii pe care o avusese vreodată de luat în toată viaţa sa.

Apoi, spre uluirea lui, o auzi şi pe Dalia spunând:

– Şi eu vreau să-L urmez pe Isus, Tată, de data asta în mod autentic.

Capitolul 53

Atunci Daliei începură să-i curgă lacrimile. Curând plângea în hohote, cerându-I lui Dumnezeu şi părinţilor ei să o ierte pentru toţi anii irosiţi în care încercase să fie stăpâna destinului ei, în loc să-L urmeze pe Isus şi să-L slujească dintr-o inimă recunoscătoare şi plină de dragoste.

Acum şi pastorul Nur plângea, la fel şi soţia sa. Până şi Taric simţi cum îl asaltează emoţiile. El nu-şi mai îngăduise să plângă din ziua în care îi muriseră părinţii, dar ştia că dacă nu se vor ruga cât de curând, avea să plângă şi el în hohote alături de ei.

Se aşezară toţi patru pe genunchi şi pastorul Nur spuse rugăciunea pe care o rostise el când Îl primise pe Cristos în inima sa. După ce terminară, îi îmbrăţişă pe Dalia şi pe Taric cu o strânsoare care păru să dureze o eternitate.

După ce îşi şterseră lacrimile, pastorul Nur le explică faptul că din acel moment făceau parte din familia lui Dumnezeu pentru totdeauna. Le explică şi că Biblia spune că nu pot să-şi piardă niciodată mântuirea. Şi le arătă pasaje din Scriptură în care erau asiguraţi că numele lor erau scrise în Cartea Vieţii şi că în ziua

în care vor muri vor ajunge imediat în cer şi vor trăi cu Însuşi Dumnezeu, în vecii vecilor.

– Isus a spus: „Nicidecum n-am să te las; cu niciun chip nu te voi părăsi" şi a vorbit serios, îi asigură el. Ştiu că sunt multe de învăţat despre cum să-L urmezi pe Isus, dar nu vă faceţi griji! Cheia constă în a lua toate lucrurile pas cu pas. Citiţi Biblia! Vorbiţi cu Dumnezeu în fiecare zi, în rugăciune! Petreceţi timp cu credincioşi mai în vârstă şi mai înţelepţi care vă pot învăţa şi vă pot ajuta să creşteţi în credinţă. Şi în viaţa voastră de zi cu zi, puneţi-vă mereu următoarea întrebare: „Ce ar face Isus în această situaţie?"

Taric îşi drese glasul şi întrebă:

– Deci, acum păcatele mele sunt iertate şi uitate, nu-i aşa?

– Absolut, spuse pastorul Nur. Biblia spune că Dumnezeu aruncă păcatele tale cât de departe este răsăritul de apus. Nu îşi va mai aminti niciodată de ele.

– Deci sunt perfect curat înaintea lui Dumnezeu acum, aşa e?

– Aşa este, fiule. Conform promisiunii Scripturilor, Dumnezeu tocmai ţi-a spălat păcatele, te-a făcut mai alb ca zăpada. A făcut ca inima ta să fie mai uşoară decât o pană.

– Şi mă iartă pentru toate păcatele, nu-i aşa? Nu numai pentru unele din greşelile mele prosteşti, ci pentru *toate*?

– Cu siguranţă, Taric, îl asigură pastorul. Versetul din 1 Ioan 1:9 spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de *orice* nelegiuire". Şi când Dumnezeu spune „orice", înseamnă că aşa este.

– Asta e grozav, exultă Taric, scăpând un suspin de uşurare, apoi se îmbărbătă singur pentru conversaţia ce avea să urmeze.

– Trebuie neapărat să vă spun ceva.

După ce îşi mărturisise păcatele înaintea lui Dumnezeu, ştia foarte clar că trebuie să le mărturisească şi acestei familii care îi arătase atât de multă dragoste. *Dar cum?*

Cum putea să le explice faptul că numele lui nu era Taric Giamil, că nu era consultant IT, şi că era căutat de poliţie în câteva ţări, în timp ce voia să-i convingă şi de faptul că o iubea cu adevărat pe Dalia şi îşi dorea cu disperare să se căsătorească

cu ea şi să-şi petreacă viaţa făcând-o fericită? Ar fi furioşi pe el. Cum s-ar putea aştepta ca ei să înţeleagă că, în ciuda tuturor minciunilor pe care le spusese, nu era un mincinos în general şi că tot ce făcuse avea scopul să supravieţuiască şi să protejeze şi viaţa Daliei?

Părea inutil, dar ştia că trebuia oricum s-o facă. Şi când se gândea la cât de mult suferise Isus pentru păcate pe care nu le comisese, îşi dădu seama că nu avea de ales.

– Ce este Taric? întrebă Dalia văzând îngrijorarea care îi apăruse dintr-odată în priviri.

– Ei bine, chiar nu ştiu cum să spun acest lucru, spuse el.

– E în ordine, Taric, serios, eşti printre prieteni.

– Ştiu şi tocmai de aceea e şi mai dificil.

– Ce?

– Vă rog să nu mă urâţi!

– Sigur că nu.

– Dar am făcut unele lucruri de care nu sunt mândru.

– Toţi am făcut, fiule, spuse pastorul Nur. Dar aşa cum am spus, toate acestea au rămas în urmă, Taric.

– Păi, tocmai asta e, că numele meu nu este Taric Giamil. Mă cheamă Maruan Accad. Şi trebuie să vă povestesc ceva şi nu sunt sigur cum se va termina totul...

Dar înainte de-a apuca să mai spună ceva, prin canion se auzi ecoul unei împuşcături şi Maruan Accad căzu la pământ, chircindu-se de durere.

Dalia ţipă. Pastorul Nur privi rapid în jur să vadă de unde venise împuşcătura, apoi încercă să le acopere cu trupul său pe soţia şi fiica sa.

Se auzi o altă împuşcătură. De data aceasta ricoşă din banca de piatră a teatrului undeva, la dreapta lor, aruncând în aer fărâme de rocă şi praf.

– *Lăsaţi-vă în jos*, strigă Maruan scrâşnind printre dinţi, *în spatele stâlpilor!*

Cu toată puterea pe care şi-o putea aduna, o apucă pe Dalia şi o trase pe treptele de piatră până la ceea ce părea să fi fost o scenă sau loja orchestrei. Pastorul Nur şi soţia lui erau imediat în spatele lor. În mod miraculos, nu fuseseră împuşcaţi – nu

încă. Dar gloanţele loveau totul în jurul lor şi Maruan ştia că se adevereau cele mai negre temeri ale sale. Nu numai că fusese găsit, dar pusese şi această familie minunată în calea ucigaşilor.

Toţi patru se ascundeau în acel moment în spatele unor pietre mari. Doamna Nur plângea, în timp ce soţul ei o strângea în braţe. Dalia încetase să mai ţipe, dar tremura de frică. Maruan dorea s-o liniştească – nu-şi dorea nimic mai mult – dar trebuia să vadă de unde trăgeau lunetiştii. Începu să se departeze uşor de lângă grup ca să vadă dintr-un unghi mai bun, dar Dalia îl apucă de braţ.

– *Unde te duci?* strigă ea. *Nu poţi să ne părăseşti.*

– Nu vă părăsesc, trebuie să văd câţi sunt.

– Sunt mai mulţi?

– Aşa cred.

– *Cine?* întrebă ea. *Cine sunt?*

– E o poveste lungă, spuse el, privind prin crăpătura dintre două stânci. Dar nu pe voi vă caută; mă caută pe mine.

– *De ce, Taric? Ce ai făcut?*

– Numele meu este Maruan, Dalia – Maruan Accad – dar îţi jur că nu am făcut nimic rău. Mi s-a înscenat...

Altă împuşcătură lovi periculos de aproape. Dalia ţipă şi Maruan o acoperi cu trupul său.

Nu putea să rămână acolo. Trebuia să se despartă de familia Nur. Trebuie să-i conducă pe Lemieux şi Goddard, împreună cu oamenii lor, departe de oamenii aceştia pe care îi iubea atât de mult. Dar abia dacă putea să meargă. Piciorul stâng îi pulsa de durere. Se uită în jos şi văzu că blugii îi erau plini de sânge. Apoi o văzut pe Dalia privind cu groază rana şi fiind gata să leşine.

– E în ordine, spuse el luând-o în braţe. Voi fi bine. Dar, Dalia, ascultă-mă... mă auzi?

Faţa Daliei era albă ca varul. Era pe cale să intre în stare de şoc.

Capitolul 54

– Mă auzi, Dalia? şopti Maruan din nou în timp ce scotea o batistă din buzunar şi o lega pe post de garou în jurul piciorului.

Apoi ridică privirea şi se uită în ochii ei înspăimântaţi. Într-un târziu, ridică şi ea privirea de la rana însângerată şi dădu din cap.

– Bine. Acum, ascultă-mă cu atenţie, spuse el repede. Oamenii aceştia au venit după mine, nu după tine, nici după părinţii tăi. Crede-mă, însă, că dacă veţi face ceva să mă protejaţi, vă vor ucide fără ezitare. Sunt criminali, Dalia. Au ucis femei şi copii şi au făcut victime de la Monte Carlo la Casablanca. Am dat în vileag complotul lor şi am încercat să-i opresc, şi acum au venit să mă reducă la tăcere o dată pentru totdeauna. Mă urmăreşti?

Ea dădu din cap tremurând de groază.

– Îţi voi spune totul mai târziu, dar acum trebuie să fug. Trebuie să-i îndepărtez de voi, altfel...

– *Nu*, insistă ea strângându-l şi mai tare de braţ. Tatăl meu şi cu mine...

O rafală trasă dintr-o armă automată o întrerupse brusc.

Nu mai era timp pentru discuţii. Venise momentul lui acum ori niciodată. Maruan o trase pe Dalia spre el, o sărută apăsat, apoi o luă la fugă spre tunelul de acces din stânga scenei, atrăgând şi mai multe împuşcături, dar şi ţipete din partea Daliei şi a mamei ei.

Spuse o rugăciune scurtă, implorându-L pe Dumnezeu să protejeze familia Nur şi apoi o porni în viteză pe scările de piatră, urcând în zigzag, aruncându-se în cele din urmă în gura unui mic mormânt antic, unul din multele morminte dăltuite în muntele de deasupra teatrului. Pe baza numeroaselor împuşcături trase din mai multe direcţii, Maruan estimă că erau cel puţin patru sau cinci trăgători acolo, jos, dar puteau fi şi mai mulţi şi se putea aştepta că vor primi şi întăriri.

Întunericul din mormânt şi înălţimea la care ajunsese îi permiteau, în sfârşit, să încerce să-şi facă o privire de ansamblu. Îi vedea pe membrii familiei Nur târându-se prin dreapta scenei şi intrând într-un alt tunel de acces şi speră că vor fi în siguranţă. Dar adevărul, aşa cum ştia foarte bine, era că probabil aveau să fie omorâţi şi ei. Lemieux şi Goddard le omorâseră pe Rania şi pe colega ei de cameră ca să le împiedice să vorbească.

Dintr-odată, văzu câţiva bărbaţi care purtau arme automate şi alergau în câmpul deschis îndreptându-se spre teatru. Însă ei continuară să-l ţină locului cu focuri scurte de armă. Şi se apropiau foarte rapid.

Maruan căută o cale de scăpare. La stânga nu era nimic. Dar la dreapta văzu un mic fascicul de lumină. Durerea din picior i se intensifica, dar reuşi să se deplaseze spre lumină şi găsi o mică deschidere spre o cărare îngustă ce ducea mai departe spre alte grote şi morminte, care punctau din loc în loc muntele.

Auzind nişte paşi apropiindu-se, se ţinu strâns de peretele de stâncă şi înaintă de-a lungul cărării cât putu de repede şi de atent. O simplă alunecare ar fi însemnat să cadă în gol de la 20-25 de metri înălţime pe rocile de jos. Cărarea era alunecoasă, tocită de furtunile de nisip din ultimii două mii de ani.

Totuşi, Maruan reuşi să ajungă la următoarea grotă şi se ghemui pentru un moment, încercând să-şi recapete suflul şi să

se liniştească. Vestea bună era că, pentru moment, era învăluit în întuneric, cuprins de umbrele grotei, fiind totuşi în stare să vadă pe oricine ar fi venit după el. Mai mult, putea să vadă mişcările de la nivelul solului şi numără rapid încă trei bărbaţi care îşi ocupau poziţiile în grotele aflate de partea cealaltă a micului canion care îi despărţea de el. Vestea proastă era că nu era sigur cât mai putea merge, alergatul fiind în afara oricărei discuţii.

– *Maruan Accad, eşti înconjurat!* se auzi o voce bubuitoare, care răsună ca un ecou în toată cetatea antică. *Eşti căutat pentru crimă. Predă-te încet, cu armele ridicate deasupra capului, şi nu vei păţi nimic.*

Cunoştea vocea aceea. Era vocea lui Lemieux. Îl văzuse pe faimosul inspector francez la diferite emisiuni de televiziune, unde dăduse interviuri după incidentul din Monte Carlo. Vocea lui insipidă şi condescendentă i se impregnase bine în memorie. Dar sub nicio formă nu avea de gând să se predea în mâna lui Lemieux. Asta ar fi însemnat o moarte sigură. Nu se îndoia deloc de acest lucru.

În întunericul din grotă, Maruan îşi căută telefonul în buzunare. Poate că putea să dea de Rami, se gândi, ar trebui să ştie şi el măcar ce urma să se întâmple. Dar nu găsi telefonul şi Maruan îşi dădu seama că îl lăsase în valiză, în apartamentul soţilor Nur. *Cum a putut să fie atât de prost?* se luă singur la rost.

În loc de telefon, găsi câteva ţigări cu marijuana şi un pachet de chibrituri. Maruan clătină din cap. Simţea repulsie la vederea lor. *Cum era posibil aşa ceva? Îi schimba Isus viaţa atât de repede şi în moduri pe care nu le anticipase deloc?* Nu ştia, dar acum nu prea mai conta, decise el. Probabil că avea să-L vadă pe Isus faţă în faţă destul de curând. Îl putea întreba atunci.

Maruan aruncă ţigările şi apoi înaintă până în fundul grotei, pe pipăite, şi aprinse un chibrit. Găsi o sticlă goală de Pepsi şi câteva ambalaje de bomboane împrăştiate pe jos şi presupuse că locul era folosit de către copii ca ascunzătoare. Chibritul se stinse brusc, aproape că îi arse degetele.

– *Maruan Accad, acesta este ultimul avertisment*, strigă Lemieux din nou. Dar de data asta vocea venea de mult mai aproape. Francezul nu mai era jos, ci undeva înăuntru sau în apropierea

teatrului. Acum era probabil într-unul din mormintele din apropiere. *Ieşi acum sau voi trage fără avertisment. Nu poţi scăpa, Maruan. Ai zece secunde.*

Dar Maruan ignoră ameninţarea.

– *Zece... nouă... opt...*

Maruan aprinse un alt chibrit şi continuă să exploreze partea din spate a grotei.

– *Şapte... şase...*

Dar Lemieux avea dreptate. Nu era nicio cale de ieşire şi nici timp nu mai era.

– *Cinci... patru...*

Maruan stinse chibritul, înaintă şchiopătând cât de repede putu spre o piatră mare de la intrarea peşterii şi se ghemui în spatele ei, strângând din dinţi din cauza durerii cumplite. Nu-şi făcea nici un fel de iluzie cu privire la ce urma să se întâmple. Dar nu avea de gând să se predea fără luptă. De asta era sigur.

Capitolul 55

– Trei... doi... unu...bine, Maruan Accad, ţi s-a dat o şansă...

Brusc, doi dintre oamenii lui Lemieux năvăliră în grotă din ambele părţi ale intrării, trăgând din plin. Grota se umplu de foc şi fum şi gloanţe fără număr ciuruiră peretele din spate. Maruan se lăsă cât putu de jos în spatele stâncii şi aşteptă să vină sfârşitul. Dar nu veni.

– *Unde este?* strigă unul dintre cei doi bărbaţi în timp ce îşi reîncărca arma.

– *Habar n-am,* spuse celălalt încărcându-şi şi el arma.

Maruan întrezări o ocazie bună şi acţionă instinctiv. În timp ce unul dintre cei doi trecea pe lângă stânca lui, Maruan întinse mâinile după el, îl apucă de picioare şi trase. Omul scoase un ţipăt în timp ce-şi pierdea echilibrul şi era trântit la pământ.

Înainte să apuce să-şi revină, Maruan îi luă arma, îl pocni cu ea peste faţă şi îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Apoi se întoarse şi trase două rafale scurte, doborându-l pe al doilea bărbat înainte ca acesta să-şi termine de reîncărcat arma.

Se trezi brusc că avea o armă şi iniţiativa, şi totul se întâmplase în doar câteva secunde. Mai întâi verifică pulsul celui de lângă

el. Faţa şi capul îi sângerau. Pe cât îşi putea da seama Maruan în mormântul întunecos, probabil că bărbatul avea nasul rupt şi suferise o comoţie, dar încă respira. Avea să trăiască.

Se târî până la celălalt bărbat, care se chircise la pământ, văitându-se de durere. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, Maruan ştia că i-ar fi tras un glonţ între ochi pentru a-l lichida. Acum până şi gândul în sine îi crea repulsie. I-ar fi acordat îngrijiri medicale, dacă ar fi putut. În schimb, îl avertiză să tacă, altfel... Păru să aibă succes. Omul tăcu.

Şi acum? se întrebă Maruan. Erau cel puţin trei sau patru oameni afară, inclusiv Lemieux.

– *L-aţi prins?* strigă Lemieux. *Este mort?*

– *Nu, nu este,* strigă Maruan.

Fără să se mai gândească, îşi agăţă pe după gât cureaua armei, ieşi rapid din peşteră, se agăţă de peretele de stâncă şi îşi croi drum de-a lungul lui cât de repede putu, până când ajunse la nişte trepte de piatră care duceau spre vârful muntelui.

Izbucniră focuri de armă peste tot în jurul lui. Inima îi bătea cu putere. Capul îi pocnea. Piciorul stâng îi ardea de durere de la glonţul blocat undeva, aproape de genunchi. Dar ştia care îi era misiunea. Trebuia să-i îndepărteze pe Lemieux şi pe oamenii săi de Dalia şi de familia ei şi nu avea de gând să eşueze, oricare ar fi fost preţul.

Până aici, toate bune. Maruan se apropia de ultimele trepte de piatră, de sus, schimbând de mai multe ori direcţia sub tirul dezlănţuit. Dar chiar când ajunse în vârf simţi o împuşcătură care îl nimerise în umărul drept. Forţa impactului îl făcu să zboare prin aer. Ateriză cu faţa în jos şi îşi pierdu răsuflarea.

Încercând din greu să-şi recapete suflul şi suferind crunt de durere, întinse mâna şi atinse rana. Mâna stângă i se acoperi instantaneu cu sânge. Se târî pentru a se adăposti, încercând să ajungă la o formaţiune stâncoasă aflată la mică distanţă. Dar îi auzea pe ceilalţi urcând după el.

În ultimul moment, se întoarse, poziţionă arma şi trase trei focuri rapide, doborând încă doi bărbaţi dintre cei care veniseră să-l omoare. Unul căzu pe spate şi Maruan îl auzi cum aluneca de pe stâncă. Celălalt căzu imediat la pământ în faţa lui Maruan.

Nu se mişca. Nu vorbea. Pur şi simplu stătea acolo, nemişcat, iar Maruan simţi că i se face rău. Nu voia să omoare pe nimeni. Nici măcar nu voia să rănească pe cineva. Dar asta era autoapărare, nu-i aşa? Sigur era în ordine să te aperi de ucigaşi, nu-i aşa?

Ştia că mai veneau alţii. Era sigur de asta. Şi încă foarte curând. Luptându-se pentru fiecare centimetru, se târî până la rocile acelea şi se ascunse în spatele lor. Aşteptă. Şi aşteptă. Şi aşteptă. Auzea că era agitaţie undeva, jos. Putea chiar să audă sirenele în depărtare. Dar în loc să fie din ce în ce mai puternice, aşa cum ar fi trebuit, sunetul era din ce în ce mai slab. Maruan simţi cum i se îngreunează pleoapele. Privirea i se înceţoşa. Intra în stare de şoc şi nu putea să facă nimic pentru a împiedica acest lucru.

Pentru o clipă, totul deveni negru. Leşinase. Nu ştia pentru cât timp. Apoi îşi reveni subit. Deschise din nou ochii. Era treaz din nou. Dar aproape că i se opri inima în loc. La nici jumătate de metru de el se afla Marcel Lemieux care avea în mână un pistol cu amortizor pe care îl ţinea îndreptat spre capul său.

Maruan nu stătu pe gânduri. Strânse mai bine arma AK-47 pe care o avea în mână şi apăsă pe trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou, dar, din nou, nu se întâmplă nimic. Arma era blocată sau nu mai avea muniţie. Oricum, era terminat. Îi curgea sânge din umăr şi din picior. Abia dacă mai putea respira şi abia reuşea să rămână treaz. Nu avea cum să se apere şi era încolţit de un om care era hotărât să-l omoare.

– Ia te uită! spuse Lemieux. Dacă nu-i acesta marele Maruan Accad!

Maruan nu spuse nimic, aşa că Lemieux continuă:

– De ce nu laşi arma jos, domnule Accad, ca să nu-ţi vină cine ştie ce idei nebuneşti?

Maruan se conformă.

– Foarte bine, acum putem să vorbim, spuse Lemieux.

– *Să vorbim?* Vrei să vorbeşti? întrebă Maruan. Bine. De ce ai făcut-o, inspectore? De ce ţi-ai unit forţele cu Claudette ca să-l ucideţi pe Rafic Ramsey, pe unica lui fiică, Brigitte, precum şi pe toţi ceilalţi, pe oricine ţi-a stat în cale? Nu ai depus un jurământ prin care te obligai să prinzi criminali, nu să conspiri cu ei?

– Nu sunt obligat să mă explic înaintea unora de teapa dumitale, domnule Accad, râse Lemieux.

Dar Maruan nu acceptă refuzul.

– După toate câte le-am îndurat din cauza ta, cred că merit să ştiu adevărul înainte de a mă ucide.

– Eu te-am făcut să înduri? izbucni el. Sigur glumeşti. Eşti un nebun, Maruan Accad. Nu ar fi trebuit să mi te pui în cale. Aveam un plan perfect şi o acoperire perfectă. Cine l-ar fi suspectat pe anchetatorul principal al crimei? Nimeni, până ai apărut tu.

– Vei fi prins, Lemieux, insistă Maruan.

– Mai vedem noi, replică Lemieux.

Abia termină Lemieux de spus aceste cuvinte, că ultimii doi oameni care îi mai rămăseseră ajunseră în vârf şi se poziţionară în jurul lui Maruan, cu armele îndreptate spre el.

Capitolul 56

– Fratele meu ştie tot ce ştiu eu, spuse Maruan. Are oameni în Brazilia care o caută chiar în acest moment pe Claudette Ramsey. Şi când o vor găsi, se va termina cu tine.

– Fratele tău este în închisoare, spuse Lemieux. Claudette stă ascunsă. Şi, de fapt, domnule Accad, dumneata eşti cel terminat.

– Nu cred…

– *Tăcere!* Destul! M-am săturat de tine, Maruan Accad. Acum întoarce-te pe burtă şi pune mâinile la spate.

– *Nu*, se împotrivi Maruan.

– Acum, porunci Lemieux.

– Şi să te las să mă împuşti în cap, ca şi cum ar fi o execuţie? În niciun caz, inspectore.

Dezgustat, Lemieux îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care începu să-l lovească pe Maruan în mod repetat în coaste şi în cap, apoi îl întoarse cu faţa în jos. Maruan gemea de durere. Abia mai putea respira. Încercă să spună o rugăciune. Ştia că acesta era sfârşitul. Dar nu putea rosti cuvintele.

Lemieux veni în spatele lui Maruan şi aţinti pistolul cu amortizor spre capul lui.

– Adio, Maruan Accad, spuse el. Ne vedem în iad.

Maruan privi înapoi. Îl văzu pe Lemieux gata să apese pe trăgaci.

Dar brusc se declanşă un zgomot puternic şi un vârtej de vânt violent care răscoli un nor enorm de praf de pe vârful muntelui. Toţi se întoarseră să se uite şi văzură cum de dincolo de creasta muntelui se ridica un elicopter care îi aducea pe Jean-Claude Goddard şi Rami Accad.

– *Lăsaţi arma jos, inspectore Lemieux!* ordonă Goddard prin portavocea din elicopter. *Lăsaţi toţi armele jos! Ştiu totul, inspectore. Oamenii mei o au în custodie pe Claudette Ramsey în Sao Paolo. A mărturisit totul. Ştim ce rol aţi avut în şantaj şi în comiterea crimelor, ştim că aţi încercat să-i înscenaţi totul lui Maruan Accad. Avem rapoarte balistice care dovedesc că le-aţi omorât pe Rania Fauaz şi colega ei în Casablanca. S-a terminat, inspectore. Acum lăsaţi armele jos şi nu va mai fi rănit nimeni.*

Oamenii lui Lemieux lăsară armele pe pământ şi ridicară mâinile. Dar Lemieux refuză. La început, încercă să-şi ferească ochii de praf, dar când Goddard îi ceru să lase arma imediat, Lemieux începu să tragă în elicopter o dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Pilotul înclină aparatul la stânga, apoi la dreapta, apoi înconjură vârful muntelui, încercând să se ferească de împuşcăturile lui Lemieux. Dar asta nu l-a oprit pe Lemieux să tragă spre elicopter cu toate gloanţele pe care le avea. O salvă lovi parbrizul din faţă, zdrobindu-l, provocând o pierdere momentană de altitudine a elicopterului. Pilotul îşi reveni la timp ca să evite contactul elicopterului cu muntele, apoi ridică aparatul la o înălţime de câţiva zeci de metri în timp ce Lemieux îşi reîncărca arma.

Maruan văzu încă o dată că i se oferă o şansă. Preţ de o fracţiune de secundă, uită de durere. Singurele lucruri la care se putea gândi erau Dalia şi familia ei, şi fratele său, Rami, care venise să-l salveze.

Maruan sări în picioare şi se aruncă asupra lui Lemieux. Arma alunecă din mâna lui Lemieux, se rostogoli pe pietre şi căzu de partea cealaltă. Maruan îl lovi de mai multe ori în stomac şi în faţă, dar Lemieux îşi reveni şi lovi cu piciorul în genunchiul

însângerat al lui Maruan. Maruan se prăbuşi la pământ, urlând de durere, şi dintr-odată Lemieux era deasupra lui, cu mâinile în jurul gâtului lui Maruan, sufocându-l încetul cu încetul.

Unul dintre oamenii lui Lemieux se întinse după arma sa, dar răsunară trei împuşcături şi omul fu doborât la pământ. Surprins de focurile de armă, Lemieux se uită în spate, spre elicopter, să vadă cine trăsese. La fel şi Maruan. Era Goddard care avea puşca de lunetist îndreptată spre capul lui Lemieux.

Lemieux făcu ochii mari şi în fracţiunea aceea de secundă, Maruan lovi cu genunchiul zdravăn în burta francezului şi se eliberă din strânsoarea sa. Acum situaţia se schimbase. Maruan se aruncă asupra lui Lemieux pe la spate, îl trânti cu faţa la pământ şi îşi propti genunchiul în spinarea acestuia, aşa cum fusese instruit în armată, în Liban. Lemieux era pur şi simplu paralizat. Nu putea să se mişte nici la dreapta, nici la stânga. Maruan îl adusese acolo unde voise şi acum mâinile sale strângeau gâtul lui Lemieux.

Îşi mări încetişor strânsoarea. Lemieux încercă să respire, dar nu reuşi. Se înroşi, apoi se învineţi la faţă, dar Maruan nu-i dădea drumul.

– *Maruan, nu! N-o face! Te rog!*

Era uluit. Aceasta era vocea Daliei.

Avea ochii roşii de plâns şi se îndrepta încet spre el.

– *Maruan, te rog, nu e bine!* strigă ea.

Elicopterul atingea acum platoul de sus. Rami sări primul şi veni în fugă lângă Dalia. Peste un moment ajunseră şi pastorul Nur, şi soţia sa.

În timpul acesta, Goddard îi punea cătuşe celuilalt atacator şi îl împingea în elicopter, undeva, în spate. Apoi veni spre Maruan.

– Vă asigur că omul acesta va petrece tot restul vieţii sale în închisoare, domnule Accad, spuse Goddard. Nu numai pentru asta, dar şi pentru toate celelalte crime pe care le-a comis. Voi face din acest demers misiunea vieţii mele. Vă dau cuvântul meu.

Lui Maruan îi bătea inima cu putere. Încă avea mâinile strânse în jurul gâtului lui Lemieux, iar acesta îşi pierdea cunoştinţa. Se uită la fratele său, la soţii Nur şi apoi privi adânc în ochii Daliei.

Nu mai spunea nimic, dar ochii ei îl implorau în tăcere să facă ce este drept.

Şi aşa făcu.

Îşi luă mâinile de pe gâtul lui, se ridică în picioare şi-l lăsă pe Lemieux în grija lui Goddard. În acel moment, Dalia i se aruncă în braţe.

Erau atât de multe de învăţat şi atât de multe de dezvăţat. Avea să le spună atât de multe Daliei, familiei ei, lui Rami, iar ei aveau tot atât de multe să-i spună lui. Dar mai presus de orice, Maruan îşi dădu seama că pastorul Nur avea dreptate. Acum era un om nou, cu o viaţă nouă şi trebuia să trăiască această viaţă zi după zi. Fusese martor la crime teribile. Acum era martorul unei iubiri mari, cea a Mântuitorului şi Domnului său, Isus Cristos.

Maruan Accad nu ştia ce îi rezervă viitorul. Nu ştia cum să-L urmeze pe Isus aşa cum trebuia sau cum s-o iubească pe Dalia aşa cum merita. Dar un lucru era sigur: abia aştepta să înceapă.

Sfârşit

Timp de câteva zile, pe măsură ce parcurgeam paginile acestui roman plin de suspans, am avut senzația că sunt pe o altă planetă. Odată ajuns la pagina pe care stă scris cuvântul *Sfârșit*, m-a cuprins tristețea. Mi-am luat rămas-bun de la eroii cărții și m-am întrebat când îmi va fi dat din nou să întâlnesc un roman atât de captivant și antrenant.

Am visat un roman care să-mi stârnească emoții puternice și să-mi facă inima să bată cu putere în timp ce urmăresc iureșul evenimentelor în care sunt implicați eroii săi. Am visat un roman care să mă prindă și să mă poarte până în punctul cel mai îndepărtat în care m-ar fi putut duce imaginația, inteligența, priceperea și creativitatea autorului. Ajuns acolo, să uit unde mă aflu și să mă pierd printre rândurile și paginile sale. Am visat un roman care să fie altfel decât toate celelalte, original, unul care să nu fie doar înțesat de aventuri eroice palpitante și pline de neprevăzut, ci care să ofere și răspunsuri la cele mai importante întrebări care ne ies în cale și care ne urmăresc din copilărie până la vârsta perilor albi.

Vino, prietene, alături de mine să te bucuri de câteva ore minunate petrecute într-o călătorie în care vom vizita cele mai frumoase și mai vechi locuri istorice de la Răsărit și de la Apus și cea mai mare civilizație a acestor locuri. Să trăim împreună cu eroii cărții momente de dragoste, aventură și eroism și să descoperim alături de ei răspunsurile pe care le-au găsit ei la întrebările referitoare la viață și veșnicie.

— *Henri Aoun*

Josh McDowell a conferențiat în fața a peste zece milioane de tineri din 84 de țări și din peste 700 de universități și campusuri universitare. Este autorul sau coautorul a peste 100 de lucrări, tipărite în peste 42 de milioane de exemplare în întreaga lume. Dintre cărțile sale apărute în limba română, amintim: *Sunt un tată bun?*, *Generația înstrăinată*, *Codul lui Da Vinci: În căutarea adevărului*, *În căutarea certitudinii*, *Relație prin Cuvânt*, *Dragostea are întotdeauna dreptate* și *Mai mult decât un simplu tâmplar*.
Josh este căsătorit de peste 35 de ani cu Dottie, au patru copii și locuiesc în Dallas, Texas.

ISBN 978-973-1813-12-7

EDITURA SCRIPTUM
www.scriptum.ro